

Çözün!

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 72 / Tarih: 10 Ağustos 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail: info@ekmekveadalet.com

19 Aralık
Hapishaneler
Katliamının
Düzenleyicilerinden
Halkalı Jandarma
Komando Taburu'na,
Bombalı Saldırı

çözülünceye
kadar
bu
sahneleri
görmeye
devam
edeceksiniz!
Tecriti
Kabul
Etmeyeceğiz!

AB ve ABD Demokrasisi

AB'ye Uyum Paketleri

HERŞEY TEKELLERİN ÇIKARLARI İÇİN!

Demokrasi Sorunu Sistem Sorunudur

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

“Kahkahalar atıyordu zebaniler”

Jandarmanın “komando” suyu onlar; “özel tim” leriydiler. Jandarmanın “gözbebeği”ydiler. Aylarca tatbikatlar yapmışlardı “Türkiye’nin en büyük sorununu” çözmek için yapılacak o operasyona hazırlanmak için. Şurası hapishanenin dış duvarları, şurası malta, şurası koğuş, şunlar da tutsaklar... **Ateş!** Şurası çatı, şuradan çatı boşluğuna girilir, delikler şöyle açılacak... **Fırlatın bombaları!** Şunlar koğuş gözetleme delikleri, şunlar mazgallar... **Yakın ateş!**

Yaktılar. Fırlattılar. Kurşunladılar, bombaladılar.

“Yanıyor duvarlar, beton yanıyor Bombalar yağıyor duman çöküyor Cehennemi, dünyada yaşıyoruz biz Kahkahalar atıyor zebanilerimiz”

Katliamın komutası jandarmadaydı. Katliamın odağı Bayrampaşa’ydı. 19-22 Aralık’ta katledilen 28 tutsağın 12’si sadece Bayrampaşa’da katledilecekti. Katliamın odağında jandarmanın “en özel” timleri vardı. Öldürme emri almışlardı. Öldürmeye gelmişlerdi. Öldürmeye ayarladılar silahlarını.

Bayrampaşa’da kadın tutsakların kaldığı C-1 koğuşunu gören her noktaya konumlanmışlardı. Çelik ye-
lekl ve yüzleri maskeliydiler.

Yüzlerinde maskelerle bitirdiler “işlerini”!

“Biz altı kadındık mapus damında Açlığımızla yürürdük halkın bağrına Yüreğimiz yanarken vatan aşkıyla Bedenimizi yaktılar kahkahalarla”

Altı kadın tutsağı diri diri yaktılar. Yakarken kahkahalar attılar. Ölüm cehenneminden sağ çıkabilen kadın tutsaklar havalandırmada toplandığında, derileri yanmış dökülmüş tutsakların üzerine tazyikli su sık-maya, bombalar yağdırmaya devam ettiler.

Ne tutsaklar gördü yüzlerini, ne gardiyanlar. Rüt-beleri yok, isimleri yoktu. O gün “işlerini” bitirip karargahlarına döndüklerinde amirleri “gözlerinden öp-tü” onları. Evlerine gidip “bugün ne pişirdin karıcı-ğım” diye eşlerine sarılıp, çocuklarını öptüler. Nasıl olsa maskeliydiler, nerden bilecekti çocukları onların 6 kadını diri diri yaktığını... Ertesi gece, televizyonlar-

dan Bayrampaşa Hapishanesi’nin çatısındaki yüzü maskelileri eşleri ve çocuklarıyla birlikte izlediler. Ne iyi şeydi şu maske; o olmasaydı, nasıl bakardı şimdi çocuklarının yüzüne!

Maskelerini çıkarmak zorun-daydılar dışarıda. Öyle dolaşamazlardı. Yüzlerini gören ol-mamıştı nasıl olsa. Ama yine de belli mi olurdu?

Haki renkli araçlarına bine-mezlerdi. Ne olur ne olmaz de-yip, “sivil” otobüslere gizlendi-ler. Kimisi de “sivil”di zaten. Zaten otobüsün camlarından

içerisi de çok fazla görülmüyordu.

Ama bir gün, sivil otobüslerinin önünde patlayan bomba, güvendikleri dağların hiç de o kadar sağlam olmadığını anlatıverdi onlara.

Kar maskeleri de, **sivil otobüsler** de işe yarama-mıştı demek!

Nereden bilmişlerdi “Halkalı Jandarma Komando Taburu”nun 19 Aralık katliamını gerçekleştiren birlik-lerden biri olduğunu?

Nereden bilmişlerdi o “sivil” otobüsün “Halkalı Jandarma Taburu’nun subay ve astsubayları tarafın-dan kullanıldığını?

Nereden!?!.. Nasıl!?!..

Dört dönecedor şimdi hepsi. Nereden, nasıl... Hiç boşuna uğraşmayın; çünkü bulacağınız hiç bir cevap, artık sizin korkunuzu yatıştırmaya yetmez. Bir kere **kar maskeleriniz düştü**. Bundan sonra mesela Et Ba-lık Kurumu veya bilmem ne holdinge ait araçlarla do-laşabilir, özel izinle subay traşı yerine saçlarınızı at kuyruğu yapabilir, kılıktan kılığa girebilirsiniz. Ama bizden söylemesi, bunların hepsi bayat numaralar-dır, artık ne yapsanız faydasız. Kar maskesi düştü, ka-til göründü.

Bakın size bir masal anlatalım:

Bir vardı, bir yoktu, ünlü bir MİT’çi vardı bir za-manlar. Çok usta istihbaratçıydı. CIA’yla, MOSSAD’la çalışmış, gitmediği yer kalmamıştı. Gizli yaşamın tüm kurallarını bilirdi. Ona ulaşılması mümkün de-ğil-di. Ulaşılsa da, o milli istihbaratın en yaman silahşö-rüydü. Kimse ona bir şey yapamazdı. Gel zaman git zaman, “Bay Pipo”, bir halk kurtuluş savaşçısıyla kar-şı karşıya kaldı. İşte o an “Bay Pipo” efsanesi de bit-ti. Ne istihbaratçılık, ne silahşörlük işe yaramamış... Yaaa işte böyle. Masalımız da burada bitti. Halk kur-tuluş savaşçısı ermiş muradına, biz çıkalım kereve-tine.

**Küçüklü, büyüklü
Hiroşima’lar
devam ediyor
dünyanın dört bir
yanında...**

Yıl 1945

Takvimler 6 Ağustos’u gösteriyor:
Bir Amerikan uçağı Japonya’nın
Hiroşima kenti semalarında
beliriyor. Pilot düğmeye basıyor...

Yer sarsılıyor, gök yanıyor;
Amerika, en gelişmiş teknolojisini,
atom bombasını deniyor:

**Sonuç: BAŞARILI!!!
140 BİN ÖLÜ!**

Takvim yapraklarını yalnızca iki kez
daha çevirebiliyor Nagazaki’deki
Japonlar.

Çünkü 9 Ağustos’ta aynı Amerikan
uçakları bu kez onların üstünde.
Deneme bir kez de burada
tekrarlanıyor.

Sonuç: yine BAŞARILI!!!

**Bir tek bombayla
100 bin kişiyi öldürme başansı,
Amerikan emperyalizminin!
Artık o Amerika istediğini tehdit
edebilir, istediğine, istediğini
yaptırabilir!**

Bu denemenin ve hesabın içermeye-
diği tek bir şey var. 1945’ten son-
raki on yıllar boyunca işte o hesaba
katılmayan, Amerika’nın
hesaplarını bozacak!

**ÇAĞRI
DUYURU**

MEMURLARDAN

**AKP İktidarının Memurlara
Saldırılarına Karşı**

- 14 Ağustos; Ankara Güvenpark’ta
Toplu Görüşme Çadırı kurulacak!
- 23 Ağustos; Ankara’da Miting

İ İ İ KONSER İ İ İ
16 Ağustos
Harbiye Açık Hava Tiyatrosu
- İnti İlimani
- Moğollar
- Grup Yorum

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yapıoğlu - Yeniceözü, 507-4
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 17 25
Ankara: GİM Bakan Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 242 333 24 77
Bazı: Beşiktaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniperi Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Mithi Kılıpınar Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklırme
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gasko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İşhanı Kat:1
No:43
Tel: 0422 333 24 77
Mardin: Kirmihane Mah. 4406 sk. Müzeyyen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1. Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bodulocay İş Hanı Kat:3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkeş Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar
İşhanı Kat:1 No:35 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

Ekmek ve Adalet
Sayı 72

İçindekiler

- 3... *Uyum Paketleri ve Demokrasi*
- 5... *AB'ye Uyum, Tekellerin İsteklerine Uyumdur!*
- 7... *MGK'lı veya MGK'sız Faşizm*
- 8... *Bağdat'ta 68 gün*
- 9... *Irak Direnişi İşbirlikçileri...*
- 10... *Halkalı Komando Taburu Komutanlarına Bombalı Eylem*
- 11... *Umutlu ve Kararlıyız*
- 12... *"Kızıl Elma Koalisyonu"*
- 13... *CHP Muhalefeti!*
- 14... *Afyon Emniyeti'nin Planlı Saldırısı*
- 17... *'Demokrasi, Hukuk' Savunucusu Bir Gazeteci*
- 19... *AKP, Kulaklarını Tıkamaya, Binalarını Kilitlemeye...*
- 21... *Sesimize Ses Olanlara*
- 22... *Tecrit ve İşkence*
- 25... *Şimdi Soru ve Sorgulama Zamanı*
- 26... *Hangi Kılıfa Soksak Da İşgale Ortak Olsak!*
- 28... *Susurlukları Örgütleyenler Pişmanlık Getirsin!*
- 30... *Çok İstiyorsanız Siz De Pişman Olun!*
- 31... *Gecekondularımız ve Düzenin Yarattığı Pislikler*
- 32... *Toplu Sözleşme Yalanının Mumu IMF Önünde Söndü*
- 34... *1000 Gün- Bölüm 9*
- 37... *İşkenceye Onay*
- 38... *Asla Unutmayın!*
- 39... *Okan Yıldırım'ı Kaybettik*
- 40... *Çürüme*
- 42... *Ciddiyetsizlik*
- 46... *Munzur Festivali ve Dersim*
- 47... *Heyva Sor Davası*
- 48... *"Cezaevi Yerine Üniversite*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Uyum Paketleri ve Demokrasi

Ey Türkiye halkı! Sen şöyle kenarda dur; söz söyleme, örgütlenme, hak talep etme, bekle... Biz senin yerine bu ülkeyi demokratikleştireceğiz. Bize güven, sen elini ensene kavuştur bekle... Bekle, bekle... AB de, AKP de böyle söylüyor... Önceki iktidarlar da böyle dediler.

Biz ise, hep başka bir şey söyledik; demokrasinin şu veya bu emperyalistin, şu veya bu düzen kurumunun "insafa" gelmesiyle gelmeyeceğini, demokrasiyle bu sistemin varlığının çeliştiğini, demokrasinin bir sistem sorunu (başka deyişle, faşizmin yıkılması sorunu) olduğunu söyledik. Bizim haklılığımız ortadadır. Eğer emperyalistlerin veya işbirlikçilerinin demokrasi için gösterdiği yol doğru olsaydı, şimdiye kadar on defa demokrasiye kavuşmuş olmamız lazımdı. Onların gösterdiği yol, sadece demokrasicilik oyununun ömrünü, dolayısıyla sömürü ve baskı düzeninin ömrünü uzatacak bir yoldur. Gerçekten demokrasi isteyenler için, çıkmaz yoldur.

İki yalanı bir arada sürdürdüler bugüne kadar; bir yandan ülkemizin "demokratik laik bir hukuk devleti" olduğunu söyleyip dururken, bir yandan da durmadan "daha fazla demokratikleşme" vadettiler. Zamana, koşullara göre iki demagojiden birini öne çıkardılar. Ülkemizde demokrasinin olmadığını artık kimse açıktan inkar edemiyor. İnkâr etseler, "o zaman bu uyum paketlerine, bu kadar demokratikleşme çabasına ne gerek var" sorusuna cevap veremeyecekler.

50 yıllık faşizm ve demokrasicilik oyununun şimdi yeni bir aşamasında. Emperyalistler, Türkiye oligarşisinin bu oyunu yeterince iyi oynamadığını, devrim dinamiklerini yoketmede başarısız kaldıklarını, Türkiye'yi emperyalist tekeller için yeterince yağmaya açık hale getiremediklerini düşünerek oyuna doğrudan müdahil olmuşlardır. "AB'nin Türkiye'ye demokratikleşmeyi" dayatması hadisesi budur. Şimdi sahaya atılan topun adı "AB'ye Uyum" ve "AB üyeliği"dir. Emperyalizm ve işbirlikçileri, demokrasi isteyenler, bir on yıl da bu top-la oynasınlar istiyor.

Uyum paketleriyle mevcut sistemin bugüne kadar demokratik olmadığı itiraf edilmiş oluyor. Demokrasi yoksa ne var peki? Oligarşinin sözcüleri adını koyamazlar; demokrasi yok, faşizm var. Üstelik bu artık oldukça teşhir olmuş bir faşizmdir. 33 yıldır süren infazlar, katliamlar, kayıplar, Susurluklar, kan gölünün ortasında gerçekleştirilen soygunlar... Bu kanın, pisliğin düzen üzerinde yarattığı ağırlıktan kurtulmak, demokrasicilik oyununa taze kan vermek için "AB üyeliği" öne çıkarıldı.

Emperyalistler demokrasi getiremez. Irak'ta veya Türkiye'de veya Afganistan'da "demokratikleştirme"yle maskelenen emperyalizmdir. Uyum paketleri, emperyalist tekellerin çıkarları için yapılan düzenlemeleri gizliyor. Zaman zaman büyük tantanalarla çıkarılan "reform" yasaları bir yana, yıllardır binlerce yeni yasa, yönetmelik yapılmasını öngören 7 uyum paketi çıkarıldı. Her pakette aynı propgandaları, aynı vaatleri dinledik. Ama hala bir basın toplantısı yapamıyoruz özgürce. Hala işkence tezgahları çalışıyor. Hala infazlar sürüyor. Hala kontrgerilla provokasyonlar, komplolar gerçekleştiriyor. Susurluk hala sürüyor. Ve hala, milyonların işkence tezgahından geçirildiği, on-

binlerce kişinin katledildiği, kaybedildiği bir ülkede adaletten eser yok. **NİYE?** Çünkü onca uyum paketine rağmen, **SİSTEM** yerli yerinde duruyor. Sistemin esasında bir değişiklik yok. Ne AB, ne oligarşi böyle bir değişiklik de ön görmüyor.

Faşizm, emperyalizmin de, oligarşinin de ihtiyacıdır. Bir an faşizmin olmadığı, gerçekten halkın söz ve karar hakkını kullandığı bir demokrasinin olduğunu düşünün. Emperyalist tekeller böyle yağmalayabilir mi ülkemizi? Bizi böyle borç batağında boğabilirler mi? İşbirlikçi tekeller, işçiyi sıfır zamlarla çalıştırabilir mi, devlet memurunu sefalet ücretini mahkum edebilir mi? Elbette halk için bir demokrasi olsaydı, bütün bunları yapamazlardı. O halde, emperyalist tekellerin ve işbirlikçileri faşizmin kendilerine sağladığı bu “rahatlıktan” neden vazgeçsinler? Nitekim vazgeçmiyorlar. 50 yıldır faşizmi sürdürüyorlar. Ve faşizmi sürdürmek için şimdi “AB’ye uyum” gibi yeni oyunlar tezgahlıyorlar.

Bütün mesele, halkın demokrasi isteğini ve mücadelesini, emperyalist demokrasiye kanallandırmak ve o kanalda boğmaktır. Avrupalı sol da, bu konuda emperyalizmin ve oligarşinin yardımcısıdır. MGK’nın yetkileri şöyle kısılmış da, ordu kışlasına dönecekmiş de... Bunlar da farklı etkenler de olmakla birlikte- oyunu pekiştirmeye yarıyor. Evet, bugünkü şekliyle MGK faşizmin en önemli kurumlarından biridir. Ama düzen bunu başka biçimlerde ikame eder. Gerçekte Rauf Tamer gibi “sağcı” bir yazar bile bu gerçeğin farkında; bakın ne diyor:

Temel sorun göstermelik uyum paketleri hazırlamak değil, İKTİDARIN NİTELİĞİ’nin değiştirilmesidir. İktidarın niteliği (oligarşinin iktidarı) ve devlet yapısı (faşist devlet) aynı kaldığı sürece yüz uyum paketi de çıkarılsa, AB’ye üye de olunsa, demokrasi uzağımızdaki bir hayal olarak kalacaktır!

“Karıştırmayalım. Sivilleşmek demek demokratlaşmak demek mi?”

MGK Genel Sekreteri artık sivildir diye birdenbire demokrat mı olacağız?

Mahkemelerdeki askeri hakimiyi çekip aldık diye birdenbire sanki hukuk devleti mi olduk?

Her sivil, demokrat mı? Her sivil, adaletçi mi, özgürlükçü mü, medeniyetçi mi? Kim demiş?

... Kendimizi kandırmayalım. Bari aramızda konuşurken birbirimize diyelim ki:

- Biz şeklen sivilleşiyoruz. Avrupalı’yu böyle kandırıyor-

ruz. Bu olur...” (Star, 1 Ağustos 2003)

Sınıfsal anlamda işbirlikçi tekелci burjuvazisiyle, toprak ağalarıyla, yönetim anlamında MGK’sıyla, kontrgerillasıyla, MİT’i, itiyile, ordu-su polisiyle, bürokrasiyle, hapishaneleriyle, işkencehaneleriyle oligarşik yapının tümü demokrasinin önündeki engeldir. Bu oligarşik bir diktatörlük, faşist bir devlet yapılanmasıdır. Bu diktatörlüğün yerle bir edilmediği koşullarda, kimse demokrasiden söz edemez. Demokrasi sorununun sistem sorunu olduğu, faşizmin yıkılması sorunu olduğu gerçeğini hiç bir uyum paketi değiştirmez.

Oligarşinin iktidarı yıkılacak ve yerine halkın iktidarı kurulacak. Demokrasinin olmazsa olmaz koşulu budur. Başka bir deyişle, temel sorun göstermelik uyum paketleri hazırlamak değil, İKTİDARIN NİTELİĞİ’nin değiştirilmesidir. İktidarın niteliği (oligarşinin iktidarı) ve devlet yapısı (faşist devlet) aynı kaldığı sürece yüz uyum paketi de çıkarılsa, AB’ye üye de olunsa, demokrasi uzağımızdaki bir hayal olarak kalacaktır.

Bu temel değişimin sağlanmadığı koşullarda, her türlü değişiklik “yüzeysel, geçici, göstermelik” kalmaya mahkumdur. 12 Eylül Anayasası değişmeli, Türk Ceza Kanunu değişmeli, yargı yeniden yapılandırılmalı... Peki ama kim yapacak bunları? Eğer mevcut düzen partileri, yine halkın dışında yapacaklarsa, 12 Eylül cuntasından daha “demokratik” yasalar yapacaklarının güvencesi ne? 1980’den bu yana 12 Eylül’e rahmet okutan infazları, katliamları “sivil” iktidarlar döneminde yaşamadık mı? İlk maddesinden son maddesine kadar, halk yapmalı yeni bir anayasayı. Halkın anayasasını da ancak halkın iktidarı uygular zaten.

Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak için çıkarılan uyum paketleri aldatmacadır. Halkın çıkarları yoktur bu paketlerde. Bir AB hayali yarattılar; o hayalin peşinden sürüklemek istiyorlar halkımızı. Sürükleyip götürcekleri yerin “en iyi hali” emperyalist demokrasidir. Ama faşizmden vazgeçemeyecekleri için, emperyalist demokrasiyi bile hayata geçiremezler bizim gibi ülkelerde. O durumda, kitleler bu boş hayal peşinde sürüklendikleriyle kalırlar. Nitekim yeni-sömürgelerde onyıllardır yaşanan da budur. Yeni-sömürgelerde bu sürüklenmeye, bu kısır döngüye yalnız ve yalnız devrimlerle son verilebilmiştir bugüne kadar. Ülkemizde de bu boş hayale bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi hedefleyen devrim mücadelemizle son verilecektir.

AB'YE UYUM, TEKELLERİN İSTEKLERİNE UYUMDUR!

AB Demokrasisi; Aldatmaca

AB'ye Uyum; Aldatmaca içinde Aldatmaca

7'nci AB'ye Uyum Paketi de TBMM'de kabul edildi. Gözümüz aydın. Dediklerine göre nortopu gibi bir "sivil demokrasimiz" olmuş bu paket sayesinde.

Avrupa'dan ve ABD'den övgüler yağıyor.

AB Genişleme Komisyonu üyesi Günter Verhaugen telefonla arayıp "reformlara hayran kaldığını" söyledi. ABD hükümet sözcüsü kutladı! AB Dönem Başkanı İtalya, paketin "reform sürecini geliştirdiğini", Türkiye'nin AB üyeliğine biraz daha yaklaştığını

nı açıkladı. Bir İngiliz gazetesi (Daily Telegraph) hızını alamayıp "Atatürk devrimleri gibi" diye yazdı.

Fakat bir soru ortada:

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 7. AB Uyum Paketi'nin de TBMM'de kabul edilmesi üzerine 3 Ağustos'ta yaptığı 25 No'lu açıklamanın girişinde şöyle soruluyor:

"Kimisi 'devrim' diyor.

Kimisi, 'demokratikleşmede' asıl büyük adımların atıldığını söylüyor.

PEKİ KİM;

KİM BU ÜLKEDE ARTIK İŞKENCELERİN, İNFAZLARIN, KATLİAMLARIN OLMAYACAĞINI SÖYLEYEBİLİR?

KİM BU ÜLKEDE BASKILARIN, YASAKLARIN, TECRİT ZULMÜNÜN SONA ERECEĞİNİ SÖYLEYEBİLİR?

KİM HALKIN SÖZ, KARAR, ÖRGÜTLENME HAKKININ OLACAĞINDAN SÖZEDEBİLİR?

KİM İNANÇLARIN, DÜŞÜNCELERİN, ULUSLARIN VE AZINLIKLARIN ARTIK HÜR OLACAĞINI SÖYLEYEBİLİR?

KİM?

HİÇ KİMSE!"

Demokrasiye şimdi geçtiyse, demek ki bugüne kadar yalan söylediniz!

Yine soruluyor HÖC açıklamasında: "50 yıl boyunca, bu ülkeyi yönetenler, Türkiye Cumhuriyeti'nin "demokratik bir hukuk devleti" olduğunu iddia etmediler mi?"

50 yıldır hep demokrasinin olduğunu söylemediler mi?"

Demek ki yalanmış! Öyleyse bugün doğru söylediklerinin garantisi ne?

Hiç bir garantisi yok; ama yalan söylediklerinin kanıtı çok.

Uyum paketleri, Türkiye'yi demokratikleştirdi mi?

Evet, çıplak soru budur.

AB üyeliği kırk yıldır Türkiye'nin gündeminde. "AB'ye uyum" ve "demokratikleşme" paketleri ise, özellikle 1991'den bu yana, gündemin sürekli baş sıralarında oldu.

Bu 12 yılda, Özal'dan başlayarak, Demirel-İnönü ikilisi, Çiller ve Ecevit tarafından muhtelif "demokratikleşme paketleri" açıklandı. 7. "AB'ye uyum paketi" çıkarıldı. Bunların dışında TUSİAD'ın, TOBB'un hazırladığı demokratikleşme paketleri de cabası.

Kısacası, "demokratikleşme" adına yüzlerce yasa, kararname, yönetmelik, genelge çıkarıldı bu sürede. Ve hepsinde biz, bugün yaşadığımız tabloyu yaşadık.

AB sözcüleri "Türkiye'deki olumlu gelişmeleri, büyük reformları" övdüler.

Burjuva medya, ağızbirliğiyle artık "demokrasimizin kör topal olmaktan çıktığını" yazdı.

İktidar partileri "bunları AB için değil, halkımız layık olduğu için yapıyoruz" demeçleri verdiler.

Farklı hiçbir şey yok. Gazeteleri tarayın, bu sahenin en az on defa aynen böyle yaşandığına tanık olacaksınız.

Ve bir de devrimci, demokrat basının bugünlerde yazıp çizdiklerine bakın: baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar, yasaklamalar, işkenceler, katillerin aklandığı infaz davaları, Susurlukçular'ın "beraat"ları, F tiplerinden

Sayı 72

5

10 Ağustos
2003

çıkan tabutlar, dernek kuranların tehdit edilmeleri...

Peki nerede demokrasi getiren yüzlerce yasa? Cevabını Cemil Çiçek çok veciz biçimde veriyor:

“AB’ye uyum paketleri”nden birinde Terör Yasası’nın 8. Maddesi de kaldırılmıştı; Cumhurbaşkanı Sezer dahil bazı kesimlerin bu maddenin kaldırılmasını “aşırı demokrasi” olarak görerek itiraz etmeleri üzerine Çiçek onlara şu açıklamayı yaptı: *“kimse merak etmesin... TCK’nin 312. maddesi gereğince 8. Madde’nin yürürlükten kaldırıldığında boşluk doğması bir tarafa ülke bütünlüğü aleyhine propaganda suçu daha ağır bir cezayla cezalandırılabilecektir...”*

Bugüne kadar çıkarılan ve bundan sonra da çıkarılacak tüm “demokratikleşme” paketlerinin özünü anlatıyor bu sözler.

HÖC açıklamasında tam bu noktada yine soruluyor: *“Bu kafa yapısında demokratikleşmenin “d”si var mı? Olabilir mi?*

Bu kafa, hak ve özgürlükleri geliştirir mi?”

“Bir adım ileri, iki adım geri”!

Bizim siyasi sürece ilişkin değerlendirmelerimizde sıkça hatırlattığımız bir gerçek var: *“ne zaman demokratikleşme sözü duyulursa, bilin ki, arkasından daha ağır baskı yasakları gelecektir.”* Bunun onlarca örneği var siyasi tarihimizde. AB’ye uyum paketleri de bu kuralı değiştirmiyor.

AB’ye uyuma ve AB demokrasisine fazlaca inanılanlar, sık sık yazılarına, açıklamalarına şu sözlerle başlıyorlar: *“Bir taraftan AB yasaları çıkarken bir taraftan da...”*. Oyun da burada ya zaten. Ne bekliyorsunuz, vaadedilenlerin gerçekten olacağını mı? Faşist devlet aygıtı yerinde dururken birden ortalığın demokrasise keseceğini mi bekliyordunuz?

Oligarşi bir uyum paketiyle hak ve özgürlükler tanırken, düzenin bekası için başka yasalarla veya mevcut yasaların yeni yorumlarıyla “önlemlerini” alıyor. 1991’den bu yana, pratikte temel olarak hiçbir şeyin değişmemesinin altında yatan da budur.

Elbette bu “uyum paketleri”yle demokrasilik oyununun sınırlarını biraz genişletmek istiyorlar. Ama bu da bir yerde devrimci mücadeleyi etkisizleştirmelerine bağlı. Devrimcileri etkisizleştirirlerse, düzenin, emperyalist tekellerin hiçbir tasarrufuna karşı çıkmamak, açlığa, sömürüye temelden karşı çıkmamak koşuluyla sivil toplumculuk oynanması için oyun sahasını biraz daha genişletebilirler. O kadar.

Mantık böyle olduğu için demokratikleşmenin siyasi hayattaki yansıması “Bir adım ileri, iki adım geri” şeklinde olmaktadır. *“Tam demokratikleştik derken...”* infazlar, katliamlar, düşünce ve inançlar üzerindeki baskılar, yasaklar, karşınıza çıkıverir.

Aldanan kim, aldatan kim?

Oligarşi, görünürde AB’nin istediği tüm yasaları çıkarıyor. Ama herkes biliyor ki, “uygulama” yasalarındaki gibi değişmiyor.

Kimileri bu durumu, oligarşinin AB’yi kandırması olarak yorumluyor. Evet, böyle bir yanı var. Fakat işin öteki yanı, Avrupa’nın da kanmaya hazır oluşudur.

Türkiye gerçeğinin, siyasi sisteminin değişmediğini, uyum paketlerini dayatanlar da, hazırlayanlar da iyi biliyor. Oligarşi göstermelik yasalar çıkarıyor, bakan biraz daha demokratikleştik diyor. AB hemen *“Türkiye demokrasi yolunda çok önemli adımlar atıyor”!* açıklamasını yapıyor. Oyun böyle sürüyor. Avrupa emperyalizmi ve Türkiye oligarşisi, bu oyunda, bu aldatmacada halka karşı birliktedir.

HÖC, açıklamasında yine soruyor:

“AB bu kadar demokrasi heveslisi de, AB dayattığı her paketi çıkarttırıyor da, peki bu AB, neden bu ülkedeki onbinlerce infazın, kayıpların, faili meçhullerin faillerinin yargılanıp cezalandırılmasını “AB üyeliği” için şart koşmuyor?”

Neden MGK’nın konumu üzerine o kadar fırtınalar koparıyor da, kimse Susurluk’tan, kontrgerilladan söz etmiyor?

MGK “demokratikleşme”nin, AB üyeliğinin önünde engel de, Susurluk değil mi? Kontrgerilla değil mi?”

Avrupa Birliği, Emperyalist Tekellerin Çıkarlarının Birliğidir;

Bu gerçek bilinirse, “AB’ye uyum”un da “emperyalist tekellere uyum” anlamına geldiği daha net görülür. AB’nin oluşum tarihini, mevcut kurumlarını çeşitli yazılarımızda anlattık; onların hepsinin işaret ettiği budur.

AB’ye uyum paketleri ülkemizde daha çok “Kürtçe serbestliği, idamın kaldırılması, MGK’nın yeri” gibi bir kaç madde çerçevesinde tartışılıp durdu yıllarca. Hafızanızı zorlayın, bunlara en fazla bir kaç madde daha ekleyebilirsiniz. Bu iradi olarak dikkatleri belli noktalara yönlendirmenin sonucudur. Oysa AB’ye uyumun ana gövdesi, **emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını karşılayacak** düzenlemelerdir. Ekonomik alanda, yargı alanında, emperyalist tekellerin talepleri doğrultusunda yüzlerce yasa sessiz sedasız çıkarılmıştır.

AB konusunda kitleleri yanıltmak, tekellerin çıkarlarına hizmet edildiğini gizlemek için de adeta halkın önüne de çeşitli hak ve özgürlük kırıntıları atılmaktadır. Bir çok ülkede AB’ye üyelik süreçleri böylele tamamlandı. AB’ye üye olunca ekonomik refaha, özgürlüklere kavuşacağını sanan halklar, yanıltıklarını çok kısa sürede anladılar, ama artık geçti.

MGK'lı veya MGK'sız FAŞİZM

7. Uyum Paketi'nin en çok tartışıl(ı)an bölümü, MGK'ya ilişkin maddeler oldu.

Bu tartışmanın bir yanında, oligarşi içi çelişki ve çatışmalar vardı. AKP, AB'yi arkasına alarak orduyu "geriletme" hesapları yapmış; AB'yle birlikte demokrat kamuoyunun desteğini de almak için bunu bir "demokratikleşme" hamlesi gibi sunmuştu.

Birinci demagoji; Sanki bu ülkede bugüne kadarki tüm baskı, zulüm, yasak, anti-demokratik uygulamaların sorumlusu generallermiş gibi, generallerin MGK'daki yetkileri sınırlanınca demokrasiye geçileceğini ileri sürmektir.

Evet, 50 yıldır faşizmin temel direği hep ordu olmuştur. Tüm zulüm politikalarından ordu birinci dereceden sorumludur. Ama bunların arkasında, önünde kimse yok mu?

İkinci demagoji; demokrasinin "sivilleşme"yle özdeşleştirilmesidir. 1983'ten sonra da "sivilleşmişti". Mesele, sivil-asker meselesi değil, faşizm meselesidir. Faşizmin icra organlarından biri hep ordu olacaktır; faşist yönetimin yürütme makamında MGK'nın veya bilmem kaççıncı Cumhuriyet hükümetinin bulunması değildir önemli olan.

Generallerin iktidarı, oligarşinin iktidarındır.

Generaller, kendi başlarına bir sınıf değillerdir. Onlar oligarşinin bir parçasıdır. Generallerin ekonomik siyasi çıkarları da, uyguladıkları askeri politikalar da, oligarşinin çıkarlarıyla bütünlük içindedir. Ülkemizde şekillendirilmiş olan "ordu iktidarı", emperyalist tekellerin çıkarlarını koruma iktidarındır. Bizim gibi bir ülkede, çıkarlarını baskısız, zulümsüz koruyamayacaklarını en iyi emperyalistler ve işbirlikçileri bilir. En temel baskı ve zulüm gücü ordudur. Onsuz yapamazlar.

Onsuz yapamayacaklarına göre, generallerin perdenin biraz önünde, arkasında, yanında olmaları neyi değiştirir? Faşizm şu veya bu biçimde sürecektir.

Faşizmin yıkılmadığı koşullarda generallerin iktidarı da değişmez. Ordunun sistem içindeki ağırlığı MGK değil de, başka bir kurum aracılığıyla sağlanır. Bu mesele nin biçimsel yanındır.

Nitekim, faşizmin işleyişi ve bu işleyiş içinde ordunun yeri, değişik dönemlerde değişik biçimler altında sürdürülmüştür. Mesela, 1980 öncesinde MGK'nın bu kadar ön planda olması sözkonusu değildi. 12 Eylül döneminde MGK'nın rolü daha belirleyici hale getirilmiştir. O zaman 12 Eylül öncesi ordunun sistem içindeki yeri, daha mı geri plandaydı, ve sistem daha mı demokratikti?

Ordunun 12 Eylül'ün yasallaştırdığı konumuyla, bugünkü konumu da işleyiş açısından aynı değildir. Ordu 12 Eylül'ün yaptığı düzenlemeyle de yetinmemiş, işi MGK Genel Sekreterliği bünyesinde "alternatif bir hükümet" kurmaya kadar varırmıştır. Kısacası, bugünkü konum, oligarşinin çeşitli kesimlerini ve AB emperyalistlerini rahatsız etmekte, onu biraz daha geri plana itmek istemektedirler; değilse, ordunun sistem içindeki temel yerini değiştirmeye niyetleri yoktur.

MGK üzerine sürdürülen kavgaya, sistemin iç işleyişine ilişkin bir kavgadır. MGK'nın, ordunun konumu da "demokrasicilik oyunu"na uygun olarak daha "PERDE ARKASI" bir biçime kavuşturulmak istenmektedir. AB'nin

Sayı 72

7

10 Ağustos
2003

YAŞ Toplantısı ve İktidarın Muhalefet Şerhi

MGK'ya ilişkin tartışmaların hemen ardından Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı yapıldı. Tayyip Erdoğan, YAŞ toplantısında "irtica nedeniyle bazı subayların atılması" kararına muhalefet şerhi koydu.

Daha önce de Abdullah Gül'ün başvurduğu "muhalefet şerhi" AKP'nin tam anlamıyla gerçek

iktidar olmadığının ve AKP'nin hak ve özgürlüklerin savunucusu olamayacağını göstergesi olarak kayda geçti.

Güya iktidar değil miydi AKP? Güya MGK'nın yetkilerini de daraltmıştı. Peki muhalefet şerhi koyacağını bir yasa çıkıp o anti-demokratik uygulamaya son vermesine kim engel oluyor?

O engel, Türkiye gerçeğidir.

O engel, MGK yasası biraz değiştirildi diye Türkiye'nin demokratikleştiği rüyası görenlere Türkiye gerçeğini gösteriyor.

istediği bu kadardır. Değilse, Avrupa emperyalistleri ve oligarşi, yeni-sömürge Türkiye'de sistemin bekasını tehlikeye düşürecek ölçüde, orduyu sistemin dışına itmez.

Aşağıda aktaracağımız alıntı, işbirlikçilerin bu tartışmaya nasıl yaklaştığını da gösteriyor (siz bu satırlardaki "devlet" sözünü ordu olarak okuyun):

"Bu oyunda Devlet'İN hem kazanmaması, hem de kaybetmemesi, en iyi çözümdür.

şu andaki tablo İçindeki Devlet, siyaset karşısında kazanırsa, Türkiye AB'ye giremez, demokrasi zayıflar, ülke Ortadoğu'ya gömülür.

Siyaset kazanır. Devlet toptan yenilirse, güvenlik, istikrar ve korunması gerekli temel ilkeler zedelenir, sarsılır.

Doğru olan, Devlet'in zarif biçimde Siyaset'e destek vermesi ve güç sınamasına girmeden, sanki reformlar Devlet desteği ve isteği ile olmuş görüntüsü oluşturmasıdır." (Mehmet Barlas, 4 Ağustos Sabah)

Aman orduya halel gelmesin.

AKP de bu konuda farklı değildir. Yarın halkın mücadelesi geliştiğinde, AKP de ordunun kapısını çalacaktır. "Yeşil" holdinglere dolarları hortumlayabilmesi için ordu-nun bu ülkede katliamcılığı sürdürmesi gerekir.

Ordu ve MGK'nın yeri tartışmasının özü budur.

Ordu, emperyalizmin çizdiği sınırlar dışına çıkamaz

Bu arada, MGK etkisizleştiriliyor diye demokrasi rüyası görenlerin yanısıra, MGK etkisizleştirilerek "demokratik laik devlet elden gidiyor" diye haykıran diğer bir kesimin hezeyanlarına değinmekte de yarar var.

"AKP orduyu etkisizleştirerek şeriatın yolunu açıyor, ordu neden sessiz kalıyor" diye adeta yırtınıyor bu kesim.

Görmedikleri şudur; Generallerin düzen içindeki rollerini, daha 1950'lerden başlayarak belirleyen emperyalizmdir. Generaller, 12 Mart'ları, 12 Eylül'leri, emperyalizme rağmen değil, emperyalizmin desteğiyle yaptılar. Sonraki yıllardaki saltanatları da emperyalizmin açık desteğiyledir.

Generaller, zaten onların düzeninin bekçisi oldukları için, emperyalistlerin isteklerine hayır diyemez, onların istekleri dışında adım atamazlar. AB uyum yasaları karşısında "boyunlarının kıldan ince" olmasının, AKP'nin MGK'yı "tırpanlaması" karşısındaki kuzu sessizliklerinin nedeni de budur.

Ordu'nun konumunu sürdüren fiili durum ve yasalar

Tartışmanın özü böyle olduğu için, AKP daha baştan MGK yasasına ilişkin bir çok konuda geri adım attı, generallerin istediği rötüşler yapıldı. Kaldı ki, Ordunun yerini belirleyen sadece MGK yasası da değildir.

İç Hizmetler Kanunu, Sıkıyönetim Kanunu ve Olağanüstü Hal Kanunu, Başbakanlık Kriz Yönetim Masası Yönetmeliği ve orduyu her alana müdahil hale getiren onlarca yasa ve yönetmelik duruyor olduğu yerde. Yani hem "fiilen", hem de yasal olarak ordu hala "icracı" yetki ve gücünü elinde tutuyor.

Düzen orduya yaslanmazsa kime yaslanacak? Türkiye, Avrupa değil; Devrim mücadelesini ve hedefini tasfiye edemeyen (ki edemeyecektir) oligarşi ve emperyalistler hep orduya muhtaçtır.

ÇIKTI !

Canlı Kalkanlar

**Cihan Keşkek - Eylül İşcan
Anlatıyor**

Bağdat'ta 68 Gün

İşgal saldırısı başlamadan günlerce önce Irak halkının acılarını, umutlarını, direnişlerini paylaşmak için Bağdat'a giden ve işgalin sonuna kadar onlarla birlikte kalan Canlı Kalkan'lar Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan, tuttukları günlüklerle bombalar altındaki Bağdat'ı anlattılar.

Kitapçılardan ve yayınevimizden edinebilirsiniz:

Tavır Yayınları

IRAK DİRENİŞİ İŞBİRLİKÇİLERİ VE YAĞMACI TEKELLERİ UYARIYOR

Irak halkının direnişi her gün işgalci askerlerini tabutlarla geldikleri yere gönderirken, geçtiğimiz hafta içinde iki eylem, daha doğrusu iki hedef dikkat çekti.

Birincisi, Oligarşiye ait tekellerden birine ait bir tır konvoyunun vurulması ve yine aynı kategoride değerlendirilebilecek, Ürdün elçiliğinin patlayıcı yüklü kamyonla havaya uçurularak, çoğu işbirlikçilik yapan Irak polisi olmak üzere 11 kişinin öldürülmesi.

İkincisi ise, Irak'ın zenginliklerini yağmalamaya gelen tekellerin başında bulunan ve Amerikan yönetimi ile yakın ilişkileri bilinen enerji ve petrol tekeli Halliburton'un bir yöneticisinin cezalandırılması.

İlki, işgalcilerle işbirliği yapanlara açık bir uyarıydı. (Ki Irak halkı içinden işbirlikçilere yönelik eylemler de sürüyor.) Bölge ülkeleri arasında işbirlikçiliği ayyuka çıkan Ürdün ve Türkiye'nin seçilmiş olması, hem saldırı öncesi yapılan işbirliğinin hesabının sorulması, hem de bugün işgale destek için asker göndermeye hazırlananlara da verilen bir mesajdı.

Halliburtan tekeline yönelik eylem ise, Irak halkının yeraltı ve yerüstü zenginliklerini dünyanın gözleri önünde, gizli kapaklı değil açıkça yağmalanmasında başını çekenlere, “ülkemizi yağmalatmayacağız” uyarısıydı.

Bu her iki örneğin gösterdiği bir gerçek daha var ki, direniş sadece açık işgalci güçlere yönelik kendiliğinden, dağınık bir direniş değildir. Siyasi mesajları olan, buna uygun hedeflere vuruşlar yapan bir direniş niteliğini giderek kazanmaya başlamaktadır.

Direniş bu şekilde yükselerek sürdüğü oranda, çok yakında direniş hakkında, “Saddam artıkları... dışarıdan gelen teröristler...” gibi saçmalıklar da cılızlaşarak yok olacaktır. Tıpkı, Amerika'nın “savaş bitti demedik” açıklaması yapmak zorunda kalması gibi.

İşgal Altında Şehir Direnişi

İşgal güçleri henüz Bağdat'ı ele geçirmeden önce Bağdat'ta büyük bir şehir direnişi yaşanacağı en yaygın tartışılan konular arasındaydı. Bilinen nedenlerle yaşanmadı. Amerikancıların dili çözülmüş ve Irak halkıyla, direnişçileriyle alay etmekten, Amerika'nın karşısında hiçbir gücün

duramayacağına kadar yoğun propagandalar yapmışlardı.

İşte, şehir direnişi tüm dünyanın gözleri önünde yaşanıyor. Barikatlarla değil belki ama, işgalciyi her sokakta binlerce savaştının olduğu barikatlar varmış gibi düşündürten bir korkuya sokarak.

Emperyalizme ve oligarşilere karşı mücadele eden tüm dünya halklarına örnekler, deneyler sunuyor Irak. En önemlisi emperyalizmin devasa güçlere sahip olsa da, halkın örgütlü gücünü dize getiremeyeceğini bir kez daha yeniden kanıtıyor. Bu, direnişin önümüzdeki süreçte nasıl gelişeceğinden bağımsız olarak bugünden ısıtlanmış bir gerçektir. Bundan sonrasını da işgalciler değil, direnişçilerin kararlılıklarını koruması belirleyecektir.

İşgalciye destek için gitmeye hazırlanan oligarşinin ordusu bile şimdiden direnişin kendisini de vuracağını bilerek, “en önemlisi şehir direnişi” diyor. Kulak kesmekten, kelle koparmaktan başka hiçbir “yetenekleri” olmayan özel timlerini göndermekten söz ediyor.

İşgal altında, sefaletin, açlığın ve ihanetin dizboyu olduğu bir ortamda, böyle bir şehir direnişinin en azından şu ana kadar başarıyla yaşama geçiriliyor olmasının, halk desteği olmadan zor olduğu bilinir.

Irak direnişinin birçok örnekte ve özellikle Fel-luce'deki eylemlerde görüldüğü gibi, direnişçilerin işgalcilere yönelik silahlı saldırıların ardından halk sokaklara çıkıyor, vurulan işgalci tanklarının, araçlarının etrafında gösteriler yapıyor. Hem de işgalcilerin gözleri önünde. Bu işgale karşı halkın cüretinin, ölümü göze alarak işgale karşı duruşunun, işgalcinin aczinin ve direnişin halkın umudu haline gelmeye başlamasının göstergesi.

Ürdün elçiliğine yönelik saldırının ardından da yüzlerce kişinin Ürdün işbirlikçiliği aleyhine slogan atması son örnek oldu.

Bu da, direnişçilerin vurdukları hedeflerin halkın beklenti ve duygularıyla bütünleşmesini ve işgalcinin aczini gösteriyor. İşgalciler Irak'ın hiçbir kentinde hiçbir şeye hakim durumda değildir.

Sayı 72

9

10 Ağustos
2003

Halkalı Komando Taburu Komutanlarına Bombalı Eylem

Eylemi DHKC Üstlendi: Halkalı Komando Taburu 19 Aralık Katliamının Düzenleyicilerindendir

DGM savcı ve hakimlerini taşıyan servis araçlarına yönelik bombalı bir eylem gerçekleştiren DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ Feda Birlikleri'nin 6 Ağustos günkü hedefi de 19 Aralık katliamının sorumlularıydı.

19 Aralık katliamını bizzat gerçekleştirdikleri çeşitli belgelerde yeralan komando taburunun komutanlarını taşıyan SİVİL SERVİS OTOBÜSÜ'ne yönelik Halkalı Meydanı'nda saat 07.45 sıralarında bombalı bir eylem düzenlendi.

Aynı gün yaptığı 309 no'lu açıklaması ile eylemi üstlenen Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Feda Birlikleri, jandarma komando taburunun 19 Aralık katliamında fiilen yer aldığını belirterek şöyle dedi:

"Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi ordusunun, resmi subay ve astsubaylarıydılar onlar. "Sivil" bir otobüse işlerine gidiyorlardı; ordunun servis otobüsü olmadığından değil, korkularından böyle yapıyorlardı. Bir kısmı sivil giyiniyordu. Kendi ülkelerinde, kendi halklarından gizleniyorlardı. Ama herkes gördü ki, Kurtuluş Cephesi'nden gizlenmeyi başaramadılar.

Hiçbir katliamcı, kendini ilelebet halktan ve dolayısıyla örgütümüzden gizleyemez. Eninde sonunda onlara dair bilgiler ulaşır halkın kurtuluş cephesine.

Artık nefesimizi hep enselerinde hissederek yaşayacaklarına kuşku yoktur. Katliamcılar, ölüm mangaları, katliamların kararını alanlar, emir verenler, ne "sivil" otobüslere saklanmakla, ne koruma duvarlarının arkasında yaşamakla, halkın adaletinin kendilerine ulaşmasına engel olamazlar."

**Hücreleri, Tecriti Kabul Etmeyeceğiz!
107 Ölümün Hesabını Sormaya
Devam Edeceğiz!**

Jandarmanın, 19 Aralık katliamının baş sorumluları arasında olduğunun belirtildiği, katli-

amda kul-
lanılan
jandarma
birlikleri ve
silahları,

bombaları hakkında bilgiler verilen açıklamada, hapisanelerde üç yıldır sürdürülen zulmün siyasi ve askeri sorumlularının hedef alınmaya devam edileceğine dikkat çekildi.

"19-22 Aralık katliamının ve F tipi hapisanelerin açılması kararını veren; F tiplerindeki tecrit zulmünü sürdüren siyasi partiler;

Katliamın ve tecrit zulmünün ordu, polis, bürokrasi içindeki emir veren yöneticileri

Katliam ve tecrit zulmünde tetikçi, işkenceci, katliamcı olarak yer alan asker-polis-gardiyan görevliler

Katliamı destekleyenler; hepsi suçludur ve hesap vereceklerdir.

AKP Hükümeti, Genelkurmay'la tam bir uyum içinde hapisanelerdeki faşist politikaları sürdürüyor. 3 Kasım'dan bu yana, hapisanelerde meydana gelen her ölümün, sürdürülmekte olan tecrit zulmünün doğrudan sorumlusudur ve SUÇLUDUR!"

Tecrite Son Vermeyenler Hesap Verecek!

Yeni izolasyon hapisanelerinin, Tek Tip Elbise gibi faşist dayatmaların kabul edilmeyeceği, kâr etmeyeceği dile getirilen Cephe açıklamasında, kararlılık şu sözlerle dile getirildi:

"Tecriti, hücreleri kabul etmeyeceğiz!

Emperyalizm ve işbirlikçileri, tutsaklarımızı, devrimci hareketi teslim alamayacak. Ne F tipleri, ne pişmanlık dayatmaları, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizi durduramayacak. Ve yine herkes bilmelidir ki; hiçbir güç, bizi, 107 şehidimizin hesabını sormaktan alıkoymayacaktır."

Salihli Temel Haklar Başkanı Meriç Berkil: Ümutlu ve kararlıyız

Kuruluş çalışmalarını tamamlayan Salihli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Meriç Berkil, derneğin kuruluş amacını ve nasıl bir çalışmayı hedeflediklerini dergimize anlattı.

Salihli'de uzun süredir örgütsüz bir çalışma içindeydi insanlar. Ve sonuçta buna son veremeye, kendi sorunlarımızı çözmek, mücadele etmek için biraraya gelebileceğimiz bir örgütlenmemiz olması gerektiğine karar verdik. Salihli'de yaşadığımız sorunlara, ülke gündemine ilişkin bizim de sözümüz olmalı dedik. Bundan dolayı hak ve özgürlüklerden yana olan herkesle, böylesi bir dernekte, biraraya gelme kararı aldık.

İlgilenmemiz gereken bir çok yerel sorun var. Mesela, Salihli'nin köylerinde, (Poyraz Damları, Kemer Damları, Sart Kasabası) yetişen tütün yüksek kalitede. Son yıllarda IMF ve devlet tarafından uygulanan kotalar sonucu tütün üreticileri çok zor durumdalar. İstedikleri kadar ürünü ekemediklerinden, yıllardır yaptıkları baba mesleğini yapamamaktadırlar. Şöyle bir dolaşsak Salihli'nin etrafını bir çok tarlayı boş görüyoruz. Yine bu nedenle işsizlik çok yaygın. Biz derneğimizin sihirli değnek olduğunu söylemiyoruz, bir araya gelirse ancak güç olur, örgütlenir sorunlarımızı çözebiliriz diyoruz.

Yine, ilçemizdeki liseli gençlik ve Meslek Yüksek Okulu'ndaki üniversiteli gençlikle ilgili çalışmalar düşünüyoruz. Kimisinin ulaşım sorunu, kiminin paralı eğitim sorunu var.

Köylerde çalışma yapmayı düşünüyoruz. Civar köylerde, ilçelerde işsizlikten kaynaklı işçi ücretlerinde ciddi düşüşler oldu. Örneğin civar ilçelerde günlük yevmiye on milyon liraysa bu, Salihli'de 4 milyon liraya kadar düşebiliyor. Yine kiremit fabrikalarında sigortadan kaçırmak için işçiyi gece çalıştırıyorlar. Ve hepsi asgari ücretin altında çalıştırılıyor. Sigortalı çalışan işçiler ise 6 ayda bir çıkarılacak kıdem tazminatının artması engelleniyor. Okuma yazması olmayan birçok insan var. Biz bunu göndemimize hemen alıp okuma yazma kursları, üniversiteye hazırlık kursları vermeyi düşünüyoruz. Bir ay sonra kurslarımıza başlayacağız. Sağlık konusunda da bazı çalışmalar yapmayı planlıyoruz.

Büyük şehirlerin dışındaki bizim gibi küçük Anadolu kentlerimizde demokratik mücadele ve örgütlenmede şu sorunlarımız oluyor mesela;

yasal haklarımızı bilmiyor insanlarımız, temel hak ve özgürlüklerini bilmiyorlar. Yüzyıllardır egemen olan baskı politikası insanlarımızı o kadar sindirmiş ki hak ve özgürlüklerden söz edince çekiniyorlar.

Örneğin basın açıklaması yapmak için izin almaya gerek yok ama geçen TAYAD'lı Ailelerin Ankara yürüyüşü sırasında emniyet amirinin yapmış olduğu keyfi saldırılarda halkımızın sessiz kalması, ÖDP Başkanı'nın tavrı, örnektir. Halbuki, düşüncelerimizi açıklamak en temel hakkımız. Bunu ÖDP Başkanı bile yadıyorsasıra insanlarımızın korkusunu düşünün.

Ama biz bunu da aşacağımızı düşünüyoruz. Evet, yolun başındayız. Ama bir şeyler yapma kararlılığındayız, bundan dolayı umutluyuz.

ANKARA TEMEL HAKLAR KURULDU!

Uzun zamandır girişim olarak çeşitli eylem ve etkinliklerle adını duyuran Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 6 Ağustos günü yaptığı başvuru sonucunda resmi olarak kuruldu.

Böyle bir derneğin kuşkusuz en gerekli olduğu yerlerden biri Ankara. Oligarşinin halkın hak ve özgürlüklerini yok etme, baskı altına alma, sindirme kararlarını aldığı yer Ankara. Aynı zamanda "güvenlik" adına en temel hak ve özgürlüklerin de yok sayıldığı bir yer.

Bu nedenle Ankara Temel Haklar çalışanları oligarşinin başkentinde yeni bir mevzi yaratmanın coşkusu içinde olduklarını belirtiyorlar ve şöyle diyorlar: *"Derneğimiz, hemen her gün anti-demokratik uygulamanın yaşandığı başkentte, demokrasi mücadelesinde, her türlü temel hak ve özgürlük ihlalinin karşısında misyonuna uygun bir pratik içinde olacaktır."*

Dernek adresi; Akay cd. Martı Apt. no:20/18 Küçükkesat/Ankara / tel-faks:0312 419 88 41

İşgale, İşbirlikçiliğe Son!

Irak'ta ABD işgali ve oligarşinin asker gönderme isteği Ankara Tuzluca'yı'da Temel Haklar ve Mamak İşçi Kültür Evi tarafından düzenlenen bir eylemle protesto edildi. "ABD ve işbirlikçilerine karşı birleşelim- Ankara Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği" ve "Emperyalist İşgale Son, ABD Askeri Olmayalım- Mamak İşçi Kültür Evi" pankartının açıldığı yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında işgale ortaklığın ihanet olduğu belirtildi ve tecrite karşı süren direnişe değinildi.

Sayı 72

11

10 Ağustos
2003

“Kızıl Elma Koalisyonu”

Sol olmayanların “ulusal solculuğu”

Kimisi “sol” maskesi takmış, kitlelerle alakası olmayan bir alay katil ve hırsızların koalisyonuna AB’ciler bu adı veriyor.(*). Önce karşı devrimci Aydınlıkçı’ların artığı Türk Solu Dergisinde yazdıkları ile gündeme gelen bu koalisyonda kimler var hatırlayalım:

Faşist yazar Kemal Çapraz, CDP Genel Başkanı Yekta Güngör Özden, asker aileleri avukatı Zeki Hacıbrahimoğlu, Bedri Baykam, YP Genel Başkanı Sadettin Tantan, Aydınlar Ocağı Genel Başkanı Prof. Dr. Mustafa Erkal. Bir de “Türk Solu”nun 21 Temmuz 2003 tarihli sayısında yazıları yer almasa da bu koalisyon içinde İşçi Partisi yerini alırken, Mümtaz Soysal vb’lerinin de katılması gündemde. Ki, gelişmelere bağlı olarak Genç Parti’den BBP’ye, DSP’ye kadar faşist, şovenist partilerin de eli kulağındadır. 23 Şubat 2003 günü Abide-i Hürriyet Meydanı’nda yapılan ve bir iki bin kişinin katıldığı 'Denktaş'a Destek Mitingi'ne katılan, organize edenler pekala bu koalisyon içinde de yer alabilirler.

Ne diyor bu koalisyon?

Kendilerini anti-emperyalist, Kemalist olarak tanımlıyor, “*Kuvayi Milliye ruhunu tabanda canlandırmaktan*” sözediyor, AB’ye uyum yasalarının “*Türk kimliğini yok etmek amacındaki Batı’nın saldırısı*” olduğunu dile getiriyorlar.

AB’ciler bu koalisyon içinde yer alan ve kendini “ulusalcı sol” olarak tanımlayanların solculuğunu eleştiriyor ve “*kesin olan bir şey varsa, yıllardan beri yolu ayrılmış olan ulusalcı solla özgülükçü sol arasında, ikisinin de sol sıfatını sahiplenmesi dışında, artık ortak hiçbir nokta kalmamış olmasıdır*” tespitleri yapıyorlar. (Ahmet İnsel, 5 Ağustos, Radikal)

Katil ve Soyguncular “Sol” Değildir

Öncelikli kendisine “ulusalcı sol” diyenlerin solla uzaktan yakından bir ilgilerinin bulunmadığını belirtelim. Ulusalcı söylemler kullanmaları, “emperyalizm... işgal...” gibi kavramları, Deniz, Che gibi sol simgeleri kullanmaları onları sol yapmaz. Bu nedenle faşist kesimlerle böyle bir yapı içinde bir araya gelmelerinde ideolojik bir sakınca yoktur. Çıkarlarda anlaştıkları noktaya kadar işbirliği de yapabilirler. Mesela dün “Türk Solu” Dergisi çevresine “MİT ajanı” diyen İP erteşi günü pekala yanyana gelebilir.

Ulusalcılıkları belirsizdir; emperyalizme karşı olmayı bırakın faşist MHP gibi kimisi emperya-

lizm tarafından finanse edilir. Keza “sol” maskeli olanların iktidar dönemlerinde emperyalizmle ilişkileri de henüz tarih olmamış, belleklerde tazedir.

Ulusalcılıkları maskedir, ama KATLİAMCILIKLARI gerçek kimlikleridir.

Tümünün kimliklerine, geçmişlerine bakın, kan ve dolardan başka bir şey göremezsiniz. Ulusalcılık adına şovenizmin savunucusudurlar, Kürt halkının ezilmesini isterler. (Ki, CHP de temelde bu koalisyonun düşüncelerine yabancı değildir.)

Biraraya geldikleri zemin bile kim olduklarını anlatıyor. “Türk Solu” Dergisi çevresini üniversitelerde neredeyse tüm sola yönelik sopalı, satırlı saldırılarından, darbe çağırıklanlığından, Kürt halkını imha edelim, ezelim kışkırtmalarından biliyoruz. Durup dururken bir araya getirilmedikleri doğrudur. Genelkurmayın süreç içinde gelişmelere göre kullanmak üzere, kitle tabanı yaratma amaçlı biraraya getirilmişlerdir. Tıpkı 28 Şubat döneminde olduğu gibi.

Ulusalcılık ile şovenistlik birbirinden farklı kavramlardır. Ancak bu tartışma içinde “ulusalcı Türk Solu” eleştirisi yapanlar aynılaştırıp, yurtseverlik adına ne varsa lanetlemek istiyorlar. Bir yandan “*AB süreci engellenecek*” telaşı içindeyken öte yandan kendilerine göre “sol” tanımları yapmaktalar. Liberal demokrat Cüneyt Ülsever’den İsmet Berkan’a, ÖDP’li Ahmet İnsel’e kadar AB zemininde birleşenler eleştiriden önce, 28 şubat sürecini hatırlasınlar. Bugün “kızıl elma koalisyonu”nu kullanmayı planlayan Genelkurmay’ın o dönem kullandıkları arasında bugünün sağcısı “solcusu” ile AB’cileri de vardı.

“Ulusalcı sol”un alternatifi AB’ci sol mu; AB’cilere göre öyle. En başta tartışmadaki sakatlık burada. DSP’sini, Mümtaz Soysal gibilerini “Sol” diye tanımlayıp “ulusalcı sol” eleştirisi yapmak, Kürt milliyetçilerinin küçümser ifadelerle “Türk solu ne olacak...” diye karşı-devrimci Aydınlık çizgisinin şovenist politikalarını örnek vermek kadar büyük bir çarpıtmadır.

Evet, bu ülkede ulusal değerlere sahip çıkan, emperyalizme karşı savaşıyan bir sol var. O da devrimci soldan başkası değildir. Ulusalcılığı da, anti-emperyalistliği de, halkın kurtuluşunu da onlar temsil ediyorlar.

(*) ‘Kızıl Elma’: Özellikle Oğuz Türkleri arasında dünya hâkimiyetinin sembolü olarak ifade edilen ve Türkleri’n yaşadığı yerden batıya doğru ulaşılması gereken hedefi ifade eden bir kavramdır. Faşist, ırkçı inanca göre; kızıl elma, Turan’dı. Turancılık en son faşist Türkes tarafından geliştirildi.

Muhalefet rezaleti: CHP Muhalefeti!

“MGK bir gün hepimize lazım olur” sözünü bu ülkede kimlerin söyleyebileceği bellidir; faşistler, ulusalcılık suretine bürünmüş işbirlikçi milliyetçilik, laiklik diye diye faşizme destek olanlar vb.

Bu söz CHP’li bir yöneticiye ait. Sözde muhalefet yapıyor. AKP’nin MGK üzerinde yaptığı düzenlemelere muhalefet ediyor.

Yok mu bu partinin içinde bir kaç tane “demokrat!” O partide kendine “sosyalist” diyenler hangi koltukların altına saklandı? CHP Milletvekilleri, il, ilçe yöneticileri, koltuk uğruna, daha hangi rezilliklere, hangi gericiiliklere, hangi cuntacılıklara katlanacaksınız?

Hiçbiri çıkıp; katliamcı ordunun iktidarını savunmak bize mi kaldı diyemiyor. CHP, eleştiriler karşısında “biz devlet partisi değiliz” savunması yapmak zorunda kalıyor. Baykal kürsüden bunları söylerken, CHP sıralarından tek bir ses yükselmiyor; evet öyleyiz deyip tek tek örnekleri sıralayamıyor.

CHP’nin parti olarak, halkın sorunlarını, yoksulluğunu, açlığını, zulmü dile getirmesini kimse beklemiyor; oligarşinin değişik kesimlerinin kızacağı hiçbir

konuya el atmayacağı çok iyi biliniyor. Ancak burjuva siyasetin bile bir muhalefet geleneği var-

dır, CHP bunu dahi yerine getirecek durumda değildir. Pusuya yatmış Genelkurmay’ın AKP’ye yönelik tıpkı 28 Şubat’taki gibi bir operasyon yapmasını, kendisini iktidar koltuğuna alıp oturmasını bekliyor. “MGK bir gün hepimize lazım olur” derken kastettiği de budur.

CHP bugünkü konumuyla parlamentoda gericiiliğin karşısında daha gerici bir gücü temsil ediyor. Laiklik, çağdaşlık, demokratlık hepsi safsatadan, halkın değişik kesimlerine yönelik demagojiden ibaret. YÖK Yasası karşısındaki tavrıyla, MGK ve daha başka konulardaki tavrıyla gerici politikaların savunuculuğunu yapıyor.

Şimdi sıra daha da sağcılaşmakta. IMF’nin adamı Kemal Derviş’in “merkez” projesi çerçevesinde adımlar atılmaya başlanıyor. Baykal yönetiminin ağzından çıkan her “yenilik, değişim” daha da gerici bir CHP’yi doğuruyor.

Ve ardından doğal olarak şu soru kaçınılmaz hale geliyor: “Kötünün iyisi” denilerek de olsa, kendisine demokrat, ilerici diyenler hala o partide ne arıyor, neyin kavgasını veriyor?

Esenler Temel Haklar’a Keyfi Baskı

Esenler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, çalışmalarına başladığı ilk günden itibaren polisin keyfi uygulamaları ve baskılarıyla karşı karşıya. Bunun son örneği de, düzenlenmek istenen “tanışma etkinliği”nin engellenmesi oldu. Yasal bütün prosedürler yerine getirilmiş olmasına karşın, önce etkinliğin yapılacağı salonun sahibini tehdit etti. Bunun üzerine etkinlik bir hafta ertelenmek durumunda kaldı. Bir hafta sonra ise salonun etrafı polis kuşatmasına alınarak terör estirildi. Yoldan geçen, düğün salonuna yaklaşan herkese kimlik soran, gözaltına almakla tehdit eden polisin bu yetkiyi nereden aldığını soran Esenler Temel Haklar, yasadışılığa dikkat çekerek, “Haklar ve özgürlükler mücadelesi engellenemez” dedi.

Odak Çalışanına Ölüm Tehdidi

Odak Dergisi Adana bürosu çalışanlarından Çağatay Fırat, sivil polis olduğu belirtilen kişiler tarafından kaçırılarak ölümle tehdit edildi. Konuya ilişkin İHD şubesinde bir açıklama yapan Fırat, katıldığı bir basın açıklamasının ardından polisin saldırısına uğradığını ve 21 gün iş göremez raporu alarak polisler hakkında suç duyurusunda bulunduğunu hatırlatarak, polisin bu olaydan sonra sürekli baskı uyguladığını belirtti. 4 Ağustos günü kendisini kaçıran polislerin ölüm tehditlerinin de bu baskıların devamı olduğunu belirtti ve yaşanacak olumsuzluklardan Adana polisinin sorumluluğunu söyledi.

İHD: ‘İhlaller Arttı’

İHD Genel Merkezi Ocak-Haziran 2003 tarihleri arasındaki hak ihlalleri raporunu, Yusuf Alataş tarafından yapılan basın açıklaması ile duyurdu. Geçen yılın aynı dönemine göre saldırıların ve hak ihallerinin arttığını belirten Alataş, “uyum paketleri”nin de göstermelik olduğunu rakamlarla ortaya koymuş oldu.

DEHAP’a Baskılar

Ülke genelinde DEHAP üye ve yöneticilerine yönelik saldırılar sürüyor. Bunlardan biri de Şırnak’a bağlı Kumçatı Beldesi’nde yaşandı. Olaya ilişkin bir rapor hazırlayan DEHAP heyeti tespitlerini şöyle özetledi: “DEHAP Belde teşkilatı Başkanı Abid Durak ve akrabalarına yönelik 10 Temmuz’daki saldırı siyasi nitelikli, planlı bir eylemdir ve saldırının failleri sanık Beriş Demir’i serbest bırakan jandarmadan cesaret almışlardır.”

Sayı 72

13

10 Ağustos
2003

TAYAD'lılar Faşist Saldırıyı Anlatıyor **Afyon Emniyeti'nin Planlı Saldırısı**

Afyon'da 27 Temmuzda faşistlerin saldırısına uğrayan İZMİR TAYAD'lılardan Ceylan DURAN, Dursun GÖKTAŞ, Volkan AYGÜL ve Gökhan SIRMACI, tecrite karşı topladıkları imzaları Ankara'ya götürmek üzere yola çıktıktan sonra yol boyunca engellemeleri ve Afyon'daki faşist saldırıyı dergimize anlattılar. Okuyun ve bu ülkede polis devletinin nasıl çalıştığını, faşist saldırıların oligarşi tarafından nasıl organize edildiğini görün.

Vali ve Kaymakamların Kesin Emri: "TAYAD'lılar Bu Kente Giremez!"

İlk durağımız Manisa'ydı. Girişte Manisa Emniyet Müdürlüğü otobüsümüzü durdurarak **"Valinin kesin emri var, sizi Manisa'ya sokmayacağız"** diyerek kendi kanunlarına bile uymadıklarını gösterdiler. DEHAP yöneticilerinin gelerek, "onlar bizim misafirlerimiz" demesiyle keyfilğe son verilmek zorunda kalındı.

Salihli girişinde de Salihli Emniyeti tarafından durdurulduk ve **"Kaymakamın kesin emri var sizi Salihli'ye yürütmeyeceğiz"** diyerek keyfilğini yürütmeye çalıştılar. Hepimizi tek tek kameraya çekmeye ve el kol hareketleriyle proveke etmeye çalıştılar. Emniyet Müdürü Ali BABACAN tehditlere başvurmaya başladı: *"slogan atarsanız hepinizi gözaltına alırım, çok kötü ederim"*. DEHAP, SHP, Salihli Temel Haklar ve EMEP ile görüştük. ÖDP ile görüşmemizden sonraki basın açıklamasında ise bildiğiniz gibi ÖDP'li yönetcinin, *"burada olacaklarla hiçbir ilgimiz yok, sorumluluk kabul etmiyoruz"* gibi sorumsuzluklarını yaşadık. Kaldığımız evlere de, polis ve jandarma geldi ve ev sahiplerine **"bunlar terörist bunları evinize almayın sonra sizin için kötü olur"** diyerek tehdit ettiler.

"Teröristler Birazdan Gelecek"

Uşak'ta DEHAP, GENEL-İŞ ve EMEP'le görüştük. AKP ile randevumuz olmasına rağmen, binayı kilitleyip kaçmışlardı.

Uşak'ta fiili engelleme yoktu, ancak tehdit ve takip sürüyordu. Yolda yürüdüğümüz yerlerin bir çoğunu jandarma tutmuş ve dinlenme tesislerine girmemizi engellemeye çalışıyordu. Mola verdiğimiz küçük bir benzinlikte çalışan bir kişi, **"kendisine jandarmanın geldiğini ve buraya bir grup teröristin geleceğini ve benzinliği dağıtıp yakacaklarını"**

söylediğini" anlattı. Jandarmanın bizi kastettiğini söylediğimizde *"Hayır siz teröriste benzemiyorsunuz asıl teröristlerin biraz sonra geleceğini"* söyledi.

Afyon girişinde, polis tarafından, **"valinin kesin emri var sizi Afyon'a sokmayacağız"** keyfilğiyle karşılaştık. Afyon'a girişimizi engelleyeceklerini belirttiğimizde ise gerçek plan görülmeye başladı: **"Afyon'da sizi seven de var sevmeyenler daha çok"** diyerek bir saat sonra olacakların sinyalini verdiler.

Afyon'da Saldırı Hazırlıkları: Polis Parti Binalarını Kapatıyor

Afyon'da ilk olarak randevumuz olan Saadet Partisi'ne gittiğimizde binanın polis tarafından kapatıldığını hepimiz gördük. Polis, 15 yaşında çaycılık yapan bir çocuğun iki kolundan tutup yanımıza getirerek, **"işte AKP sorumlusu sizinle görüşmek istemiyor."** Çocuğun korkudan rengi atmıştı. *"İyi tamam seninle görüşelim"* dediğimizde, **"abi ben vallahi çaycıyım"** dedi.

Otobüsten inme sırasında arbede oldu. Polis kamerasını burnumuzun dibine sokup proveke etmeye çalışırken bir yandan da, tıpkı işkencehanelerde **"kendinize işkence yaptırıyorsunuz"** dedikleri gibi, *"siz bizi proveke etmeye çalışıyorsunuz tahrıklarınıza gelmeyeceğiz"* diyorlardı.

AKP'nin binasının kapatılmasının ardından CHP'ye gittik, aynı şekilde polisler CHP'yi de kapattılar. Daha sonra Afyon Gençlik Derneği yöneticileriyle görüşmeye gittik. **Afyon Emniyet Müdür Yardımcısı ve Güvenlik Şube Müdürü** olayların hepsini organize ediyordu.

Önce Polisler Ardından Faşistler Saldırıyor

Gençlik Derneği ile görüşmek için otobüsten inerken polis, **"bizi görüştürmeyeceğini hemen"**

buradan çekip gitmemiz gerektiğini" söyledi. Biz Gençlik Derneği ile görüşmemiz olduğunu belirterek inmeye çalışınca sivil ve resmi polisler saldırdı. Afyon Gençlik Derneği yöneticileri ile birlikte aşağıda bulunan 8 kişi ve kapıda sıkışan 5 kişi polisin saldırısından yaralandı. Biz içerdeyken, polis Afyon merkez çevre il ve ilçelerinden faşistleri Afyon Gençlik Derneği önünde topladılar. Faşistlerin uluma sesleri gelmeye başlamıştı. Yanımıza gelen Odak ve Sabah gazetesi muhabirleri, polislerin faşistlere "yukarıda PKK'lılar şimdi aşağı inip size saldırıp ortalığı yakıp yıkacaklar, bunları yapmalarına izin vermeyin önce siz saldırın" dediğini anlattı. Faşistlerin ellerinde satır, döner bıçakları, taş, sopa, şişeler bulunduğunu ve polisin hiçbir müdahalede bulunmadığını ve teşvik ettiğini söylediler.

Görüşmeler bittiğinde polis 5 dakikaya kadar Güvenlik zinciri oluşturacağını ve güvenliğini sağlayacaklarını belirtti. Aşağı indiğimizde ise hiçbir güvenlik zincirinin olmadığını gördük. Yüzlerce faşist otobüsün çevresini ablukaya almıştı. Kurt işareti yapan MHP'li olduğu belli olan kitle biz çıkarken slogan atıyor, saldırı için polisin işareti bekliyordular.

Saldırı İşareti, Faşistlerin Arasına Girmiş Olan Sivil Polisten

Faşistlerin arasında muhatap olduğumuz için tanıdığımız sivil polisler de vardı. İlk olarak bir polisin arkadaşımıza saldırmasıyla beraber faşist grup taşlarla, sopalarla, satırlarla, döner bıçakları ile saldırdılar. Polis tamamen olayları izlemek bir yana saldırıyı arttırmak için faşistleri el işaretiyle çağırıyordu. Afyon Emniyet Müdür Yardımcısı Güvenlik Şube Müdürü bizzat kendileri organize etmişlerdi. Biz Gençlik Derneği'ndenken polislerin telsizlerini bir kenara bırakıp cep telefonları ile faşistleri aradıklarını ve nasıl hareket edeceklerini anlattıklarını gözlerimizle gördük. Bu cep telefonu ile konuşan polisleri faşist grubun içinde gördüm. Hiçbir güvenlik önlemi yoktu. Hatta polisler saldırının lince dönüşmesi için gereken herşeyi yapmışlardı. Biz aşağı inerken şoför bıçaklanmış arabanın arka tekerlerine bıçaklar sokulmuştu. Böylece oradan uzaklaşmamız engellenecekti.

Gençlik Derneği'nin binasında bulunan Gamze Döner salonundan çıkan dönerci bize döner bıçağı ile saldırdı. O anda dükkanın içinde bir sürü polis olmasına rağmen.

Otobüse hızla binmeye başladık. Daha binmemişken yanımızda bir sürü polis olmasına rağmen faşistler beni ve sözcümüz Esat UÇKAN'ı yakalayıp özellikle kafamıza vurmaya

AFYON'DA FAŞİST SALDIRILAR SÜRÜYOR

27 Temmuz'da TAYAD'lılara yapılan saldırının ardından, Afyon Gençlik Derneği üyesi öğrencilere, faşist-polis işbirliğiyle saldırılar sürüyor.

Gençlik Derneği'nden yapılan açıklama ile faşist saldırılar ve polis baskısı şöyle anlatıldı:

"27 Temmuzdan sonra yine faşistler tarafından derneğimize saldırılmış ve derneğimiz yerle bir edilmiştir. Saldırıların bununla da sınırlı kalmamış, derneğimizin bir üyesi 8-9 kişilik bir faşist grup tarafından saldırıya uğrayıp vahşice dövülmüş, telefonu bu faşist çete tarafından gasp edilmiştir. Ayrıca tüm dernek üyeleri hergün 4-5 tane sivil polis tarafından takip edilmekte, üzerlerine bu polisler tarafından araba sürülmekte, tehdit ve taciz edilmektedir. Yerel gazetelerde ise derneğimize yönelik provokatif yazılar yazılmakta, dernek üyelerinin fotoğrafları yayınlanarak faşist saldırı için hedef gösterilmektedir. Yine bu gazetelerde TAYAD'lı Ailelere ve bizlere yapılan saldırılar haklı gösterilmekte, "bölücü, terörist" demagojisi ile saldırlmaktadır.

Saldırıların haklar ve özgürlükler mücadelesidir. Afyon Gençlik Derneği olarak yılmayacak, bedeli ne olursa olsun doğru bildiklerimizi söylemeye, mücadeleye devam edeceğiz."

başladı. Kalabalığın arasına çekmeye çalışıyorlardı. Ağza alınmayacak küfürler ediyorlardı. Biz zar zor kendimizi kurtarıp otobüse bindiğimizde şoförün bıçaklanmış olduğunu farkettilik. Bu arada bütün camlar kırılmış içeriye yağmur gibi taş ve cam yağıyordu. Kırık camların arasından döner bıçakları sallanıyordu. Yaralı şoförü koltuğa oturtup otobüsü kaldırıncaya kadar araba kullanılmaz hale geldi. Arada resmi polislerin de coplarla arabaya vurduğunu gördüm.

15 dakika süren saldırının ardından oradan uzaklaşırken polis konvoyunun arasında arabalarla gelen faşistlere yeni bir saldırı imkanı da, polisin bizi bir benzinlikte durdurmasıyla yaratıldı. Burada da taşlamalar devam etti. Saldırının durmasının ardından polisler otobüsü alıp götürürken, elinde silahıyla faşistler hala arkamızdaydı. Böylece polis hem saldırıyı organize etmiş, hem de bizi kurtarma oyunu oynamıştı.

Son olarak şunu eklemek istiyorum; Direniş sürüyor ve faşistleri kullanarak direnişe desteğimize engel olamayacaklar. Biz faşistleri 1980 'öncesinden, Susurluklardan çok iyi tanıyoruz.

TAYAD'lılardan Suç Duyurusu "SORUMLUSU AKP'DİR"

TAYAD'lı Aileler, Afyon'daki faşist saldırı ile ilgili 4 Ağustos günü basına bir açıklama yaparak suç duyurusunda bulundular.

Saldırının nasıl gerçekleştiğinin detaylı şekilde anlatıldığı basın açıklamasını okuyan TAYAD Başkanı Tekin TANGÜN, saldırıların polis tarafından örgütlendiğinin birçok kanıtının bulunduğunu belirtti. Tangün faşistlerin kime saldırdıklarını daha bilmediklerini, 'Kahrolsun PKK! Kahrolsun Apo!' sloganlarından da belli olduğunu belirterek, "Saldırının önceden planlanmış bir saldırı olduğu açıktır." dedi.

Daha sonra söz alan Halkın Hukuk Bürosu avukatı Güçlü Sevimli, Afyon'da Gençlik Derneği'ne yönelik polis ve MHP'lilerin uzun süredir uyguladıkları baskıları anlattı ve saldırıyla ilgili suç duyurusunda bulunduklarını belirtti.

Son olarak TAYAD'lı Ailelerden Naime KARA F Tipleri'ndeki tecritten ve tecrite karşı mücadeleden söz ederek, saldırının bununla ilgili olduğunu belirtti ve AKP'nin sorunu çözmekten kaçtığını dile getirdi. Açıklamanın ardından Sultanahmet adliyesine suç duyurusunda bulunuldu.

İzmir TAYAD'lı Aileler de 6 Ağustosta İzmir Kemeraltı'nda yaptıkları basın açıklamasının ardından Bayraklı adliyesine suç duyurusunda bulundular. TAYAD'lılar adına açıklama yapan Esat UÇKAN saldırıyı anlatarak, "Bu saldırıyı polis organize etmiş ve Maraş'taki Sivas'taki gibi bizi katletmek istemişlerdir." dedi. Tecrit ve saldırılar karşısında sessiz kalanlara da seslenen UÇKAN, "tecritten dolayı insanlar ölürken sessiz kalan ve hiçbir şey yapmayanların da insanlığı ölüyor." sözleriyle açıklamaya son verdi.

Şovenist Kışkırtma

Ben önce Salihli ÖDP ilçe başkanının ilginç bir tavrını daha belirtmek istiyorum. Polis saldırırken, o, "ben saldırı falan görmedim. Burada sorun çıkarmayın, dağılın" dedi. Bundan cesaret alan polis daha azgınca saldırdı. Salihli İlçe emniyet Müdürü Ali Babacan, "adamı katil etmeyin" diyecek kadar tam anlamıyla yasadışı zihniyetin güzel bir örneği idi.

Afyon'daki saldırıda henüz sayısı az olan bir grup faşist "PKK dışarı" diye slogan atıyorlardı. Tüm saldırılara rağmen derneğe girmeyi başarıp yaralarımızı sararken Afyon'un yerel gazetesi olan Odak muhabiri gelip bizimle röportaj yaptı. Ve bize "aşağıda polis halkı kışkırtıyor. İçeride PKK'lılar var. Apo lehine gösteri yapıp dükkanlarımızı yağmalayacaklar diyor" dedi. Polis, bizim "dinleneceğiz" dememize rağmen çıkmamızı, güvenliğimizi aldığını söyledi. Bunun da saldırı planının parçası olduğu az sonra belli oldu.

Saldırı sadece 3-5 faşistin densizliği değil tamamen oligarşinin provokasyonu idi. Eğer böyle olayların bir daha yaşanmasını istemiyorsak hep birlikte mücadele etmemiz gerekiyor. Hep birlikte mücadele etmezsek, ÖDP Salihli ilçe başkanı gibi yaparsak, bugün hala saldırı karşısında sessizlik içinde olan sol kesimler gibi olursak, faşistler yarın bir başkasına, polis veya faşistler daha obür gün bir başkasına, jandarma veya bir başka grup saldırabilir.

Bu arada yerel yayın yapan Yeniçağ diye bir

gazetenin, manşette "Tayadlılar Ankara'yı bastı, terörist yakınları Ankarayı bastı" ifadelerle yayın yaptığını, Afyon'a ilişkin, faşistlerin, gerici partilerin ve CHP ilçe başkanları, Ülkü Ocakları Başkanı ile İl emniyet müdürünün açıklamalarını gördük. Bu da, saldırının MHP'li faşist-polis işbirliğinin yanısıra her zaman olduğu gibi basın aygının da eksik bırakılmadığını gösteriyor.

AKP İKTİDARINA SORULAR:

- ✓ Afyon'da yasalar var mı?
- ✓ Kaslı, bıçaklı, taşlı faşist saldırı, otobüs şoförünün bıçaklanmasıyla ilgili bir tek kişinin dahi gözaltına alınmaması, tutuklanmaması "hukuk devleti"nin gereği mi? Afyon emniyeti, valiliği saldırıyla ve saldırıganlarla ilgili ne yaptı? Yoksa MHP'lilere "teşekkür" etmek mi tüm yaptı?
- ✓ AKP iktidarı, saatler öncesinden yaşanacağı bilinen saldırıyı kışkırtan, önlemeyen polisler hakkında soruşturma açmayı düşünüyor mu? Yoksa "bu saldırı benim planımdır" diyerek sahip mi çıkıyor?
- ✓ Manisa, Afyon valileri, Salihli kaymakamı hangi yasaya dayanarak "bu kente TAYAD'lılar giremez" emirleri vermiştir?

Faşist MHP'nin Afyon'da TAYAD'lılara Saldırısı ve 'Demokrasi, Hukuk' Savunucusu Bir Gazeteci

"MHP'li hiç olmadım. Oy da vermedim. Ama o partiyi Türkiye'nin bütünlüğünü koruyan bir sigorta olarak gördüm.

Bir felsefesi, mefküresi vardı. Yasanın, sıkıyönetimin, güvenlik güçleri namlusunun uzanamadığı yerlerde ve zamanlarda o kültür, bütünleştirici kimyaydı."

(Güneri Civaoglu, 30 Temmuz 2003, Milliyet)

Bu sözleri tekrar tekrar okuyun. Yanlış anlamış olabilirsiniz, "demokrat" gazetecinin bazı sözleri gözünüzden kaçmış olabilir. Tekrar tekrar okuyun.

Neden önemli bu paragraf? **Yazısından bir alıntı okuduğunuz bu gazeteci,**

- Türkiye'nin belli başlı bir kaç gazetecisinden biridir.

- Yazılarında demokrasiyi savunur.
- Cuntalara karşıdır.
- İşkencelere karşıdır.
- "Her türlü şiddete" karşıdır.
- Türkiye'nin hukuk devleti olduğunu söyler.
- Avrupa demokrasisini savunur.

Şimdi tekrar bakın alıntıya.

Sonra 12 Eylül öncesini düşünün. Binlerce cinayet, katliamlar, adam kaçırmalar, otobüs duraklarının, kahvehanelerin taranması... Bölünen mahalleler, ortadan kalkan can güvenliği... Bahçelievler, 16 Mart, Balgat, Maraş ve daha nice katliamlar. Haluk Kırıcılar'ın, Abdullah Çatlılar'ın yaptıklarını tekrar hatırlayın.

Civaoglu'nun deyişiyle **"Türkiye'nin bütünlüğünü koruyan sigorta"** işte böyle çalışıyordu.

Civaoglu'nun deyişiyle **"güvenlik güçlerinin namlularının uzanamadığı yerlere"** Çatlılar, Kırıcılar uzanıyordu.

Demokrasi, hukuk savunucusu gazeteci, işte bunları onaylıyor.

Civaoglu'nun sözlerini aklınızda tutmaya devam ederek; işkencehaneleri düşünün. Manyetoyu çevirirken, falaka atarken MHP'liliğiyle övün

nen işkencecilerle doludur hepsi.

Sonra, 12 Eylül'ün ardından MHP artıklarından oluşturulan özel timlerin infazlarını, ve kopardıkları kellelerle, kestikleri kulaklarla pozlar veren, "üç hilalli yüzüklerle" pozlar vermekten onur duyan özel timcileri düşünün.

12 Temmuz 1991, 17 Nisan 1992 katliamlarını düşünün; o ölüm mangalarında yer alanlar katillerin aynı zamanda kumarhanecilerin, toprak ağalarının tetikçiliğini de yapan MHP'liler olduğunu hatırlayın. Susurluk'u düşünün.

Oligarşik düzenin, Civaoglu'nun deyişiyle **"bütünleştirici kimyası"** MHP, işte böyle bütünleştiriyordu(!), infazlarla, katliamlarla, işkencelele, provokasyonlarla...

İşte bu yazar, bir cümleyle, bütün bunları savunuyor. Bütün bunlarda suç ortağı olduklarını itiraf ediyor. Evet, MHP, düzen adına, devlet adına tüm bunları yaparken; bu ülkenin güya demokrasi, hukuk savunucusu medyası, TÜSİAD'ı, bir tek itirazda, eleştiride bulunmamışlardır.

Onların savunduğu "hukuk devleti"nin hukuku, katliam hukukudur. Savundukları demokrasi, infazcı demokrasidir.

Düzene karşı çıkanlar, sömürüye, eşitsizliğe, adaletsizliğe karşı çıkanlar, ya **"güvenlik güçleri"**, onların **"uzanamadığı yerde"** de MHP gibi kontra örgütler tarafından etkisizleştirilmeli, yok edilmelidir.

Civaoglu'nun MHP'ye hiç oy vermemesi, sadece ikiyüzlülüğünü gösterir; burjuva medyadaki benzerleri gibi "hukuk, demokrasi" savunucusu maskelerinin düşmemesi içindir. Avrupacılıkla, demokratikleşme paketleriyle Türkiye halkını oyalama, aldatma politikasının "etkin yazarları" olarak rollerini oynayabilmek için "MHP'ye uzak" gibi görünmüşlerdir. Ama kafa MHP'lidir.

MHP'li katiller, ne diyorlardı: **"Biz devletin güvenlik güçlerine yardımcı oluyoruz."**

Peki Civaoglu ne diyor? Aynısını! Farklı söylediği bir şey yok. Kafasıyla MHP'lidir. Kafasıyla katliamcıdır. Kafasıyla provokatördür. ...

ONLARI İYİ TANIMALIYIZ! Onlar gazetelelerinde hep uygar, akli başında kişiler olarak göründüler. ... Onlar **içimizdeki katliamcılar, infazcılardır.** Susurluk'un bir parçası da onlardır. ...

Civaoglu'nun sözleri, aynı zamanda bir tari-

hin itirafıdır: Civaoglu'nun bu sözleriyle itiraf ettiği şudur: *"Ben de bu zulmün, kontrgerilla politikalarının, Susurluk'un içindeydim, -burjuva medyanın o anlı şanlı demokrasi savunucusu yazarları- hepimiz içindeydik. Destekledik, onayladık..."*

Dikkat edin; tekrar okuyun alıntıyı; orada bir ideolojik, siyasal analizden söz edilmiyor:

ORADA, güvenlik kuvvetlerinin **NAMLULARI-NIN** uzanamadığı yerlere uzanılmasından söz ediliyor. Halkın can güvenliğini yok ederek sağlanan "bütünleşme"den, infazları kurt işaretleriyle alkışlayan "felsefe"den, devletin ne kadar kanlı, kirli işi varsa onları üstlenen bir "misyon"dan söz ediliyor ve **BU MİSYON ONAYLANIYOR!**

Onaylanıyor; çünkü, bunların tüm o çağdaş, demokrat, hukuku savunur görüntülerinin ardında esas olan düşünce **DÜZENİN BEKASI'**dır. Bunun için her türlü katliam, saldırı, provokasyon, komplo, işkence, infaz mübahtır.

ONLARI İYİ TANIMALIYIZ! Ulusal çıkarlar, halkın çıkarları konusunda ulusu ve halkı en çok aldatan onlardır çünkü. Düzenin tüm kanlı ve kirli işlerinin "aklayıcısı" onlardır.

"Demokrasi savunucusu" Güneri Civaoglu bu satırları 30 Temmuz günü yazdı. Yani TAYAD'lılara Afyon'da MHP'lilerin saldırmasından sadece üç gün sonra. TAYAD'lılara saldırıdan tek kelime etmeden yazıyor bunları. ...

Bu yazısıyla MHP'li çapulculara diyor ki, afe-rin, Afyon'da iyi yaptınız. Öyle ya; TAYAD'lılar yürüyordu Ankara'ya.

Bu yürüyüşü engellemek için TAYAD'lılara *"Güvenlik kuvvetlerinin namlularının uzanma-sı"*, şu anki konjoktüre hiç de uygun olmazdı.

İşkenceyi engelliyoruz, gösteri yasağı kalkıyor, bilmem kaçınıcı uyum paketini çıkarıyoruz der-ken, bu saldırıyı bu biçimde polisin yapması hiç de uygun olmayacaktı. Ama bu işi yapacak ha-zır bir güç vardı zaten. Onların devreye sokulma-sı en uygunuydu. Böylelikle "düzenin sigortalanı" atınılmamış, tecrit, zulüm var diye, 107 ölüm di-ye "bütünlüğe" aykırı ses çıkartanların sesi kesil-miş olacaktı.

ONLARI TANIYALIM! Bir gazeteci deyip geç-meyin. On yıllardır halka karşı sürdürülen dema-gojilerin karakteristik bir temsilcisidir o.

On yıllardır uygulanan baskı ve zulmün, Su-surluk'un en tehlikeli avukatları, her zaman "su-reti haktan" görünen bu riyakarlardır.

Binlerce operasyonun, binlerce infazın, katli-amanın, işkencenin sorumlusudurlar. Kalem tutan elleri, kan içindedir.

BU AÇIKLAMAMIZ AYNI ZAMANDA BİR SUÇ DUYURUSUDUR! Bir gazeteci, gazetesin-den açıkça, "devletin yerine" MHP'lilerin uygula-dığı yasadışı şiddeti, onların infazlarını, katliam-larını övmekte ve onaylamaktadır.

Bir gazeteci, "güvenlik kuvvetlerinin namlula-rının uzanamadığı yerlere", sivil faşist milislerin namlularıyla uzanılmasını savunmaktadır. Bu, yalnız halk nezdinde değil, bu düzenin yasalarına göre bile suçtur! Bu cümlede, Susurluk'u, yasa-dışı teşekkül oluşturmayı övmek vardır. Bu cüm-lede Kahramanmaraş katliamına onay vardır.

Fakat bu suç duyurusunu işleme koyacak bir savcı var mı, onu göreceğiz?

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Kulak Kesme Sürüyor!

26 Haziran 2003 tarihinde Tokat'ta, Maoist Komünist Partisi (MKP) gerillaları ile devlet güçleri arasındaki çatış-mada şehit düşen Murat Poy-raz'ın katledilmesinin ardından **kulağının kesildiği, kafa deri-sinin yüzüldüğü** ortaya çıktı.

Poyraz'ın ailesinin çektiği resim ve video görüntüleri ile ortaya çıkan vahşet, oligarşi-nin demokratikleşme yalanla-rının da resmidir.

Baba Hasan Poyraz cesede yapılan işkenceyi şu sözlerle

anlatıyor; *"Sağ kulağı yoktu, kesilmişti. Başının sol tarafı-nın derisi yüzülmüştü ve aşı-ğı doğru sarkıyordu. Sağın-da, solunda da morluklar, de-likler vardı. El parmakların-dan biri kopmuştu, ayak par-makları kırılmıştı. Vücudu kurşun delikleri ile doluydu."*

Susurluk katliamlarının, iş-kence ve kaybetmelerinin en yaygın yaşandığı 90'lı yıllarda sıkça yaşanan kulak kesme, kelle koparma vahşetinin geril-lerde kaldığını düşünenlere de,

Susurluk'un sürdüğünü göste-ren bu resim, oligarşinin katli-aman ve vahşetten başka hiçbir politikasının olamayacağını da göstergesi.

“Çözün! Tecriti Kaldırın!” Çağrısı Devam Edecek

AKP, Kulaklarını Tıkamaya, Binalarını Kilitlemeye Devam Edecek Mi?

Sayı 72

19

10 Ağustos
2003

Medyanız istediği kadar göstermesin, duyurmasın; yüzlerce TAYAD'lı Ankara'ya yürüdü, “Çözün, Tecriti Kaldırın” çağrısı Ankara'da haykırıldı.

26-28 Temmuz tarihleri arasında Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya yürüyen TAYAD'lılar, yol boyunca kendilerine kurulan barikatları, faşist saldırıları boşa çıkararak ulaştılar oligarşinin başkentine. Engellemeler burada da sürdü. Çünkü bu oligarşi ve onun iktidarı, TAYAD'lıların sesini bir parka hapsettiklerinde sorunu kimse-nin duymayacağını, böylece görmezden gelmeye devam etme politikasını sürdürebileceklerini düşünecek kadar sığ, günübirlik ve halkı oyalama üzerine politikalarla yönetmeyi alışmıştır. Bütün sorunlara yaklaşımı böyledir oligarşinin iktidarlarının. Kimse sesini çıkarmıyorsa sorunu yok sayarlar, sesini çıkaran olursa da terörle, baskı politikaları ile susturup yeniden yok saymaya devam ederler.

Peki böyle olunca sorun ortadan kalkar mı? Elbette bu bilime, toplumsal gerçeğe aykırıdır. O sorun bir şekilde karşılarına çıkmaya devam eder. Şengül Akkurt feda eylemini gerçekleştire-

meye giderken iktidara bunu anlatıyordu işte. Anlamamakta ısrar edenlere de sesleniyordu; “Şengüller tükenmez” diye.

Ama AKP iktidarı aynı politikayı ısrarla sürdürüyor. Yüzlerce TAYAD'lının yürüyüşüne verdiği cevap da **sessizlik, başını kuma gömmek** oldu. Elbette buradan, TAYAD'lıların bu yürüyüşle AKP iktidarının harekete geçeceği beklentisi içinde oldukları anlaşılmalıdır. Onlar haklar ve özgürlükler mücadelesinin uzun soluklu mücadelelerle, bedeller ödenerek, yılmadan, bıkmadan, sabırla sürdürülmesi gerektiğini çok iyi bilirler. Bu ayrı bir konu.

Dikkat çekmek istediğimiz; AKP'nin ikiye bölünmüş ve katliama, zulme dayanan politikalarda ısrarı ve öte yandan demokratikleşme yalanlarına daha sıkı sarılması. Zulmü sürdürdükçe ortalık daha çok “demokratikleşme” yalanlarıyla doluyor, F tiplerinden çıkan ölümlere, “AB'ye uyum paketleri” eşlik ediyor.

Bütün AKP Binaları Kapalı

İlginçtir, TAYAD'lılar, önceden randevu almış olmasına rağmen, geçtikleri kentlerdeki AKP bi-

nalarının büyük bir bölümünü kapalı buldular.

Evet, iktidarda “halkı temsil ettiğini”, kendisinin “çözüm yeri” olduğunu söyleyen bir siyasi parti, TAYAD’lılarla göz göze gelmemek, haklı çağrıyla muhatap olmamak, tartışmamak için binalarını kapıyordu. Örneğin, Afyon’da, Uşak’ta, Bursa’da, Eskişehir’de AKP il yöneticileri binalarını kilitlemekle kalmamış, cep telefonlarını dahi kapatmışlardı. Ankara ise, kulaklarını tıkayarak aynı tavrı sürdürüyor.

“Sorundan kaçmak” bazen kimilerine soyut gelebilir; bu örnek bile, işine geldiğinde başka konularda “siyaset sorun üretme değil, çözüm üretme kurumudur” nutukları atan bir partinin sorundan nasıl kaçtığını göstermeye yeterlidir.

Sorunu dile getirenlerin karşısına çıkmaya bile cesaret edemiyor AKP iktidarı. Başka alanlarda çatıştığı **Genelkurmay ile bu konuda tam bir uyum içinde** katletmeye, işkenceli ölüme devam ediyor. “Çünkü”, diyor AKP iktidarı, “**AB onayladı.**” Avrupa’nın, Amerika’nın onayı, AKP iktidarının zulmü sürdürmesinin bahanesi haline geliyor. “Demokratikleşme”si onların istediği aldatmaca ile sürüyor, zulüm onların desteğiyle katletmeye devam ediyor.

Bugünlerde kimileri MGK Genel Sekreterliği’nin yetki alanındaki kağıt üzerindeki değişikliklere büyük demokratikleşme misyonları biçiyor. Aynı kesimler de tıpkı AKP iktidarı gibi, F tiplerindeki zulmü, 107 ölümü sormuyor; sorduklarında demokratikleşme masalının gerçeğiyle yüzyüze gelmek zorunda kalacaklar.

Hani siz çözüm için Vardınız?

Peki AKP neden iktidar oldu? Hani siz çözüm için vardınız? Hayat yalanları tuzla buz ediyor. Faşist MHP’lileri kullanarak “*bakın kimse tecritle ilgilenmiyor*” riyakarlığı da ne zulüm ne direniş gerçeğinin halkın belleklerinde yer etmesine engel olamaz.

Zulüm AKP’nin hanesine yazılıyor. Bir yandan D tiplerinin inşasını sürdürerek, AKP islamcılığı, sorun çözmek bir yana, sorunu büyümek için iktidar olduğunu kanıtlıyor.

İktidar kulaklarını tıkamaya, F tiplerinde tecriti sürdürmeye, yeni hapishaneler açmaya devam edebilir. TAYAD’lıların “**Çözün! Tecriti Kaldırın!**” çağrısı yankılanmaya devam edecek! **Oligarşi ve onun katliamcı iktidarı** tutsakları halkından tecrit etmeyi de, tecrit hücrelerindeki teslim almayı da başaramayacaktır! Eşi görölmedik bir sabırla direndik bugüne kadar. Haklılığımıza inançla, düşüncelerimizin gücüne olan inançla direnmeye devam edeceğiz.

Armutlu Halkı Evlatlarını Andı:

Umutluyuz, Çünkü Dağlarımızda Direnenler Var

14 Haziran 2003 tarihinde Tokat kırsalında şehit düşen **Metin Keskin** ve **İpek Yücel**’in 40 yemeği Armutlu Cemevi’nde verildi.

3 Haziran günü düzenlenen anma yemeğine, mahalle halkının yanı sıra, akrabaları ve yoldaşlarından oluşan yaklaşık 400 kişi katıldı. Polisin mahalle girişinde kimlik kontrolü yapması, mahalle içinde gözdağı vermek istemesi de yoksul geçekondulu halkının evlatlarına sahiplenmesine engel olamadı.

Anmanın başlangıcında saygı duruşunun ardından konuşan bir ölüm orucu gazisi, “Halk Kurtuluş Savaşçısı İpek yoldaşımızın çağrısıyla toplandık” dedikten sonra konuşmasını şöyle sürdürdü:

“*O’nun çağrısı umudu büyütme çağrısıdır. Umutluyuz, çünkü ülkemizin dağlarında, şehirlerinde, geçekondularında direnen savaştan oğullarımız, kızlarımız var. Umutluyuz çünkü, ülkemiz halkları direniyor; dünya halkları direniyor, AB ve ABD emperyalizmine karşı Irak halkı direniyor. Umutluyuz çünkü, ülkemizin zindanlarında tutsaklar direniyor.*”

İpek Yücel’in resimleriyle yapılan panonun yer aldığı Cemevi’ndeki yemekte bir kez daha özgürlük savaşçıları selamlandı.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 34. ay

1025. gün

107 Şehit

Sesimize Ses Olanlara!

**Başta TAYAD'lılar olmak üzere "Çözün!"
diye haykıran herkese, Özgür Tutsaklar
olarak teşekkürlerimizi sunuyoruz...**

An an olmasa da, gün gün izledik yürüyüşünüzü. Medyanın vermediği kısımları gözlerimizin önünde canlandırdık; yüreğimizi yanınıza kattık. Sizle beraber saldırıya uğradık Afyon'da. Sizle beraber engellendik her durakta. Sizle beraber girdik Ankara'ya.

Başta TAYAD'lılar olmak üzere "Çözün!" diye haykıran herkese tecrit hücrelerinde direnen yoldaşlarımız adına, alını kızılları adına teşekkürlerimizi sunuyoruz: sesimize ses oldunuz. Taleplerimizi -desteklediniz değil- sahiplendiniz. Güç verdiniz bize; Hücrelerimiz sizinle doldu, kararımız sizinle pekişti, kararlılığımız sizinle büyüdü.

Biliyoruz, bizim teşekkürlerimiz karşısında "teşekkür edecek bir şey yok, biz ana, eş, kardeş, nişanlı olarak, haklar ve özgürlükler savunucuları

olarak, devrimci olarak görevimizi yapıyoruz" diyeceksiniz.

Elbette öyledir de.

Fakat yine de kabul edin teşekkürlerimizi. Kabul edin sizi selamlamamızı!

Çünkü yaptığınız sıradan bir görev yerine getirmenin çok ötesindedir. Bu direniş, sizin kavrayışınız, sizin sorumluluk anlayışınız, sizin fedakarlığınız ve cüretinizle, daha baştan itibaren içeriğinin eylemde olduğu, dışarının desteklediği bir direniş olmanın ötesine taşmıştır.

Bu açıdan ülkemizde ve tüm dünyada hapishaneler mücadelesine yeni, farklı bir boyut kattınız. Artık "hapishanelerdeki mücadele anlayışı", "tutsak aileleri hareketi", dünkü kalıplar üzerinden değil, ortaya koyduğunuz bu çizgi üzerinden tartışılacak.

İçeri-dışarı üzerine soyut teorileri, boş spekülasyonları ezip geçtiniz. Koskoca siyasetler, partiler, iktidardan, devrimden sözedenler, sizin sahip olduğunuz iddia ve kararlılığın, sizin ortaya koyduğunuz kapsayıcılığın çok çok gerilerinde kaldılar. Demokratik kitle örgütleri konusunda egemen kılınan çarpıklığı düzelttiniz. Ödenen bedellerin raporunu yazan değil, bedel ödeyen oldunuz. Anadolu halk geleneğini yeniden yücelttiniz; "Senin yerine ben öleyim" diyen analığın en kutsal özverişi sizde hayat buldu.

Biliyoruz ne desek az.

Gülsümanlar'ınızla, Şenaylar'ınızla, 107 tabutu taşıyan omuzlarınızla, bu direnişin tam ortasında-sınız. "Bıkmadan, usanmadan, yılmadan..." diye içilen andların canlı misalisiniz adeta.

Biliyorsunuz, Özgür Tutsaklar olarak çok eleştirmişizdir de sizi. Anne babalarımız, eşlerimiz, kardeşlerimiz olarak eksiklerinizi gösterip önerilerde bulunmuşuzdur. Daha çok sayıda tutsak ailesi onlara ulaşmanızı bekliyor. Hapishanelerde her türlü eziyete maruz kalan adlilerin aileleri sizin yol göstericiliğinizi bekliyor. Kısacası, gidilecek yol, yapılacak iş çok daha.

Ama bunların hiçbiri yukarıdakileri yazmamıza engel değil. Yukarıda özetlediğimiz tablo bir misyonun ifadesidir ve siz çoktandır sahibisiniz bu misyonun. Bu misyona layık olduğunuzu çoktandır kanıtladınız.

Yolumuz uzun, direnişimiz çetin. İçeri ve dışarının kararlılığının birleştiği yerde, zafer de o kadar kesin. Biz bu inançla alnımızda kızıl bantlarla devam ediyoruz yürüyüşümüze. İdeolojimizden, örgütlülüğümüzden, içeriği ve dışarıyı kucaklayan cüret ve kararlılığımızdan aldığımız güçle, tekrar ve tekrar ilan ediyoruz: **Tecriti kabul etmeyeceğiz!**

Sayı 72

21

10 Ağustos
2003

Örneklerle F Tipleri Gerçeği: TECRİT ve İŞKENCE

Halkın Hukuk Bürosu, F tiplerindeki tecrit uygulamasına, yeni Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'yla baskının nasıl artırıldığına ilişkin hazırladığı raporu, 31 Temmuz tarihli açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu. Raporu kısaltarak yayınlıyoruz.

Tecrit bir saldırıdır! Bugün 1000 günü geçen ölüm orucu eylemi, tutuklu ve hükümlünün düşüncesine, bedenine karşı yapılan bu saldırıya karşı yaptığı en açık savunma eylemidir, direnme hakkıdır.

Tecrit bir uygulamalar bütünüdür, bugün tutuklu ve hükümlünün ailesi, avukatları dahi tecride uğramaktadırlar.

Bugün saldırının boyutu tüm demokratik düşünceye yönelmiştir, Mecliste kabul edilen Pismanlık Yasası özü itibarıyla kimliksiz, kişiliksiz insanları, yanındaki insana güvenmeyen, bencil, kendini düşünen insan tipini hedeflemekte, itirafçılığı meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Diğer yanı sıra toplumu tehdit etmektedir, iktidar bana karşı gelersen seni F tipi hapishanelere koyarım, başkalarını düşünme sen kendini kurtar demektir. Bunun için hapishanelerdeki direnişi kırmak için saldırmaktadır, bu noktada tüm toplumu ilgilendiren bu soruna karşı duyarlı olmak veya olmamaktan çıkmıştır, birlikte mücadele edilmesi gerekmektedir.

Yeni İnfaz Yasası baskıyı artırıyor. Hapishanelerdeki tecrit uygulamalarının geldiği bu aşama dikkatle değerlendirildiğinde yeni Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nda hapishanelerde kimi yeni uygulamalar getirilmek istendiği görülecektir.

Örnek olarak tasarının;

Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezalarının infazı başlıklı 23. maddesi ile görüşler kısıtlanmakta, tutuklunun dünya ile bağları kopararak **tecrit işkencesi yasallaştırılmak istenmektedir.**

Cezayı çekme, güvenlik ve iyileştirme programına uyma başlıklı 24. madde, açlık grevi ve ölüm orucu gibi eylemle yasaklanarak, **direnme hakkı ortadan kaldırılmak istenmektedir.**

Hükümlülerin çalıştırılması başlıklı 27. madde ile hükümlü, kurumda, iş yurtları veya atölyeler-

de çalışmakla yükümlüdür demektedir bu madde **zorla çalışma zorunluluğu getirmektedir.**

Yine 28. madde kurum dışında çalışma zorunluluğunu getirmektedir bu madde ile hükümlünün **emeği çok ucuza sömürülebilecektir.**

34. madde, kurumlarda odalar ve eklentilerinin hükümlülerin üst ve eşyasında habersiz olarak her zaman arama yapılabilir denilerek, halen keyfi bir şekilde talana varan bir tarzda yapılmaktadır.

39. madde haberleşme veya iletişim araçlarında yoksun bırakma veya kısıtlama cezalarını düzenlemekte. Cezayı gerektiren eylemler şunlardır;

“a- Açlık grevi yapmak, teşvik etmek”, “d- Herhangi bir şeyi protesto amacıyla veya idareye karşı toplu olarak **sessiz direnişte** bulunmak”, “f- Gereksiz olarak marş söylemek veya slogan atmak.”

Görüldüğü gibi disiplin cezası vermek çok kolaylaşmıştır.

62. madde ile, **tek tip elbise** uygulaması yeniden gündeme gelmektedir.

Yasa tasarısı iktidarın uygulamalarının daha da ağırlaştırarak devam edeceğini göstermektedir.

Tecrit uygulamasından örnek-ler:

Yaşananlar ve halen karşılaşılan uygulamalar hakkında vereceğimiz örnekler, tecridin boyutu ve nasıl uygulandığının anlaşılması konusunda yeterli olacaktır:

1- Edirne F tipi hapishanesinde kalan Ali Osman Köse hükümlüdür, avukat görüşü vasi vekaleti aracılığıyla yapılmaktadır, ancak hapishane idaresi vasi vekaleti olmasına rağmen **avukat görüşü yaptırmamaktadır.** Gerekçe olarak da; yeni Bakanlık Genelgesi'ne göre, hükümlü olup avukatlık herhangi bir işi olamayacağı gösterilmiştir. Ali Osman Köse 2'sinden tutuklu olmak üzere 20'nin üzerinde davada halen sanık olarak yargılanmaktadır ve tüm bu dava bilgileri hapishane idaresindeki dosyasında mevcuttur. İdare bu da-

vaları bilmesine karşın tecrit işkencesini yoğunlaştırmak ve savunma hakkını engellemek amacıyla avukat görüşü yaptırmamaktadır. Bu engelleme ve saldırı, Adalet Bakanlığı'nın genelgesi ile yapılmaktadır. İşte AKP Hükümetinin demokrasi, savunma, yargı bağımsızlığı ve adil yargı hakkındaki gerçek düşünceleri bunlardır.

Bunun yanı sıra Ali Osman Köse yüksek tansiyon hastasıdır ve hücrelerinde 22 Aralık 2000 tarihinden bu yana **tek başına** tutulmaktadır, **en yoğun tecrit uygulanan** tutuklulardan biridir. 19-22 Aralık 2000 Çanakkale Hapishanesi Operasyonunda başına bomba isabet ettiğinden kulağı işitme yeteneğini kaybedecek düzeydedir ve yakın bir zaman önce ciddi bir kanama geçirmiştir. Hayati tehlikesi devam etmektedir. Önce atölyelerin altındaki hücreye konulmuş, tezgahlarının gürültüsüne, sonra gardiyanların geceyi geçirdikleri bekleme odasının yanındaki hücreye konularak sifonla, sesle gürültü yapılmış, şu an da bahçe sulama pompasının yanındaki hücrede tutularak kulağındaki rahatsızlığın artması için çaba gösterilmektedir. Görüldüğü gibi F Tiplerinde her şey bir işkence aracıdır.

2- Ercan Kartal da 19 Aralık 2000'den bu güne tek başına tecritte tutulmaktadır. Mahkemede yaptığı savunma için yayın yasağı konulmuş kamuoyunun yaşananları öğrenmesi, F Tiplerindeki tecridi, işkenceyi ve zulmü görmeleri engellenmiştir.

3- Tutukluların muayene ve tedavileri engellenmektedir. Askerler bayan erkek ayrımı yapmaksızın tüm tutuklu ve hükümlüleri çırılçıplak soyarak **onursuz arama** dayatmasında bulundukları için tutuklular hastaneye gidemiyorlar. Kütahya E tipi hapishanesinden hastaneye giden **Hatun Polat** adlı müvekkilemiz Kadın Doğum Doktoruna muayene olmak istemiş, hapishane görevli subayı odadan çıkmadığı için muayene olamadan dönmüştür. Ahlaksızlığın boyutuna bakın! Bu konuda yapılan suç duyurusunda ise "adil yargı"nın cevabı "*güvenlik nedeniyle, taksipsizlik kararına*" olmuştur. Tutukluların imha politikası sadece operasyonlarla değil bu uygulamalarla da devam ettiriliyor.

4- Hapishane idarecilerinin keyfiliği, hukuk tanımazlığı o kadar arttırmıştır ki, Adana Kürkçüler hapishanesinde müdür tutukluları **ölümle tehdit** etmektedir.

5- Tüm hapishanelerde nefes almak dahi paraya endekslenir hale getirilmiş; tutuklular kazanç kaynağı olarak görülmektedir. F tiplerinde, eski Özel, yeni H tipi hapishanelerde hücrede kullanılan elektrik ücreti tutuklulardan zorla tah-

sil edilmektedir. Kartal Hapishanesi, tutukluların hesabından kesinti yapmamış, tutuklular da bu haksız uygulamayı protesto ederek ödeme yapmadıklarından **3 aydır elektriksiz hücrelerde kararlıkta tutulmaktadır**.

6- E, F ve H tipi tüm kapalı hapishanelerde tutuklu ve hükümlüler; duruşma, hastane, Adli Tıp vb. giriş hapishane çıkış ve girişlerinde zorla çırılçıplak soyularak, onur kırıcı bir şekilde aranmak istenmekte, onursuzluğa karşı çıkanlar öl-

Dört sayfadan fazla mektubu yasaklayan Genelge:

Mektupların imhası hakkındaki kararlar incelendiğinde görülecektir ki tecrit uygulamanın kendisidir, örnek olarak Kartal H Tipi Kapalı Hapishane müdürlüğü mektup okuma komisyonu başkanlığının 4. 7. 2003 tarihli kararında şöyle denilmektedir:

1- Yasemin İlater tarafından Filiz Gencer'e gönderilmek istenen taahhütlü mektupta: Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün tüzüğü'nün 144-145. maddelerinde de belirtildiği gibi **4 sayfadan fazla mektupların gönderilmeyeceği** belirtildiğinden...

2- Gözde Şahin tarafından Filiz Gencer Uşak adresine gönderilmek istenen mektuplarda devletimizden "*katliamcı, işbirlikçi ve halk düşmanı*" olarak bahsedilmektedir. "Devlet aleyhinde yanlış ve haksız kamuoyu oluşturma" şeklinde fiilinin işlendiği sabit görüldüğünden...

3- Serpil Cabadan tarafından Ümit Akyüz' e gönderilmek istenen mektup, 4 sayfadan fazla mektupların gönderilmeyeceği belirtildiğinden ve örgütsel nitelikli cümle ve metinler ile ölüm oruçlarını teşvik edici ve övücü metinler bulunduğundan,

4- Yasemin İlater tarafından Niyazi Ağırman'a gönderilen mektupta ölüm oruçlarını teşvik edici ve övücü metinler bulunduğundan ve devletimizin kolluk kuvvetlerine haksız yere saldırıda bulunduğundan "Devlet aleyhinde yanlış ve haksız kamuoyu oluşturma" şeklinde ki fiilin işlendiği sabit görüldüğünden, denilmek suretiyle Adalet Bakanlığı'nın Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün 16. 7. 1996 gün ve 1062 tüzüğü'nün 144-145-151. maddeleri 6. 11. 2000 gün ve 067226 sayılı genelgesine dayanılarak bahsi geçen yazı ve yayınlar **imha edilmiştir**.

Aynı konuyla ilgili diğer bir örnek ise Kartal H Tipi Kapalı Cezaevi Müdürlüğü'nün 27. 6. 2003 tarihli kararında görülmektedir. Bu kararda; Yasemin İlater tarafından Ümit İlater adına gönderilmek istenen... Tutuklu Gözde Şahin tarafından Sezgin Çelik adına gönderilmek istenen... mektupların aynı gerekçelerle imha edilmesine karar verildiği belirtilmektedir.

düresiye dövülmektedir.

7- Savunma hakkı engellenerek tutuklular duruşmalara çeşitli bahanelerle götürülmektedir. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kalan **Hasan Kaya** ve **Ali Koca** celp gitmediği gerekçesi ile yargılandıkları mahkemeye götürülmeyerek, tahliyeleri engellenmiştir.

8- Fiili saldırılar tüm hücre hapishanelerde devam etmektedir. Daha evvel **Ali İhsan Kılıç**'ın kafasını duvara vurarak hafıza yitimine sebep olan, **Volkan Ağırman**'ın hücrelerinde şüpheli olarak ölü bulunduğu Kandıra F tipi hapishanesinde, sayım sırasında çöpü boşaltması istenen **Bayram Ayverdi** çöp boşaltma günü olmadığı gerekçesi ile istenilen bu keyfi uygulamayı yapmadığı için gardiyanlar ve askerler tarafından saldırıya uğramıştır.

Bayram Ali Ayverdi gönderdiği mektupta olayı şu şekilde anlatmaktadır *"18 Temmuz cuma günü hücre araması için, müdürle beraber asker ve gardiyanlar geldi, hücrede arama yapılırken havalandırmada durduğumda askerler tarafından çöpü atmam söylendi, çöp günü olmadığı için bugün çöp çıkarmayacağımı söyledim. Müdür'ün askerlere çöpü yere dökün demesi üzerine çöpleri yere döktüler. Bu keyfi ve kasıtlı olayı protesto edip kapıyı döverek keyfi uygulamalara son şeklinde bağırduğım sırada hapishane savcısı geldi, çöpleri personele toplattı ve gittiler. Aynı gün bu olay için ifadem alınmak istendi, burada mağdur durumda olan benim bu yüzden ifade vermeyeceğimi söyleyerek vermedim, 2 gün sonra 1 ay ziyaret cezası aldığuma ilişkin bir belge getirdiler, bu gayrı meşru hukuk dışı belgeyi de imzalamadım."*

9- Tecrit uygulamasının altbaşlığı olarak yayınlar, kitaplar, dergiler, gazeteler tutuklulara verilmemektedir. Toplatma kararı olmayan yayınlar dahi genelgeler, tüzükler gerekçe gösterilerek imha edilmekte, yargısal denetime dahi tabi tutulmamaktadır.

10- İzmir-Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde aile ve avukat görüş süreleri keyfi olarak kısıtlanmakta, gerekçe olarak hapishanenin şehir merkezinden uzakta olduğu çalışan personelin mesai bitiminde evlerine gecikmeleri gösterilmektedir.

11- Tekirdağ Kapalı Hapishane bayanlar koğuşunda bulunan Nurten Haşcelik'e **avukatı tarafından gönderilen faks sakıncalı bulunduğ**u için verilmemiştir.

Tecrit koşullarını anlatan mektuplar imha ediliyor. Tutuklu ve

hükümlünün düşüncesini belirttiği tüm yazışmaları denetlenmekte ve imha edilmektedir. Yazışmaların imhasında bir ölçü bulunmamaktadır. Tutuklu ve hükümlülerin yaşadıkları koşulları, tecridi anlattıkları, aydınlara, sanatçılara demokratik kitle örgütlerine yazdıkları mektuplar imha edilmektedir.

Tekirdağ F tipi hapishanesinde aydın ve sanatçılara yazılmış **300 adet mektup** yakın zamanda **imha edilmiştir**. Mektupların imhası tecridin kendisidir. Amaçlanan her türlü sosyal, kültürel bilgi alışverişini ve kamuoyunun bilgilendirilmesi engellemektir. Burada tecrit iki yönlü olarak uygulanmaktadır, birinci yönü hapishanedekilere, ikinci yönü ise topluma yöneliktir. **Hapishanelerde yaşananların öğrenilmemesi hedeflenmektedir.**

Aileler yönünden tecrit uygulaması ise daha ağır sonuçlar taşımaktadır, öncelikle yakınlarının sağlıklarından endişe etmektedirler geçen zaman tecridin sonuçlarını ortaya koydukça, ortaya çıkan sonuçlar aileler açısından dayanılmaz bir hale gelmektedir, yakınlarını ziyarete gelen aileler keyfi olarak görüş kısıtlaması ile karşılaşmaktalar, hapishane girişinde onur kırıcı arama ve uygulamalara maruz kalmaktadırlar.

Tecrit uygulamasına doğrudan tanık hatta mağduru olan bir kesimde avukatlardır. Avukatlar her F tipi hapishane ziyaretinde şüpheli bir şahıs gibi davranılmasına katlanılmak zorundadır, avukat ve müvekkil ilişkisine uygulanan tecrit özünde savunma hakkına yönelik saldırıdır.

Çözüm; tecritin kaldırılması.

Bu örnekler sayıca çoğaltılabilir ancak asıl olarak vurgulanması gereken tutuklu yakınları ve aydınların bu konuda duyarlı bir kamuoyu yaratmayı amaçladığı her türlü demokratik çalışma ve yaşananları kamuoyuna ulaştırma çabaları baskı tehdit gözaltı ve polis copları ile engellenmektedir. İstanbul'da ve Afyon'da yapılan saldırı en yakın örneklerdir.

Bu tür uygulamalar göstermektedir ki hapishanelerde uygulanan tecrit bir politikanın sonucudur ve bilinçli olarak kamuoyuna dayatılmaktadır. Toplumun her kesimini ilgilendiren bu soruna karşı duyarsız kalınması uygulamaların daha da ağırlaştırılarak artması sonucunu doğuracaktır, Yeni İnfaz Yasa Tasarısı'nın kabulü ile tecrit yasalaşacak, saldırı artarak devam edecektir. Tecridin kaldırılması tüm toplumun talebi olmalıdır, bugün tecridin kaldırılması talebi demokrasi mücadelesinin temel taşı olmuştur, demokratım, aydınım diyen insanlar bu soruna duyarsız kalamazlar. Çözüm, tecridin kalkmasıdır. Ölümler ancak bu şekilde son bulur.

ŞİMDİ SORU VE SORGULAMA ZAMANI!

Diyarbakır, Denizli, Kandıra veya daha başka yerlerde “daha yüksek güvenlikli” hapishaneler yapılıyor. “Yüksek güvenlik”, daha katı bir tecrit, daha koyu bir izolasyon demektir.

TTE gündeme geliyor; TTE'nin hapishanelerde nasıl bir “rol” üstleneceğini tecrübelerimizle biliyoruz; “teslim almayı, pişmanlığı” yaratmak için TTE, günlük işkencelerin, infaz yakmaların, disiplin cezalarının aracı olacaktır.

KADEK'li tutsaklar, şimdilik sınırlı sayıda F tiplerine sevk ediliyor; yarın sevkler (F tiplerine veya diğer “yüksek güvenlikli” hapishanelere) tümünü kapsayacaktır.

Yarın D Tipleri dışında başka şeyler de yaşayacağız, Avrupa'daki gibi, çok daha koyulaştırılmış özel izolasyon hücrelerini göreceğiz. (Bunu sağlayacak AB'ye uyum paketinin çoktan hazırlanmış olduğuna emin olabilirsiniz.)

O zaman da aynı teoriler mi yapılacak?

“**Aynı teoriler!**” Hangi teorileri kastettiğimiz genel olarak biliniyor elbette. Sonuç olarak F tiplerine karşı direnmemeyi, mücadele etmemeyi sağlayan teorilerdir bunlar.

D tipi hapishanelerin önü böyle açıldı. TTE için oligarşiye böyle cesaret verildi.

Sorular ve sorgulama işte bu noktada gerekli!

Bu teorilerin ne anlama geldiğini sormadan, bu teorilerin sahiplerini sorgulamadan “D tipi hapishanelere karşı duyarlılık” çağrılarının hiç bir anlamı yoktur.

F tipine karşı “**nasıl mücadele ettik, ne yaptık, ne sonuçlar aldık?**” diye muhasebe yapmayan hiç bir kesim; D tiplerine karşı mücadelede hiç bir sonuç alamaz!

*

Teori: “Hapishaneler sorunun çözümü demokrasî mücadelesinin gelişmesine bağlıdır” buyurdunuz.

Soru: Peki bu sorun, üç yıldır sizin demokrasî mücadelenizin neresinde yer aldı? Hangi platformda gündeme girdi? Girmediyse neden?

Teori: Kimi, biz de F tiplerine karşıyız dedi. Kimi, AB'yle karşı karşıya gelmek istemediği için, özde devrimcilerin tasfiyesinden yana olduğu için, onu bile tam söylemeyip, tecrite karşı yarım ağız muhalefet yaptı. Kimi, bize “başka

yollarla” mücadele edilmeli diye akıl verdi.

Soru: Peki biz kendi yöntemlerimizle F tiplerine karşı mücadele ederken, siz “kendi yöntemlerinizle” F tiplerine karşı ne yaptınız?

Teori: Solun birliği, emek güçlerinin ittifakı, sözleri hiç dillerden düşmedi. Bloklar oluşturuldu. Koordinasyonlar kuruldu.

Soru: Bizim cesetlerimiz kalkarken neredeydiniz? Birlik, dayanışma, faşizme karşı omuz omuz olmak geleneği, neredeydi? Politik tavır ve taktikler bir yana; toplumsal geleneklerimiz bile tabutlarımızın altına omzumuzu koymanızı gerektirmez miydi?

Yine bir soru: Bugünden sonra omuz verecek misiniz?

*

Direnişe, F tiplerine karşı mücadeleye dair eleştirileri bile cevaplamadı bu kesimler. Bu noktada ideolojik bir mücadele bile yapmadılar. Tersine, direnişe karşı dedikoduyla, spekülasyonla “mücadele” ettiler.

Gündeminizi anlatın bize; bir türlü açıklayamadığınız gündeminizi. İşçi, köylü, memur, işsizler, gecekondulu yoksulları, halkı örgütlememiz lazım diyenler, 3 yılda hangi işçiye, köylüyü örgütlediniz?

Dedikoduyu, spekülasyonu sürdürerek direnişten kaçmaya devam mı edilecek, göreceğiz!

Görevlerini, sorumluluklarını bir yana bırakıp direnişe küfür ve hakaret edenler, oligarşinin önünü açanlar, bunların hesabını elbette vermek zorundadırlar.

Sekterlik, tarikat, mürit... sonra? Başkalarına saldırarak kendi sorumsuzluğunu, duyarsızlığını gizle. Yavuz hırsız misali.

Bu yöntemleri bırakın.

Öyle bir demokrat, öyle bir komünist, öyle bir devrimci düşünün ki; hapishanelerden çıkan cesetler onu ilgilendirmiyor.

SORU: BU NASIL SOLCULUK, DEMOKRATLIK, KOMÜNİSTLİK? BİZ NE YAPTIK F TİPLERİNE KARŞI?

Ben solcuyum, devrimciyim, sosyalistim, komünistim, demokratım, emekten, hak ve özgürlüklerden yanayım diyen herkes, bu soruları yüksek sesle sormalıdır.

Demagoji, riyakarlık, işbirlikçilik: HANGİ KILIFA SOKSAK DA İŞGALE ORTAK OLSAK!

Oligarşi iktidarıyla ordusuyla işgale ortak olacak olmasına, ama nasıl olunacak, hangi kılıf geçirilip halkın tepkisi asgariye indirilecek, bunun hesapları yapılıyor. Asker gönderme konusunda yapılan görüşmelerin, "zirvelerin" sonuçlarını açıklayan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün ağzından dökülen yalanın, demagojinin bini bir para. AKP iktidarı 70 milyon halkın ve dünyanın gözlerinin içine bakarak yalan söylüyor, demagoji yapıyor.

İşbirlikçiliğe Kılıf Arayışı ve 'Irak Zirvesi'

AKP hükümeti işbirlikçiliğin sorumluluğunu üzerinden atmak için, bakanlar kurulunda "Asker gönderme hükümet değil, devlet kararı olsun" kararını almıştı. Bunun ilk adımı 5 Ağustos günü Başbakan Erdoğan başkanlığında yapılan toplantı oldu. Toplantıya Başbakan, Dışişleri, İçişleri ve Milli Savunma Bakanı'nın yanı sıra Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök ile MİT ve Dışişleri müsteşarları katıldı. Toplantıda, alınacak karara Sezer'in ortak edilmesi kararlaştırıldı. Toplantı "değerlendirme toplantısı" olarak kamuoyuna açıklanmış olsa da, asker gönderme kararlığı ve bu konuda öne sürülen şartlar ve halka yönelik demagojiler büyük oranda şekillenmiş durumda.

Özet olarak toplantı sonucunda şu kararlar alındı:

1- BM ya da NATO kararı iyi olur, bu olmazsa, Türkiye'nin yakın komşusundaki önemli gelişmelere seyirci kalması dü-

şünülemez. "Irak'ın istikrara ve huzuruna katkıda bulunmak" üzere TBMM'den yeni bir tezkerre çıkarılmalıdır.

2- Sezer ve MGK'dan onay alınmalı. MGK, asker gönderilmesi konusunda zorunluluğu vurgulamalı.

3- Halka jandarmalık yapmadığımız anlatılmalı. Pazarlık yapılıyor havası yaratılmamalı.

4- KADEK'in bölgeden çıkarılması konusunda Amerika'nın adımlarına göre durum yeniden değerlendirilmeli...

Basına yansıyan şu gelişmeler bile, oligarşinin demagojiyle, riyakarlık ile işbirlikçiliğini örtmeye çalıştığının, Amerikan jandarması olmanın kılıfını aradığının kanıtıdır.

Bu demagojiler arasında en sık işlenen ve tam da mihenk taşı oluşturmuş işgale jandarmalık konusudur. Bu konuda demeçler veren Abdullah Gül, 6 Ağustos tarihli Milliyet'te Fikret Bila'ya şunları söylüyor;

"Bugün savaşa gidilmesi söz konusu değil... Elektriğinden köprüsüne, suyuna kadar katkımız olur... Türkiye'den

başka türlü hareket tarzı beklenemez, Irak halkı da beklemelidir... Türkiye, Irak'a giderse savaşmak için değil Irak halkını kurtarmak için gider. Ancak böyle bir çerçevede Türkiye görev üstlenir. Yoksa sadece güvenlik boyutuyla değil. Sosyal amaçlarla gider. Bunun içinde güvenliğin sağlanması için asker olabilir."

Irak Halkını 'Kurtarma' Sırası Oligarşide Mi?!

Amerikalı general "savaşın bitmediğini" dile getiriyor, Abdullah Gül, Anadolu gençlerinin kanını Amerika'ya sattıkları imajından kurtulmak için Irak'ta savaşın olmadığı demagojisine sarılıyor.

Demagojiler içinde en rezilce olanı ise, oligarşinin Irak'a gidiş gerekçesi. Kimden, nasıl kurtarıyorlar? İşgalden mi kurtaracaklar? Yoksa Irak halkına zulmeden, ülkesini işgal eden, aç, susuz, elektriksiz, işsiz bırakan Amerika'ya karşı mı savaşacaklar? Elbette değil. AKP iktidarı halkımıza karşı her konuda başvurduğu **takiyye, hile, aldatma** politikasını Irak'lılara karşı da uyguluyor.

Resmen söylenen, biz Irak halkını aldatalım; alt yapı, su, elektrik vs. diyelim bu arada işgale jandarmalık da yapmış oluruz deniyor. "Geniş bir vizyon içinde" dedikleri bu. Yoksa "Irak'ın siyasi geleceğinde söz

Tayyip Erdoğan

Hilmi Özkök

Aydın Doğan

Rahmi Koç

Oligarşi, iktidarıyla, ordusuyla, medyasıyla, sermayesiyle vatana ve halka karşı ihanet suçu işliyor. Halk, ihaneti affetmeyecek, unutmayacak! İhanetin hesabı sorulacak!

sahipliği" gibi ham hayaller ancak oligarşinin masabaşı hesaplarıdır. Emperyalistlerin sofrasından alabilecekleri, kırıntılardan ve **"tamam kendinizi ispatladınız, affediyoruz"** nasihatlarından ibarettir.

Peki Irak halkı AKP iktidarının düşündüğü gibi çok mu aptal(!) Yoksa AKP islamcı, Türkiye müslüman diye, **"Amerikan işbirlikçisi de olsa müslümanın vurduğu yerde gül biter"** diye mi düşünmeli?

AKP'nin "model olabiliriz" diye emperyalistlerin pazarına satılığa çıkardığı islamcılığının nasıl bir islamcılık olduğu ayrı bir tartışmadır, ancak tartışılmayacak bir şey varsa Irak halkının işgalcinin her türlüüne yönelik tavrıdır. Amerikan askerlerine barakalar yapmak için malzeme taşıyan Türkiye'ye ait bir tır konvoyuna düzenlenen saldırı bir uyarıydı. Kaldı ki, Irak halkı çok açık olarak ifade ediyor;

"Irak'ta Türk askerini istemiyoruz. Müslüman olması bir şeyi değiştirmez. İşgal işgaldir. ABD askerleri çok zor durumda. Direnişle karşılaştılar. Türk askerini davet etmedik, niçin geliyor? Gelirse işgalci konumuna düşer" (Milliyet, 5 Ağustos)

Başka söze gerek var mı?

Oligarşi de Irak halkını ancak efendisi gibi "kurtarır"; katlederek. AKP bu demagojileri, yalanları da Amerika'dan öğreniyor. Efendisi zulmün, işgalin adına "özgürlük, demokrasi" diyor, AKP de işbirlikçiliğine, katliamcılığına "insanilik, dost ülke" adını veriyor. "ABD ile siyasi çizgilerinin örtüşüğünü" kendileri söylemiyor mu; işte çizgiler böyle örtüşüyor.

"Kuklanız Çağırın"

Patentinin AKP'ye ait olduğu islamcı basın tarafından sanki bir övünç meselesiymiş gibi ya-

zılan **"Geçici Hükümet Konseyi'nin Türkiye'yi davet etmesi"** de oligarşi cephesinden tartışılan seçenekler arasında. Ki Amerika açısından sakıncası yok. Emrindeki konseyin çağırması Irak planı açısından bir sakınca doğurmaz.

Peki bu öneriyi ABD'ye ileten ve "bizi böyle çağırın" diyen AKP, Konsey'in niteliğini bilmiyor mu? Bilir. Sıkıntısı parti içinde ve halka karşı. Halka ve vatana ihanet kararını, gençlerimizi emperyalizme ucuz asker olarak kiralamayı izah edemeyeceğinin farkında. Bunun için durmadan "jandarma olmaya çağız" nakaratını tekrarlıyorlar. Oysa hangi formülü ortaya atarlarsa atsinlar, sonuç jandarmalığa çıkıyor.

AKP'nin asker gönderme kararı önümüzdeki süreçte daha da netleşecek, tezkerelere dönüşecektir. Sermayenin sesi Amerikancı medya da bu konuda tam seferberlik durumundadır. **"Türkiye'nin çıkarları"** sakızı yine çiğnenmeye başlandı. Onursuzluğun, işbirlikçiliğin, halklara düşmanlığın adı; Türkiye'nin çıkarları.

Bu arada **"para pazarlığı yapılmıyor"** demelerine de bakmayın. IMF'nin borç erteleme kararında ABD'nin IMF'ye bastırmasının ve Gül'ün Amerika gezisinin ardından gündeme gelen 8,5 milyar dolarlık kredinin ne anlama geldiğini herkes biliyor. IMF toplantısında Türkiye adına güvence veren ve **"AB reformları nedeniyle TBMM çok yoğunlu, o nedenle yapısal tedbirleri geciktirdiler. Şimdi onları yapacaklar"** diyen Amerikalı, bunun karşılığının ne olacağını da anlatıyor. Karşılığı Irak konusunda ABD'nin isteklerinin yerine getirilmesinden başkası değildir. Mesele halkın aldatılmasında, bu andan itibaren **AKP'nin yalanlarını dinlemeye hazır olun.**

İşgal ortaklığının dolambaçlı yollarındaki yalan ve demagojiler

◆ **Irak halkını aldatmak, işgalci gibi görünmemek için önce "sosyal amaçlarla" girelim.**

◆ **İşgalciye desteğe gittiğimizi halka anlatamayız, ABD kuklası Irak Hükümet Konseyi davet ediyor kılıfı geçirelim.**

◆ **ABD, KADEK'i Irak'tan çıkarma operasyonuna başlasın ki, biz de "terör" demagojisi ve şovenizm propagandası yaparak jandarmalığımızı halka kabul ettirelim.**

◆ **Milletvekilleri üzerinde baskı oluşturmak ve asker gönderme kararını hükümetin değil devletin kararı haline getirmek için MGK asker göndermenin gerekli olduğu kararı alsın ki, halk "çocuklarımızı siz katlettirdiniz" diye hesap sordugunda "bu bir devlet politikasıdır" diyelim.**

◆ **YANILIYORSUNUZ; İşgalciye jandarmalık yapmaya, işgale karşı direnen bir halkın bağımsızlık ve özgürlük savaşını boğmaya hiçbir kılıf geçirilemez. Anadolu gençlerinin kanını ABD'ye satmanızı hiçbir şey meşrulaştıramaz.**

Susurlukları Örgütleyenler Pişmanlık Getirsin!

“Topluma Kazandırma Yasası” ya da katliama “hayata dönüş” dedikleri gibi utanmazca “Eve Dönüş Yasası” adıyla pazarlanan PİŞMANLIK YASASI, Cumhurbaşkanı Sezer tarafından büyük bir hızla onaylanarak yürürlüğe girdi. Başka konularda “hukuka uygunluğunu inceliyoruz” diyerek günlerce bekleten, AKP ile çatışan Sezer, Pişmanlık Yasası’nı onaylamada saatleri bile saydırmadı. Çünkü “kamplar bekliyor”du, “terör örgütü elemanları sınır kapılarına yığılmış”tı, “misafirhaneler düzenlenmiş, birkaç saat içinde eve dönüş için hazırlıklar tamamlanmış”tı...

Oligarşinin MİT’inden, polisinden, Genelkurmay’ından aldığı bültenleri allayıp pullayarak çığırtağan bir pazar esnafı edasıyla sunan medyaya göre, binlerce kişi yasanın çıkmasını bekliyor. Medya “haydi koşun koşun” diyor, daha yasa çıkmadan yüzlerce kişinin teslim olduğu yalanları yayınlanıyor. Bu ucuz pazarda, ihanet pazarlanıyor. Kişisizleştirme ve soysuzlaştırma tezgahının önüne dizilen meyveler gibi sırtıyor. Devletin valisi en hamasi nutuklarını atıyor burjuva medyada; “devletin sıcak kollarına sığın!” Oligarşik diktatörlüğe karşı mücadele edenlerin nedamet getirmesi isteniyor; oligarşik düzenimiz önünde boyun eğin deniliyor.

Amerika, Pişmanlık Yasası’na desteğinin tam olduğunu, “Kuzey Irak’tan KADEK’in çıkarılması için gerekli koşulların şimdi oluştuğunu” ilan ediyor. Aynı şekilde Kürt işbirlikçi aşiret liderliği de yasanın fırsat olduğu demeçleriyle ABD-Türkiye planında yer aldığını ifade ediyor. KADEK özgülünde, Pişmanlık Yasası imha ya da teslimiyet dayatması ile bütünüleştiriyor böylece.

Peki kimdir nedamet getirmesi, pişman olması gerekenler?

Halka Karşı Suç İşleyenler Nedamet Getirmelidir

Katili, hırsız, onyıllardır bu ülkeyi baskıyla, zorla, katliamlarla, kaybetmelerle, Susurluklarla, köy boşaltmalarla, kulak kesip kelle koparak yönetenler halkın karşısına geçmiş, “terör” demagojisi yapıyor. Düzenlerine karşı mücadele edenlerin pişmanlık getirmesini istiyorlar.

Onyıllardır bu ülkenin “demokratik olmayan biçimde yönetildiğini” itiraf edenler nedamet getirmeyecek de, bu anti-demokratik düzene karşı mücadele edenler mi nedamet getirecek? Susurlukları oluşturanlar değil de, Susurluk’a karşı mücadele edenler mi nedamet getirecek?

Devrimciler, yurtseverler nedamet getirecek hiçbir suç işlemadılar. Her gün halka karşı işledikleri suçları belgelenenler, Pişmanlık Yasaları çıkaranlardan başkası değildir. **Abdulkadir Aksular**, Hizbullahları nasıl koruyup halka karşı kullandıklarının pişmanlığını getirmeli mesela. **Cemil Çiçekler** hapishanelerden çıkan tabutların, **Generaller** Türkiye’nin dağını, taşını, kentini köyünü nasıl kan gölüne döndürdüklerinin, insanları diri diri nasıl yaktıklarının, Kürt köylülerinin evlerini başlarına nasıl yıktıklarının pişmanlığını getirmeli, halka hesap vermelidir.

Bu ülkede **Susurluk** denilen ve binlerce infaz, kaybetme, katliam, işkence üzerine oturan politika, yasalardan ve hukuktan sözedene **devletin tepesinde kararlaştırıldı**. Demireller, Çillerler, Doğan Güreşler, Ağarlar bu ülkenin cumhurbaşkanı, başbakanı, Genelkurmay başkanı ve bakanlarıydılar. Resmen, **halka karşı suç işleme kararı aldılar**. Kişiler değişti, Susurluk politikası değişmedi.

Bu ülkede onyıllardır “Kürt yoktur” diyerek imha ve inkar siyasetini sürdüren, katliamlar düzenleyen, Kürt halkının önderlerine idam sehpaları kuran da bu devletten başkası değildir.

Peki kimdir o zaman pişmanlık getirmesi gerekenler, kimdir af dilemesi gerekenler?

Haklı ve Meşru Olanlar Pişman Olmazlar

Suç işleyenler pişman olabilir ancak. Suçlu olan oligarşik düzendir. Halka karşı Susurluk’u örgütleyenler, Pişmanlık Yasaları ile Susurluk’a

karşı mücadelenin suç olduğunu söylüyorlar. Egemen sınıflar tarihin her döneminde halklara aynı şeyi dayatmıştır. Spartaküs'ten bu yana değişmeyen kuraldır. Pişmanlığın biçimleri değişir, özü değişmez. Kimi zaman, bin yıllar önce Engizisyon Mahkemeleri'nde altı yıl boyunca yargılanan Bruno'ya dayatılır pişmanlık, kimi zaman da cunta mahkemelerinde, hapishanelerinde, kuşatmalarda Türkiyeli devrimcilerin, yurtseverlerin karşısına çıkar.

Bruno;

“Dayan, mert ol, cahillerin yargısı seni tehdit etse bile fikrinden dönme. Işığış karanlıktan ayırabilecek yüksek bir akıl mahkemesi vardır. Sadık, vefalı tanıklar ve avukatlar senin davayı savunacaklar.” diyerek haklılığını savunmuştu.

Cunta mahkemelerinde en özlü ifadesini “Haklıyız Kazanacağız” sloganında buldu, zulme ve sömürüye karşı savaşın meşruluğu.

Egemen sınıflar, pişmanlık getirildiği yerde zulüm ve açlık düzenlerinin ömrünün uzayacağını düşünmüşler, önce beyinlerdeki haklılık ve meşruluk bilincini yok etmek istemişlerdir.

Kuşatma altındaki halk kurtuluş savaşçıların “**Asıl Siz Halkın Adaletine Teslim Olun**” sloganları işte bu haklılığın ve halkın kurtuluş savaşının meşruluğunun haykırılmasıdır.

Pişmanlık Yerine Af Dileyenlere Çağrımızdır

Kimileri haklı olarak çıkarılan yasanın Pişmanlık Yasası olduğunu belirterek, “kapsamlı bir af yasası çıkarılmasını” söylemekte, hatta affa “sorunun (Kürt sorunu) çözümünün önemli bir halkası” işlevi yüklemekte.

Yanlış!

Affi da reddedin, doğrusu budur.

Yasanın gündeme gelmesinden bu yana dile getirdiğimiz gibi, pişmanlık ile af isteme arasında özde hiçbir fark yoktur. En düz ifadeyle; pişmanlık getirecek bir şey yapmayanlar, af edilmesi gereken bir suç da işlememişler demektir. Sanki farklıymış gibi sunmak, sol adına kimilerinin de “madem af olmadı, şimdilik bunu kabul edin” demesini beraberinde getiriyor. Bu zemin, sorunu “pişmanlık-af” ikilemi içinde tartışanlar veriyor.

Eğer af, “sorunun çözümünde adım” adına isteniyorsa, bu da ayrı bir yanılgıdır. Oligarşinin hiçbir sorunu demokratik yollarla çözme gücü yoktur. Amerikan dayatmalarıyla gerçekleşmesi istenen “çözümün” ne menem bir çözüm olduğunun resmi ise Irak'ta sergilenmektedir. Pişmanlık Yasası'nın Amerika ve Kürt işbirlikçi aşiret liderlerince de desteklenmesi herkese oligarşi-empereyalizm ittifakının “Kürt sorununun çözümü”nden ne anladığını anlatmalıdır. Onların politikalarında, imha ve teslimiyetten başka hiçbir çözüm yoktur.

İhanet ve Bir Babanın Kararı

İhanet, bütün toplumlarda alçaklık olarak adlandırılmış ve cezalandırılmıştır. Ülkemizde devlet eliyle kişilik-sizleştirmenin, alçaklığın yasa haline getirildiği şu günlerde 2 Ağustos tarihli gazetelerde bir haber vardı.

Bağdat yakınlarındaki Thuluya kasabasında Amerikan askerlerinin kısa süre önce işgale karşı çıkanlara, direnişçilere destek verenlere yönelik düzenlediği operasyonda 4 Iraklı katledilmişti. Olayın ardından ihbarın aynı köyde yaşayan Sabah Kerbul tarafından yapıldığı tesbit edildi. Kasaba halkı kararını verdi ve babasına bildirdi; ya oğlunu sen ve ailen öldürsünüz, ya da biz...

Baba kararını verdi ve oğlunun cezasını kendilerinin vereceğini söyledi ve diğer iki oğluyla birlikte şafak sökmeden Kerbul'un odasına girdi. Kerbul başına gelecekleri anlamıştı. Bu yüzden de hiç direnmedi. Kasaba halkının gözleri önünde onu Dicle nehrinin kıyısına götürdüler. Babası silahını en büyük oğlu olan Kerbul'a (28) doğrulttu. İki el ateş etti. Biri bacağından, diğeri sırtından girdi. Yere yığılan Kerbul hâlâ nefes alıyordu. Babası bayıldı. Bu kez kardeşleri ateş açtı ve göğsünden vurup öldürdüler...

Ne kardeşleri ne de babası için Sabah Kerbul'u öldürmek kolay değildi, ama ihanet affedilemezdi.

Onurlu hiçbir halk ihaneti hoşgörmez. Geleneklerine, kültürüne dayanarak gerekli cezayı mutlaka verir. Kimileri “canavar baba” da diyebilir Iraklı baba için. Ya da, “töre cinayeti” adı da verebilir ihanete verilen cezaya. Ama halkların öylesine gelenekleri vardır ki, burjuva ideolojisi istediği kadar ortalığı kaplasın, o gelenekler biçimler değiştirse de özünü korur. İhanete karşı alınan tavır da böyledir. Bu nedenle ihanet halkların tarihinde düşkünleşmenin, alçaklaşmanın öteki adı olmuştur.

Sayı 72

29

10 Ağustos
2003

İslamcı zihniyet: ‘Eve dönüş’ tamam, ya ‘okula dönüş’? Çok İstiyorsanız Siz De Pişman Olun!

Pişmanlık yasasının çıkarılmasının ardından Vakıf'ın manşetine taşıdığı, kimi yazarların da köşelerinde dile getirdiği bu zihniyet bir çok gelişmede karşınıza çıkar. Direnmez, direnişle politika yapamaz, it dalaşlarından medet umar ve her gelişmede ülkede yaşanan her türlü zulmü, terörü bir yana bırakıp “ya türban” der. Tıpkı milliyetçilik gibi benmerkezcidir, bencildir, dünya onun etrafında dönüyordur. Bu zihniyet “kendine demokrat olmanın” da ötesinde, kendinden başkasının, hele komünistlerin, devrimcilerin yok edilmesini isteyen, bunu dört gözle bekleyen zihniyettir.

Başlığa aldığımız söz, Yeni Şafak Gazetesi yazarı **Sami Hocaoglu**'na ait. (4 Ağustos) Ama belirtelim ki ona has değil. İstisnaları dışında islamcı kesimin büyük bir bölümünün düşünceleri, aldıkları ideolojinin “refleksi”dir.

“‘Eve dönüş’ tamam. Peki, örtüsü yüzünden mağdur edilmiş kızlar ne zaman okullarına dönecekler?

Örtüsü yüzünden işinden atılmış bayanlar ne zaman işlerine dönecekler?

Gerek zulme bulaşmak istemediği, gerekse eşi örtülü olduğu için başörtüsü mağduru olmuş öğretim görevlileri ne zaman görevlerine iade edilecekler?” diye soruyor Hocaoglu.

Tabii bunu söyleyebilmek için önce islamcı zihniyet gerçeği çarpıtıyor, “af” diyor yasaya. Sonra terör edebiyatıyla, “eli silahlı adamlarla” süsleyip türbana getiriyor. Oysa AKP'nin İçişleri Bakanı açıklıyor yasanın amacını; “örgütleri çökertmek!”

Düzenin “eve dönüş” dediğinin koşulu ise belli, PİŞMANLIK. Bu öyle bizim söylememiz, yorumumuz da değil; madde madde ayrıntıları çıkarılan, pişmanlığın derecesine göre ödülleri verildiği resmi belgelere geçen bir olgudur.

O zaman islamcı yazar ne istiyor, kimden ne talep edi-

yor? Çok istiyorsanız, siz de PİŞMANLIĞI kabul edip okulunuza dönebilirsiniz.

İnançlarınızdan nedamet getirmenizi, oligarşik düzenin dayattığı düşünce ve yaşam tarzını kabul etmenizi tavsiye etmeyiz, ama yolu belli; “**Türban taktım, pişmanım, okuluma dönmek istiyorum**”. Yapacağınız bu kadar!

“Başörtülüler katillerden daha mı tehlikeli?” diyen şovenist zihniyetin elbette tartışılacak bir çok noktası vardır.

Mesela bu zihniyet **anti-komünisttir, şovenisttir**. Kanlı Pazarlar da bu zihniyetin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Eminiz, Sami Hocaoglu itiraz edecektir. Ama, AKP'ye yüklenmek, “sorunu çöz” demek için beyin kıvrımlarında dolaşan anti-komünistlik, şovenistlik yazının her cümlesine siniyor, engel olamıyor. Sanki düzen solculara daha yumuşak, türban takanlara daha acımasızmış imajı veriyor; yalan, riya. Böyle bir kıyaslama düzenin zulmüne maruz kalanlar arasında yapılması abestir, ahlaken de doğru değildir. Herkes neyin ne olduğunu zaten biliyor.

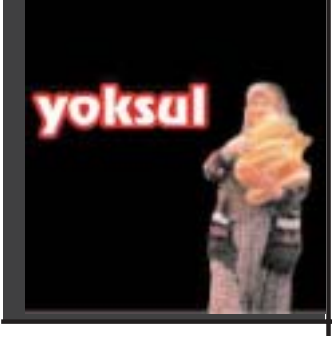
Bu kafa haklar ve özgürlükler mücadelesi veremez. Pişmanlığı onaylayan, meşrulaştıran bir zihniyetin inançlara saygısı olamaz. “Ben onların düşüncelerini benimsemiyorum, ama pişmanlık gibi bir ahlaksızlığın, düşkünlüğün dayatılmasını da doğru bulmuyorum, onaylamıyorum” diyemez.

Peki soralım; Hocaoglu neden direnişi düşünmez de AKP'den (isterseniz af deyin) türban pişmanlığı bekler?

AKP'ye “**bizim iktidar**” diye baktığı için mi? Yoksa direniş geleneğine sahip olmadığı, yukarıda anlattığımız “refleksi” direniş noktasında gösteremediği için mi? Her ikisinin de belirleyiciliği vardır.

Türbanlı kızlarımızın nasıl yüzüstü bırakıldıklarını, nasıl din bezirganları tarafından kullanılmaya çalışıldıklarını anlatmayacağız, kendileri de iyi bilir bunları. (Örnek olarak bkz. 15 Haziran 2003 tarihli Zaman Gazetesi'nde Nuriye Akman'ın röportajı ve aynı konuda Ekmek ve Adalet'in 65. sayısı) AKP konusundaki yanılığın ise yaşanan gelişmelere rağmen sürmektedir. Amerikan işbirlikçiliği herkesin gözleri önünde olan, kendi hapishanelerinde zulüm uygulayan, halkın, emekçilerin düşüncelerini, taleplerini kâle almayan bir AKP tablosu herkesin gözünde netleşmiştir. Oligarşinin baskı, zulüm üzerine şekillenen “devlet dili”ni de (Ahmet Taşgetiren 29 Temmuz 2003 Yeni Şafak) çok iyi benimsemiş, aynı dili kullanmaktadır.

Ama yok, “AKP başka kesimlere yönelik her türlü zulmün uygulayıcısı olabilir, ABD ile işbirliği yapabilir, Avrupa'nın emirlerini yerine getirebilir, yeter ki türban sorununu çözsün” diyorsanız, söylenecek fazla bir şey yok demektir. Pişmanlık yolunuz açık olsun, anti-komünistliğe, şovenistliğe devam edin!

Gecekondularımız ve düzenin yarattığı pislikler

HİRSIZLIK, UYUŞTURUCU, FÜHUŞ, ÇETE-LEŞME ve daha başka, kapitalist düzenin pislikleri gecekondularımızı bir ağ gibi kuşatmış durumda. Yoksulluğumuz büyüdükçe, işsizlik arttıkça buna bağlı olarak gençlerimiz sistemin yarattığı bu pisliklerin arasında yok olup gidiyorlar. İşte bu gerçek özellikle devrimcilerin bulunduğu gecekondu mahallelerinde bu konuda bir mücadele, eğitimi de beraberinde getiriyor. Önce Okmeydanı Halk Meclisi'nin batakhanelere karşı mücadelesi, sonra Gazi Halk Meclisi'nin uzun süredir yaptığı ve halen devam eden faaliyetleri bu konuda atılan somut adımları oluşturuyordu. Şimdi bunlara bir yenisi de, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Alibeyköy Girişimi'nin yadsınamaz çabası ile "Eyüp Yerel Platformu" adıyla bir araya gelen örgütlülük oldu.

Alibeyköy Halkının Örgütlü Çözüm Arayışı: EYÜP YEREL PLATFORMU

Eyüp Yerel Platformu kuruluş amacını 3 Ağustosta düzenlediği bir basın toplantısı ile duyurdu. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Alibeyköy Girişimi adına Şevket Avcı ile Sebahattin Halılı ve Muhterem Aktaş tarafından yapılan basın açıklamasında, "çürümeye, yozlaşmaya karşı duyarsız kalamayız, sorunlarımıza kendimiz çözüm bulmalıyız denildi ve "aslında sorunun kaynağı sistemin kendisidir." denildi.

Sistemin yarattığı bu sorunun gençlerimiz ve en genelde gecekondu halkı üzerindeki etkilerinin anlatıldığı basın toplantısı, "gelin yaşanabilir ve huzurlu bir Eyüp için elele verelim" çağrısı ile

son buldu.

"Eyüp Yerel Platformu" yoksul halkın kendi sorunlarına ancak kendisinin örgütlü mücadelesi ile çözüm bulabileceğini somut bir adımı. Haziran ayı ortalarında Cemevi'nde yapılan

ve 150 kişinin katıldığı toplantı platformun oluşturulmasında ilk adım olmuştu. Uyuşturucuya, fuhuşa karşı kampanya başlatma kararının alındığı ve Temel Haklar'ın önerisi ile bu mücadelenin üç aşamaya ayrıldığı toplantının ardından süren çalışmalar aralarında Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Alibeyköy Girişimi'nin de bulunduğu partilerden, DKÖ'lerden, köy derneklerinden, muhtarlardan, spor kulüplerinden oluşan 21 kurumu bir araya getirdi.

Eyüp Yerel Platformu'nu oluşturanlar şöyle:

Temel Haklar Alibeyköy Girişimi, DEHAP, DHP, EMEP, ESP, BDSP, ÖDP, PSAKD, SDP, Dayanışma Evleri, Güzeltepe Mahallesi Güzelleştirme ve Koruma Der., Kazancı-Sıldız-Tanır-Kars Ardahan İğdır Köyleri Sos. Yrd. ve Dayan. Dernekleri, Vartolular Derneği, Kars Selimiye Laloğlu Sos. Yrd. ve Dayan. Der., Mobil Taksi Durağı, Alibeyköy Parseller Spor Klübü, Alibeyköy Esnaflar Komisyonu ve Güzeltepe Muhtarı.

Gazi Halkının Çeteleşmeye Karşı Mücadelesi

Gazi halkının uyuşturucu tacirliği, hırsızlık, ah-laksızlık, çek-senet mafyacılığı ve adam bıçaklama olaylarına karşı mücadelesi sürüyor.

3 Ağustos günü "Gazide Çete İstemiyoruz" pankartıyla bir yürüyüş yapan Gazi halkı yine karşı-nda çetelerin, uyuşturucunun ve her türlü yozlu-ğun hamisi polisi buldu. Panzerler, akrepler ve oto-büsler dolusu çevik kuvvet polisinin halkın çetelere karşı yürüyüşünü abluka altına almasına, 'Baskılar Bizi Yıldırılmaz' sloganlarıyla cevap verildi.

Çeteleri Besleyen Susurluk İktidardır

Dört Yol Meydanına kadar süren yürüyüşün ar-

dından bir açıklama yapan Gazi Halkı,

"Mahallemizde daha önce hiç yaşamadığımız şeyleri yaşıyoruz. Bizim çocuklarımız çetelerin oynacağı haline geliyor. Onurumuza, namusu-muza, değerlerimize saldıran tabiki mahallemiz-de barınan üç-beş çete bozuntusu değil. Bu çete mafya bozuntularını da besleyen yine ABD em-peryalizmi karşısında onursuzca boyun eğen Su-surluk iktidardır. Gençlerimizi düzenin pisliğinden korumak için bedeller ödedik, gerekirse yine öderiz" dedi. Eylem, "Gazide Çete İstemiyoruz", "Gazide Hırsızlık İstemiyoruz", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganlarıyla sona erdi.

Toplu Sözleşme Yalanının Mumu IMF Önünde Söndü

Türk-İş yönetimi ile hükümet arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde kamuoyuna açıklanan maddelerden biri de “zorunlu emeklilik uygulamasına son verileceği ve işten çıkarılanların başka alanlarda istihdam edileceği” idi.

Daha atılan imzaların mürekkebi kurumadan, bir başka imza ile toplu sözleşme yalanının mumu söndü. AKP iktidarı IMF'nin “5. gözden geçirme” denetiminin sonunda verdiği “niyet mektubu”nda, 18 bin işçinin işten çıkarılacağı sözü verdi. (Radikal 3 Ağustos)

AKP'nin bütün ekonomi politikalarındaki zihniyetin bir tezahürü; halka, emekçilere başka, IMF'ye başka sözler verilir. Tutulan sözler ise her zaman IMF'ye verilenlerdir. Çünkü ekonominin ipi onların elinde.

Peki, Türk-İş yönetimi bunun böyle olacağını bilmiyor muydu? Biliyordu elbette? İşbirliği ve ihanet de işte burada. Bilerek, o anda emekçilerin tepkilerini dizginlemek, satışını gizlemek için iktidarla anlaşma içinde açıkladıkları bir yalandan ibaretti. IMF, işçi çıkarmaları yeni dayatmıyor. Yeni işten çıkarmaların gündemde olduğu da biliniyordu. Yani ortada “sürpriz” olan bir şey yoktur.

İşbirlikçi sendikacı bu şekilde günü kurtararak, ihanetini süreklileştirerek sendikacılık oyununu oynuyor. Emekçilerin örgütsüzleştiği, bencilleştirildiği ortamda Türk-İş üyesi işçilerin kendileri işten atılana kadar susmaları, izlemeleri de bu ihanet sendikacılığının işini kolaylaştırıyor.

Çok eskilere, önceki iktidar döneminde yüz-

binlerle ifade edilen işsizlik rakamlarına dönmeyeceğiz. Devletin resmi kurumunun (DİE) rakamlarına göre, sadece bir yılda işsiz-

lik oranı yüzde 0.7 artarak 2 milyon 418 bine çıktı. Bırakın yeni istihdam alanları yaratmayı, çalışan sayısı son bir yılda, 21 milyon 975 binden bu yılın ikinci üç aylık döneminde 21 milyon 696 bine geriledi. Anlaşılacağı gibi, işsizlik oranındaki artışta IMF'ye verilen “istihdamı azaltma” sözü belirleyicidir. AKP iktidarı işsizleştirme aynı hızla devam etmektedir.

Yeni Özelleştirme Yasasıyla Tekellerin Önündeki Engeller Temizleniyor

TBMM'nin tatile girdiği gece yarısına kadar çıkarılan yasalardan biri hakkında halka, emekçileri doğru dürüst bir açıklama yapılmadı. Bu yasanın adı “Özelleştirme Yasası”ydı ve iktidarın özelleştirmede zaten varolan pervasızlığın önünü daha da açıyordu.

Taslak halinde yer alan, ancak AKP grup başkanvekillerinden Salih Kapusuz'un önerisi ile paketten çıkarılan “yöresel bütün üreticilerini koruma” amaçlı maddenin emperyalist bütün tekellerinin çıkarına yasadan çıkarılması yasanın tümünün hangi mantıkla hazırlandığını gözler önüne seren bir örnekti.

Başbakana özelleştirmede “padişah” yetkisi tanıyan yasa Cumhurbaşkanı tarafından onaylandığı taktirde, dört bakandan oluşan bir Özelleştirme Yüksek Kurulu kurulacak. Başbakan, kamunun hak, alacak ve borçları, alacaklarının yeniden yapılandırılması, gerekirse ertelenmesi

AKP iktidarı “ekonominin düzeldiği” yalanlarına şimdi bir de IMF'nin borç ertelemesi-ni katarak yoksulluğu unutturmaya çalışıyor. Peki nedir borç ertelemenin altında yatan?

Birincisi, borç ertelemesi ABD'nin isteğiyle gerçekleşti. Karşılığı ise Irak'a asker. Demek ki, spekülâtör Soros, “Türkiye'nin en iyi ihracat malı ordusu” sözleri tam da yerindeymiş.

İkincisi, sanki bu borç (6.8 milyar dolar) ödenmeyecekmiş, 2006'da faiziyle halkın sırtına binmeyecekmiş havası verilmek isteniyor. Ekonomiden sorumlu bakan halkın karşısına geçip, “11.3 milyar dolarlık rahatlatma sağladık” diyor. Rahatlayanın pi-

Sat “Mehmet”i IMF Ertelesin borçları

yasalar, borsalardan yani tekellerin kasala-

rından ibaret olduğunu, halk sözkonusu olduğunda “çok sıkı maliye politikaları uygulamak zorunda” olduklarını anlatmıyor.

Üçüncüsü ise, sen borç ertelemek zorunda kalıyorsan, “ekonomi iyiye gidiyor” yalanını tekdiz ediyorsun demektir. Demek ki senin ekonomi yönetimin borcunu döndürecek durumda bile değil. Onyıllardır ülkemiz borcun faizini ödemek için yeni borç alma kısır döngüsüne hapsolarak bu duruma geldi. AKP de sürdürüyor bunu. Günü kurtar, seçimi atlat, koltuğunu koru da ne olursa olsun. Nasılsa satılacak KİT kalmayınca 800 bin “Mehmet” var satışa hazır.

konularında tek başına karar alabilecek. Satışa çıkarılan KİT'lerin yöneticileri hiçbir konuda taraf olamayacak, iktidar istediği gibi, (ki değerinin altında satış yapma yetkisi de dahil buna) satış gerçekleştirebilecek.

Özelleştirilen kuruluşlardaki işçilerin başka alanlarda memur olarak istihdamını da öngören yasa ile sendikalı emekçiler bir anda grev hakkı olmayan göstermelik sendikalara, dolayısıyla iktidarın vereceği ücrete mahkum hale getirilecek. Yine yasa ile Telekom'un özelleştirilmesi daha da kolaylaştırılırken, hemen kazın, piyango, sayısal loto gibi oyunlar sermayenin önüne seriliyor. (Bu arada AKP'liler Milli Piyango'ya çok sayıda yabancı ve yerli büyük tekellerin talip olduğunu açıkladılar.)

“İMF’yle İlişkiyi Kesebiliriz” Yalanı Da Tekzib Edildi

Bir süre önce AKP, IMF ile 2004'ten sonra yeni “stand-by” anlaşması yapmayacaklarını açıklamış, IMF ekonomistleri telaşlanmıştı. IMF'ye bağımlılığın bir biçimde süreceğini, emirlerin oradan alınmaya devam edileceğini söylemiştik.

İMF'ye verilen “niyet mektubu” bu konuda da AKP'ye tükürdüğünü yalattırdı. Bir başarı gibi sunulana ve nedenini yandaki kutuda göreceğiniz IMF'ye borçların ödenme takviminde yapılan değişiklik ile, en azından 2006 yılına kadar IMF denetimlerinin süreceği anlamına geliyor.

Şöyle ki; ertelemeye göre 6.8 milyar dolarlık borcu AKP, 2 yerine 3 yıla yayıyor. 2006 yılı sonuna kadar bu kadar büyük bir borç miktarını ödemeyi taahhüt ediyorsanız, kaçınılmaz olarak IMF ile “stand-by” olmasa dahi, asgari olarak, “yakın izleme anlaşması” benzeri bir anlaşma yaparak IMF gözetimini dolayısıyla istediği ekonomi politikaları uygulamayı kabul etmek zo-

Büyük Tekellerin Milli Piyango'yu Kapma Yarışı

Özelleştirilme kapsamına alınan Milli Piyango'ya talip olanlar yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Bunlar arasında adı geçenler şimdilik şunlar:

Oyak, Koç, Doğuş ve Sabancı holding ile Yunan Piyango işletmesi, İtalyan Sisal Group, İngiliz Camelot, Fransız Scientific Games ve Amerikan Gtech Corp.

Bu ilginin kaynağı ne dersiniz?

Halkın büyük bir çoğunluğunun yoksulluk sınırında ve altında yaşadığı, gelecek umudu olmayan ülkelerde “piyango” adıyla organize edilen kumar oyunları en gelişmiş sektördür. Ümut tacirliği kasalara durmadan dolarlar akıtır. Aynı zamanda risksiz bir alandır, sermayesi; yoksullaştırılmış halkın umududur. Sömür sömür bitip tükenmez yani.

İşin bir diğer yanı, piyangoya talip olanlara bakın; emperyalist tekeller ve işbirlikçi tekellerin en irileri. Yani, halkımızın piyangolara umut bağlanmasından, yani açlıktan ve yoksulluktan birinci derecede sorumlu olanlar.

Çark böyle dönüyor; bir yandan emeğini, kaynaklarını sömürerek yoksullaştır ve piyangoları umut haline getir, öte yandan umut pazarında da sömürmeye devam et!

rundasınız demektir. Denetleminin adı değişmiş, özü aynı devam ediyor olacak kısaca.

Ama merak etmeyin, AKP günü geldiğinde de çıkıp bir yalan daha söyler. Tıpkı “İMF ile ilişkileri keseceğiz” diyerek halkın beklentilerini sömürdüğü gibi.

Sayı 72

33

10 Ağustos
2003

Karadeniz Fındığının AKP lideri Tayyip Erdoğan'ın danışmanı ve uluslararası fındık ihracatçısı Cüneyt Zapsu'nun kasasına uzanan hortum bugünlerde herkesin gözleri önüne serildi.

Kimi AKP milletvekillerinin dahi isyan ettiği yolsuzluk, talan AKP'nin yolsuzlukla mücadele laflarını en çok ettiği günlerde gerçekleşiyor. Hırsızların partinden başka ne beklenirdi ki!

Bir ucu yoksul köylünün cebinde, öteki ucu Tayyip'in danışmanında olan hortum şöyle çalışıyor;

Öncelikli olarak Hükümetin fındık politikasını

Fındık Üreticisi Tayyip'in Danışmanı Cüneyt Zapsu'ya Kurban Edildi

Zapsu, daha doğrusu onun çıkarları belirliyor.

Bu doğrultuda, önce Fiskobirlik depolarındaki stoklar tüccarlara satılarak fiyat düşürüldü. Tayyip seçim meydanında bölge halkına “fındığınızı satmayın seçim sonrası 2 milyon olacak” sözü verirken fındık 1 milyon 650 binden satıldı. Yeni sezon fındığın alımında ise hala fiyatlar açıklanmayarak ikinci vurgun gerçekleştiriliyor.

Gerçekte 2003 fındığı da Zapsu'nun kasalarına çoktan aktı bile. Sırada 2004 yılının fındığı ve onunla beraber fındık üreticisinin satışı var; AKP'ye kolay gelsin, hortumları ne de güzel kesiyor!

bin 1000 GÜN

Yüreğinizdeki tüm temizliği ve paklığı gözlerinize taşıyan ışıltıya and olsun ki zafere kadar götüreceğiz.

Feride Harman

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:9

902. gün; tüm dünya halkları için direniyoruz

"Ya düşüncelerinizi değiştirip benim gibi düşünenecekseniz, ya da tecrit edileceksiniz!"

Bu politikanın ne tutsaklarla, ne hapishanelerle ve hatta ne de ülkemizle sınırlı olmadığına, direniş sürecinde tüm dünya gündemini belirleyen Irak saldırısında bir kez daha tanık olundu. Anlamak, görmek istemeyenler, görmek durumunda kaldı.

Tutsaklara *"ya teslim olacaksınız, ya da..."* diyen sesle Irak halkına *"ya teslim olacaksınız, ya da..."* diyen ses aynıydı.

Bunu en başından tespit edip gerçeğin böyle olduğunu tüm halka anlatmaya çalışan Özgür Tutsaklar, tecrit koşulla-

rında, hücrelerinde bile Irak halkına saldırıya tavırsız kalmıyorlardı.

Irak'a saldırının başladığı günden itibaren her gün saat 20.00'de 5 dakika ışık söndürerek ve sloganlarıyla Amerika'yı lanetlediler. Hapishane idarelerinin baskılarını ikiye katlayan, ceza tehditleri altında günlerce sürdürdüler bu tavırlarını. Amerikan saldırısını protesto etmek için yüzlerce günlük açlıklarına üç günlük açlık daha eklediler.

Özgür Tutsaklar, bu tavırlarını duyurmak için yaptıkları açıklamanın sonunda ise şöyle diyorlardı: *"Ve esas olarak, biz devrimci tutsakların bu savaşın bugünkü koşullarında asıl mevzimiz olan, ölüm orucu direnişimiz şimdiye kadar verdiği 106 şehitle devam ediyor/edecek. Bundan sonra da Anadolu halkı şahsında, tüm ezilen dünya halkları ve özelde Irak halkı için de ölmeye devam edeceğiz... Selam Olsun Direnen Irak Halkına!"*

924. gün; hücrelerde üçüncü 1 Mayıs

2003 1 Mayıs'ını da hücrelerde karşıladı F tiplerindekiler. Dünya halklarının birlik-müca-

dele-dayanışma gününe ölüm yürüyüşleriyle ve sloganlarıyla katıldılar. Kızıl bayraklar ve kızıl-lara sarılmış tabutlar yanyanaydı o gün 1 Mayıs alanlarında.

İster bayraklarda, ister tabutlarda olsun, o kızılık, oligarşinin kabusuydu. Kabusunu katliamlar ve zindanlarla bastırmaktan başka yol bulamıyordu. Borç ödeyecek para bulmak için yeniden borç alan oligarşi, hapishanelere para ayırmakta bundan dolayı hiç tereddüt etmiyordu. 1 Mayıs'ta hücrelerden devrim ve sosyalizmin sloganları yükselirken, sloganlar oligarşinin devrimcileri tutsak almadığını bir kez daha ilan ederken, İstanbul Beylikdüzü, Diyarbakır, Denizli, Kandıra'da yeni yapılan, daha "yüksek güvenlikli" hapishanelerin haberleri yansıyordu gazetelere.

934. gün; Anneler Günü'nde annelerin omuzunda 106 tabut

"Eğer bugüne kadar duymamışsanız duyun, görmemişseniz görün bizi!"

2003 Mayıs'ının ikinci pazarydı o gün. "Anneler Günü" için hediyelerin reklamını yapıyordu TV'ler çılgın çılgına. Ve aynı TV'lerin yansıtmadığı

Sayı 72

34

10 Ağustos
2003

başka annelerin başka çığlıkları yükseliyordu bu ülkede.

TAYAD'lı yüzlerce aile, 11 Mayıs'ta taşıdıkları 106 tabutla İstanbul AKP İl Binası önüne yürüdüler. Ankara ve İzmir'de de TAYAD'lı Anneler tabutlarla AKP önündeydi.

Şehitlerin rakamları bir çok kez telaffuz edilmişti o güne kadar. Ama o rakamların karışılığı olan tabutların bir arada yarattığı tablo, çok daha farklıydı. Nasıl bir direnişin içinde olduğunu, nasıl bir kararlılık sergilendiğini, içinde olanları bile sarsacak bir çarpıcılıkta gösteriyordu 106 tabut.

"Cesetlerimiz dağ oldu" denildi direnişin bilançosu anlatılırken; evet, tartışılmaz bir dağdan söz ediliyordu. Görmezden gelenlerin altında kalacağı bir dağdı bu.

106 tabutun sıralandığı o tablonun üzerinden bir hafta geçmeden, Cepheli tutsaklar, bir ölüm orucu ekibinin daha kızıl bantlarını kuşanmaya hazırlandığını duyurdular. O "dağ"ı büyütme-yeceklerdi; zulüm o dağın altında diz çökecekti. Bir ekip daha çıkıyordu yola, kararları açıktı; **"Ya 106 tabuta eklenecekler, ya zafer!"**

943. gün; Şengül

Ankara'da, Kızılay'ın ortasında bir haykırış duyuldu 20 Mayıs'ta. Bir genç kız, "Tecrite son verin" diye haykırdı. **"Tecritin kaldırılması için! Baskı ve zulme son verilmesi için!"** kendini feda etti, bedenini bomba yaptı. Adı Şengül Akkurt'tu.

Asıl hedefine ulaşmadan feda eyleminin hazırlığı sırasında şehit düştü. Fakat vereceği mesajı yine verdi. 106 kişiyi katlettikleri halde, tecrit ve zulüm gerçeğini, direniş gerçeğini yok sayanlara, "Hayır tecrit var, çözeceksiniz" dedi. Çözmeyenlerin "şiddet"ten yakkınmaya hiç mi hiç hakları olamazdı.

Onunla 107 oldu direniş şehitlerinin sayısı. Gerçek, kendini şu veya bu biçimde gösterecekti. 106 tabut olup AKP önüne dizilecek, bomba olup, katliamcılarının kapısında patlayacaktı.

943. gün; katliamcılığın utanmazlığın adı 'mucize'

20 Mayıs'ta F tiplerindeki zulme son verilsin diye, bir genç kız kendini feda ediyordu. Ve aynı gün, Hürriyet Gazetesi, "F Tipi mucizesi" başlığını atıyordu.

Mucize! Artık **"Bayrampaşa'nın duvarlarında terör örgütlerinin pankartları değil çiçekli resimler"** vardı. Mucize! Artık **"devlet cezaevlerine ege-mendi"**. F tipi mucizesi sayesinde Türkiye'nin hapishaneler sorunu çözülmüştü!

107 ölüm yoktu onların haberlerinde. Tecrit yoktu, direniş yoktu. Utanmazlık çoktu. Ve aynı günlerde din-iman tacirlerinin gazetelerinde de ölüm orucundan dolayı sakat bırakılarak tahliye edilenler hakkında kontra yayınlar başladı. Oligarşinin medyası, topyekün 19 Aralık günlerindeki katliamcılığını sürdürüyordu kısacası.

957. gün; Sorunu Çözün!

3 Haziran 2003 günü, Bakırköy sahil yolunda DGM savcısı ve hakimlerini taşıyan servis aracına karşı bombalı bir saldırı gerçekleştirildi. Cephe Feda Birlikleri tarafından üstlenilen eylemde, savcı ve polisler yaralandı.

Eylemi yapanların üstlenme açıklamasında, Şengül'ün çağrısı tekrarlanıyordu: **"TECRİTİ KALDIRIN, İMHAYA SON VERİN, SORUNU ÇÖZÜN!"**

AB'ci kesilen tecrit bakanı Cemil Çiçek, o günlerde bir demecinde **"Yasaklayarak ne-**

Sayı 72

35

10 Ağustos
2003

**"O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan..."**

AKP Hükümeti'nin can simidi gibi sarıldığı "Zorla Müdahale Yasası" da direnişimiz karşısında başarılı olamayacaktır.

AKP Hükümeti'nin gerçek yüzü henüz iki ay geçmiş olmasına rağmen açığa çıkmıştır.

... F tipi hücre politikasının mimarlarından olan eski Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün zamanında hazırlanan... gösterilen tepkiyle iki sene önce rafa kaldırılan faşist işkence yasağı, bu kez AKP Hükümeti tarafından yasallaştırılmak isteniyor.

"Zorla Müdahale Yasası", Ölüm Orucu Direnişimiz karşısında faşizmin acz içinde olduğunun en açık göstergelerinden biridir.

... Ecevit Hükümeti'nin başaramadığını AKP hükümeti de başaramayacaktır.

3 yıldır kararlılıkla sürdürdüğümüz ölüm orucu direnişimizi kırmak ve bizleri teslim alma politikalarını hayata geçirmek için yasal/yasadışı tüm yöntemlere karşı direndik, direnişimizi daha da büyüttük. AKP Hükümetinin can simidi gibi sarıldığı **"Zorla Müdahale Yasası"** da direnişimiz karşısında başarılı olamayacaktır.

Ölüm orucu direnişimizi taleplerimiz kabul edilinceye kadar aynı inanç ve kararlılıkla sürdürüreceğiz.

Hiçbir yasa-yasak bizi yolumuzdan alıkoyamayacak, hak alma mücadelemizi engelleyemeyecektir! Kazanan biz olacağız! Kazanan halklarımız olacak!

18 Ocak 2003

**Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Tutsaklar Örgütlenmesi**

reye varabildik...” diyordu. İşte, bu eylem bir cevaptı. Yasaklayanlar, hapishaneler katliamını düzenleyenler, tecrit uygulayanlar, ancak “şiddet”e varabilirdi. Şiddetin sorumlusu olurlardı... Şimdi olduğu gibi.

Hayal dünyasındaydı oligarşi. “Yokettik, bitirdik” demagojisini o kadar çok tekrarlamıştı ki, en sonunda kendileri de inanmıştı. 107 ölü verenlerin, şiddete maruz kalanların çaresiz olduğunu düşünmek, halkların mücadelesi tarihinden habersiz olmaktı.

984. gün; 1000. Güne Çağrı

Haftalar, aylar, ve yıllar akıp gidiyordu. 29 Haziran 2003’de 984. günde, sendikalara, derneklere, odalara, tüm demokratik kitle örgütlerine, sol partilere, aydınlara, sanatçılara çağrı yapıldı. TAYAD’lılar, nice-dır unutmuş olanlara, görmezden gelenlere direnişin kısa süre sonra, 16 Temmuz’da **bininci gününde** olacağını hatırlattılar.

Dünya tarihinde bir eşi, benzeri var mıydı? Sadece bu bile, Bin Direniş Gününe tarihsel bir anlam ve misyon yüklemiyor muydu?

Çağrıyı ne kadar duydular, 1000. günde görülecekti.

Aynı günlerde Türkiye’nin dört bir yanında, İstanbul, Sakarya, Elazığ, Antakya, Samsun, Malatya, Kocaeli, İzmir,

bin gün’den... dönüm noktaları

➔ **11 Mayıs 2003:** TAYAD’lılar, taşıdıkları 106 tabutla İstanbul AKP İl Binası önüne yürüdüler.

➔ **3 Haziran 2003:** Bakırköy’de DGM savcı ve hakimlerini taşıyan servis aracına karşı Cephe tarafından bombalı bir saldırı düzenlendi.

➔ **22 Haziran 2003:** TAYAD’ın geleneksel hale getirdiği Yaz Pikniği ‘ne 3 bin kişi katıldı. Pikniğe damgasını direniş vurdu.

➔ **13 Temmuz 2003:** İstanbul Cebeci, Buca Kaynaklar, Ankara Karşıyaka, Malatya Kürecik, Mersin Yenice mezarlıklarında ölüm orucu şehitleri anıldı.

➔ **15 Temmuz 2003:** Brüksel’de AB Parlamentosu önünde 107 tabutla AB’yi protesto eylemi yapıldı.

Sonuç Yerine:

1000. güne bir aydan fazla zaman vardı bu yazı dizisini başlattığımızda. Yazı dizimize son verdiğimiz bu bölümde, direniş 1025. gününe giriyor. Çok kapsamlı olmayan bir özeti aktarmanın bile, ayları aştığı bir direnişten sözettiğimizi bundan daha iyi ne anlatabilir ki? Baştan sona, tepeden tırnağa, doruklarından yamaçlarına bir direniş manifestosu yazıldı, yazılıyor.

Çoğu kez bu direnişteki olağanüstülükleri kalemler yazmakta, diller anlatmakta zorlandı. Fakat aylar yılları devirdikçe, kalemlerin yazmakta, dillerin anlatmakta zorlandığı olağanüstülükler, bu direnişin her gününe yayılan olağan kahramanlıklar haline dönüştü. Denilebilir ki, olağanüstünün olağanlaştırıldığı bir direniş bu. Direnişin görkeminin yanında hep yetersiz kalmaya mahkum olsa da, bu direnişi yüzyıllarca kalem yazmaya, dil anlatmaya devam edecek. Bu direniş, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde bir dönüm noktası, bir manifesto olarak yerini daha şimdiden almıştır.

Destanımızın 1000 güne ulaşan bu bölümüyle yazı dizimizi bitiriyoruz; direnişse sürüyor, direniş, bu diziyi, yeni bölümler eklemeye devam edecek.

Ankara’da “TECRİTİ KALDIRIN!” eylemleri başlatıldı. 29 Haziran’da TAYAD’lılar, “107 TABUTUN ÇAĞRISI”nı duyurdular dört bir yanda.

Temmuz’un birinci, ikinci haftası, Türkiye’nin hemen her yanında anmalar, yürüyüşlerle geçti. TAYAD’lılar, yoldaşları, 107 şehitlerinin başucunda oldular. 20 Temmuz’da İstanbul’un 7 ayrı yerindeki AKP binaları önünde toplanan gecekondu yoksulları, tek bir pankartta, tek bir talebi dile getirdiler: “Çözün, Tecriti Kaldırın”.

1012. gün; başkent, susturulamayanların, teslim alınamayanların seslerini dinliyor yine

Artık günleri yazarken, üç haneli rakamların yetmediği bir aşamaya geçtik. TAYAD’lılar, 26-27-28 Temmuz’da Türkiye’nin dört bir yanından çıkarak, saldırılar, engellemeler altında Ankara’ya ulaştılar.

Bir kez daha ilan ettiler susturulamazlıklarını; bir kez daha ilan ettiler hücrelerdeki teslim alınamazlığını.

Yalnız bırakılsalar da, kimileri sol adına oligarşinin kuşatmasına dahil olsa da, zulüm yeni hücreler inşa etse de, teslim olunmayacak, devrim ve sosyalizmden vazgeçilmeyecekti.

28 Temmuz 2003
Ankara

ABD-İngiliz İttifakı Kolombiya'da

İngiltere'nin, Amerikancı uyuşturucu baronlarının Kolombiya hükümetine, gerillaya karşı savaşta destek verdiği ortaya çıktı. İngiliz The Guardian gazetesinin haberine göre; **FARC ve ELN** gerillalarının Amerikancı iktidara karşı savaştığı Kolombiya, İngiliz-ABD kutsal ittifakının yeni alanı. Haber "bazı yardımlar yapılıyor" denilerek İngiliz Dışişleri Bakanlığı'nca da doğrulandı.

Habere göre, İngiltere de tıpkı ABD gibi "uyuşturucuyla mücadele" bahanesi ile devrimci savaşı boğmak istiyor. İngiltere, katliamcı Kolombiya ordusuna şu alanlarda destek veriyor;

"Kolombiya narkotik polisinin SAS tarafından eğitilmesi. Kolombiya ordusuna bağlı kontra birliklerine askeri danışmanlık. Askeri donanım ve istihbarat ekipmanı yardımı. Bir istihbarat merkezi ve ortak istihbarat komitesi kurulmasında yardım."

ABD ve İngiliz emperyalizmi, faşist Kolombiya iktidarı ve ölüm mangaları kontralar; halklara zulüm açılık ve ölüm götüren bu ittifakın karşısında ise, kurtuluş için savaşan **gerillalar ve yoksul Kolombiya halkı**. Dünyanın her yanında görebileceğiniz saflaşmanın yansıması.

Nükleer özgürlük!

Irak'ı işgal eden, İran ve Kuzey Kore'yi aynı gerekçeyle tehdit eden Amerika, kendi ülkesinde nükleer silahları denetleyen uzman ekibi (NNSA) dağıttı. Kendi yasalarına göre nükleer silahları istediği gibi denetleyip kamuoyuna açıklamakla yükümlü olan NNSA'nın, tam da "mini nükleer silahlar" ve "sığınak delen bombalar"ın yapımı kararının alındığı Nebraska toplantısının ardından dağıtılması, emperyalistlerin ikiye bölünüşünün, katliamcılığının bir örneğidir.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

İşkenceye onay

Yıllardır yeni-sömürgelerde yapılan işkencelere dair rapor hazırlayan ABD ve Avrupa, **"işkenceyi meşrulaştırma ve yasallaştırma"** peşinde.

İngiltere'de, "terör davalarına" bakan özel mahkemelerde, işkence altında alınmış ifadelerin kullanıldığı ortaya çıktı. Konu, İngiliz kamuoyu tarafından tartışılırken, bu mahkemelerden birinde, İngiliz gizli servisi MI5'in bir temsilcisinin, **"başka ülkelerin ifade alma yöntemlerinin ne olduğu bizi ilgilendirmez. Biz alınan bilginin doğru olup olmadığına bakarız"** sözleri, emperyalist demokrasinin işkenceyi meşrulaştırma çabasının pervasız bir meydan okuması olarak kayıtlara geçti. (Bu arada bu zihniyetin, Irak'ta kimyasal silah yalanını ortaya çıkaran profesörü öldürmemesi için önünde bir engel olabilir mi?!)

Benzeri bir karar da Guantanamo hukuku tarafından açıklandı geçtiğimiz haftalarda. Afganlı esirlere "yasadışı savaşçı" diye uydurma bir statü belirleyen Amerika, tutuklulardan işkence sonucu alınan ifadelerin mahkemede delil olarak kullanılabilceğini açıkladı. Karara, İngiliz hükümeti de destek verdi.

Bu aşamada El Kaide ve Taliban üyeleri için gibi görünen bu uygulamalar, emperyalizme karşı olan ve giderek şu veya bu düzeyde muhalif bütün güçler için geçerli hale gelecektir.

Emperyalistler işgali, katliamları "terör" bahanesi ile meşrulaştırmaya çalıştıkları gibi işkenceyi de aynı bahaneyle meşrulaştırmak, yasal hale getirmek istiyorlar. ABD'de 11 Eylül sonrası gündeme getirildi bu tartışma ve fiilen uygulandı. İngiltere bu örnekle onu takip ediyor. Bir süre öteki Avrupa ülkeleri itiraz ediyor gibi yapacak, sonra onlar da Amerika'yı takip edeceklerdir.

Ülkemizdeki **AB'cilerin anlamadığı** da işte bu;

Her türlü işkence yönteminin eğitiminin ABD ve Avrupa tarafından faşist iktidarlara verilmesi, işkence aletleri fuarı (İngiltere) açacak kadar bu alanda uzmanlaşmaları boş yere değildir. Bu gerçekler sürekli yok sayılmak istenmiş, emperyalistlerin "terör... diktatör..." demagojilerine ortak olunmuştur.

Unutulmaması gereken şu; Avrupa ülkelerinde "hukuk, insan hakları" adına ne varsa, sosyalist sistemin baskısı altında ve Avrupa halklarının kazanımı ile elde edilmiştir. Bu alandaki gerileme, Avrupa emperyalistlerinin de giderek pervasızlaşmasının önünü açmaya devam edecektir. 11 Eylül sonrası çıkarılan "terör yasaları" bu konuda ibretlik örnekler sunmasına rağmen, hala AB'den demokrasi bekleme saflıkları sürmektedir. Bakalım, "terör" demagojisiyle işkenceyi meşrulaştırma girişimleri gözlerini açacak mı? Yoksa, onlar zaten "terörist" diyerek koroya mı katılacaklar?

Sayı 72

37

10 Ağustos
2003

Asla Unutmayın!

32 ay oldu, reformizm “*bu bizim gündemimiz değil*” diyerek F tiplerine karşı direniş arenasından çekileli. 15 ay oldu diğer siyasi hareketler ölüm orucunu bırakalı.

Bayrağı tek başımıza omuzlayarak 1000 günü aştık.

Nasıl, hangi bahane ve teorilerle yalnız bırakıldığımızın tarihi de, direnişin yanibaşında seyreden ayrı bir tarihtir. Ve bu tarih de en az direniş kadar öğreticidir. Sınıflar mücadelesinin gerçekleri yazılıdır bu tarihte. Devrimciler; bu tarihi unutmayın!

Yalnız bırakıldık; ipe sapa gelmez bahanelerle, devrimci literatüre sığmaz açıklamalarla, nesnelliğin değil subjektif kaygıların yazdırdığı teorilerle yalnız bırakıldı direnenler.

Hep böyle olmuştur.

İlk kez yalnız kalmıyoruz.

Ve kaçışın, devrimci görevleri omuzlardan fırlatıp atışın teorileriyle ilk kez karşılaşmıyoruz.

Karşılaşmaya da devam edeceğiz.

Çünkü sınıflar mücadelesinin gerçeği budur. Yüzyıllardır bu tablo değişmemiştir. Sınıflar ve onların doğrudan veya dolaylı temsilcileri vardır bu mücadelelerin içinde. Tüm güçler ve temsilcileri, her zaman en saf haliyle yer almazlar bu kavgada; burjuvalar, emekçiler, küçük-burjuvalar, sınıf atlama özlemiyle yaşayanlar, statükocular, emeğin saflarında gibi görünüp burjuvazinin “beşinci kolu” rolünü oynayanlar, sol görünüp AB-ABD emperyalizminin sözcülüğünü yapanlar, iyi niyet taşlarıyla döşenmiş yollardan burjuvazinin cehennemine yürüyenler...

Böyle bir tabloda sapmalar, yalnız bırakmalar, bu sınıfsal konumların karşılığı olan ihanetler, satışlar, hiç de anormal değildir.

Sosyalist, komünist, devrimci, demokrat geçene, içeride ve dışarıda terkececek.

Demokrat demokratiğini, sosyalist sosyalliğini unutacak.

Aklımıza bile gelmeyen saçmalıklarla, o saçmalıkların sol adına savunulmasıyla karşılaşacağız.

Siyasal değil, lümpence tavırlarla, ideolojik mücadeleyle değil spekülasyon ve iftiralarla, açık örgütsel ilişkiler yerine dalaverelerle karşılaşacağız. Bunları yapacaklardır.

Yalnız direneceğiz. Yalnız kendi gücümüze dayanarak yürüyeceğiz hedefe.

Kendimize güveneceğiz. Yaratıcılığımızı artıracacağız. Enerjimizi, disiplinimizi, üretkenliğimizi, insiyatifimizi son sınırlarına kadar zorlayacak, sınırları da aşacağız.

1000 günlük direniş işte böyle bir süreç, sınırları aştığımız bir süreçtir. Bunu başardığımız için “yalnız başımıza” bırakıldığımız koşullarda direniş bayrağını yere düşürmedik. Bu zorlu görevin altında çökmedik.

Devrimci, yürüdüğü zorlu yolun farkında olmalıdır!

Kuşatılacağız. Halka halka büyüyecek kuşatmalar. O halkalarda “dost” bildiklerimizi göreceğiz bazen. Defalarca yalnız bırakılacağız.

Sol demokratır, birlikten yanadır, kitle örgütleri duyarsız kalmaz diye düşünmeyin; reformizm, pragmatizm, icazetçilik, benmerkezcilik, bunlar solun en doğal özelliklerini yokedebilecek mikroplardır. Bu çizgide yer alanların sol adına her türlü bireyciliği, çıkarıcılığı, mülkiyetçiliği sergilemesi hiç sürpriz değildir ve çokça örnekleri yaşanmıştır.

Ortada bizim cesetlerimiz olacak. Bizimle birlikte zulme karşı durmak yerine, onlar yüzlerini bize döcekler. Onlar üzülmezler.

Daha cesetlerimizin kanı kurumadan, o cesetlerin kaldırılmasına yardım edeyim demez, büyük bir “soğukkanlılıkla” yokoldular, bittiler fetvaları yayınlarlar.

Kimi açık söyler bunu. Ama böyle düşünüp yüzündeki sol maskenin hatırına aynı düşünceleri taşıdıkları halde ifade etmeyenlerin de az olmadığını harımızda tutmalıyız.

Devrimle ilgileri yoktur. Böyle olduğu için de olaylara, gelişmelere devrim açısından değil, sadece kendi grupsal çıkarları açısından bakarlar. Burjuvazi ne diyorsa, kelime kelime tekrar edeceklerdir.

İdeoloji yerine dedikoduyu tercih ederler. Şeflik, tarikat, müritle açıklarlar direnişi. O kadar tutsağı “kişisel bir hırsın” öldürdüğünü söylerler. Direnişe, devrimci örgüte dair, kontrgerillanın dezenformasyonlarına inanmaya hemen hazır dırlar. Bunları yazmazlar, spekülasyon yaparlar. İdeolojik mücadelede çapları, seviyeleri budur.

Ülke kan gölüyken, tatilini ertelemeyebilir. İktidar halkın boğazına çökmüşken, o protokolle uğraşır. Yasal bir gösteriye katılırken bile kırk hesap yapar. Kişi, yaşadığı her günü, DKÖ açık kaldığı her anı kar sayar. Risk almamayı, bedel ödememeyi, cop yememeyi, uykusunun bölünmemesini, binasının basılmasını politika haline getirir. Bu “politika”yla, asli işlevini kaybettiğini görmek istemez.

Bunları yaşadık. Bunları unutmamak durumunda. Hayalci değiliz, reformizmi tanıyoruz, düzen içileşmenin seyrini biliyoruz, bunları daha çok yaşaya-

çağız. Bunlar emperyalizmin ve oligarşinin kuşatmalarının halklarıdır.

Ama bu kuşatmalarda da boğulmayacağız. Bugüne kadar sayısız kuşatmaları yarıdık, yarmaya devam edeceğiz. Bizim pratiğimiz her dönem onları yanılttı, yanıltmaya devam edecek.

“Sol”daki bu tabloya teslim mi olacağız? Elbette hayır! Bu “gerçekliği” devrim lehine dönüştürme çabamız sürecektir!

Bunları solun karamsar tablosunu çizmek için anlatmıyoruz. Ama bir devrimci, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele sürecinde nelerle karşı karşıya kalacağını bilmelidir. Onun için bunlar sürpriz ve hayal kırıklığı nedeni olmamalıdır.

Temel değerleriyle, ideolojisiyle, kültürüyle sol dünyanın geleceğidir. Buna şüphe yoktur. Çizdiğimiz tablo, onların sol olmaktan çıkmaya başladıkları, düzenle sol arasında olmayan boşlukta yaşadıkları bir konumu anlatıyor zaten.

Bu çerçevede de, “bırakın canım, zaten onlardan başka bir şey beklenmez” deyip, onları riyakarlıkla-ryla başbaşa bırakacak da değiliz. Tam bu noktada, oligarşiye karşı yürüttüğümüz mücadelenin sertliğinde, onlara karşı da sert bir ideolojik kavga vereceğiz.

Solda riyakarlığa son verinceye kadar ısrarlı olacağız.

Amerikan işbirlikçilerine karşı bizi yalnız bırakanlara daha yüksek sesle soracağız: Ne yaptınız? Taşadığınız sıfatın gereği bu mudur?

Eleştirilere, sorulara cevap vermezler. Veremeycekler. Biz yine sormaya devam edeceğiz.

Solun değerlerinin dejenere edilmesine izin veremeyeceğiz. Sol olmanın, devrimci, sosyalist, komünist olmanın ne anlama geldiğini, solcunun, devrimcinin, sosyalistin nasıl yaşayacağını pratiğimizle göstererek, onların kitleleri aldatmalarına son vereceğiz. Ya taşadıkları sıfatların hakkını verecekler, ya o sıfatları taşımaktan vazgeçecekler. Arada derede giden, yalpalayan güçlerden devrime çekebildiğimiz, halkın kurtuluş mücadelesinin kârı olacaktır.

Oligarşinin icazetine, şu veya bu kesime sığınmaları kendini inkardır. Bunlar kendilerini de meşru görmüyorlar. Kendi varoluş nedenlerine ve politikalarına da inançları yoktur. Onun için bu direnişin büyüklüğünü de, Türkiye’nin siyasi tarihindeki yerini de anlayamazlar.

Biz onlar gibi olamayız. Onların durduğu yerde duramayız.

Kendimize güvenmek zorundayız. Kendi ideolojimize güvenmek zorundayız. Yolumuzda, her şeye ve herkese rağmen yürümek durumundayız. Zafer böyle kazanılır.

Sayı 72

39

10 Ağustos
2003

Okan Yıldırım’ı Kaybettik SENİ UNUTMAYACAĞIZ

1 Ağustos 2003 tarihinde, bulunduğu evde bir kaza sonucu silahın ateş almasıyla kafasından yaralanan ve Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırılan 17 yaşındaki Okan Yıldırım, 4 Ağustos günü yaşamını yitirdi.

Ertesi günü Sarıgazi’de yapılan cenaze törenine 200 kişi katılırken, "Okan Yıldırım Yoldaş Ölümsüzdür İstanbul Gençlik Derneği Öğrencileri" imzalı pankart açıldı.

Cemevi’ndeki dini törenin ardından mezarlığa giden kitle saygı duruşunun ardından, "Bize Ölüm Yok" marşını ve Okan’ın sevdiği türkülerini söyledi. Okan Yıldırım’a seslenen yoldaşları "seni nasıl anlatsak bilemiyoruz, bir türkü var ya, "benim dermanım devam, benim en temiz havam" diye. İşte sen dertlendiğimizde bizim dermanımız. Soluksuz kaldığımızda en temiz havamızdın, yoldaşımızdın. En zor günlerde, en olumsuz anlarda bile yüzündeki gülümseyiş, gözlerindeki parlıltı eksik olmadı. Direndin, bugün bakımda bile yaşayabileceğin en son sani-

yeyi yaşamak için direndin. Devrimci kişiliğin taşıması gereken özellikleri sende hayat buldu. Senin ölümünü kabullenemiyoruz. Çünkü senin idealin kaza kurşunuyla gitmek değildi. Her zaman sana verilen görevi layıkıyla yerine getirmektir. Bu yüzden sen bizim için devrim şehidi olmaya layıksın. Sen bizim şehidimizsin. Ve hiçbir zaman ölmeyeceksin...”

Yapılan konuşmanın ardından cenaze töreni "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Okan Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları ile sona erdi.

tergelerindendir.

Bir öneri, bir çağrı yaparsınız; muhatabınız, politik olarak, ideolojik olarak önerinize bir cevap verir. Doğru bulur veya bulmaz. Katılır veya katılmaz. Tartışsınız. Görev ve sorumluluklar ortaya konulur. Bu neticede siyasal bir tavrıdır.

Ama artık bir çok zeminde “ilişkiler” böyle yürümüyor. Bunun yerini, gayri siyasi bir tarz almaktadır.

Bu gayri siyasi tarz, kendini hiç bir ideolojiyle, hiç bir devrimci, sol gelenekle bağlı görmüyor. Mücadelenin genel çıkarları, devrimin çıkarları, halkın çıkarları gibi kavramlar onu bağlamıyor; tersine bu kavramlara du-dak bükerek bakıyor.

Bu gayri siyasi tarza, benmerkezcilik, bencillik, çıkarıcılık ve mülkiyetçilik yön veriyor.

Mahir Çayan revizyonizmin sonuçlarından birini şu sözlerle anlatır: *“yitirilen devrimci öz ve de pasifize edilmiş emekçiler; işte bu görüşün yolu basitleştirilince budur.”*

Evet, AB’cilik, sivil toplumculuk derken, bunun siyasal, kültürel, ahlaki alanda sonuçları da artık karşımızdadır; devrimci öz yitirilmiş, çürüme hızla ilerlemektedir.

Evet çürüme!

Adını koymak gerekiyor.

19 Aralık’ta Kızılay’da yaşananları başka türlü adlandıramayız.

Faşist saldırı altındaki tutsak ailelerinin yüzüne kapanan kapılar, bir “politika”yı ifade etmenin ötesinde, çürümenin ifadesidir.

Orada, saldırı altındakilerle “dayanışma” göstermek için tabelasında sosyalist, özgürlük, dayanışma yazan bir parti olmak da gerekmezdi. Dürüst, namuslu herhangi bir esnaf, bir ev kadını bile kapısını açar o koşulda.

Ama onlar açmadılar. Türkiye solunda çürüme, o gün, kitlelerin tepkisini ortaya çıkaracak denli alenileşti.

Çürüme, solda yaşanan “ayrılık”ları, farklılıkları, siyasi olarak tartışmayı mümkün olmaktan çıkarmaktadır.

28 cesedin üzerinde *“farkımızı koyduk iyi oldu”* diyen zihniyeti, artık politik olarak tartışmak oldukça zordur. Biz ölmeye devam ederken devrimcilere, demokratlara, emekten, hak ve özgürlüklerden yana, faşizme karşı olanlara yönelik yaptığımız çağrıya verilen “cepte keklik mi sandınız” cevabı, siyasi bir tavır değil, apolitik bir cevaptır.

TAYAD’lıların Türkiye’nin dört bir yanından Ankara’ya yürüyüşü sırasında, dört bir yanda, yüzlerce demokratik kitle örgütünün, siyasi çevrenin, devrimci, sosyalist sıfat taşıyan kişi ve kurumların kimilerinin ortaya koyduğu “tavır” da işte bu çürümenin somut gös-

Söz verdi... fakat gelmedi!

Önceki sayımızda TAYAD’lıların Ankara Yürüyüşü’ne ilişkin yapılan çağrılara verilen bazı cevapları aktarmıştık. “Başka” bölgelerden “aynı” cevapları aktarmaya devam ediyoruz:

Ege Bölgesi’ndeki TAYAD’lılar da Ankara yürüyüşü öncesinde çalışmalarının bir parçası olarak Demokratik Kitle Örgütleri’ne gittiler. TAYAD’ın hazırladığı dosya, DKÖ’lere sunulmak üzere burada da çoğaltıldı. Sendikaların, derneklerin, odaların, partilerin, aydın-sanatçıların listesi çıkarıldı, ekipler oluşturuldu ve bunlarla tek tek görüşmeler yapıldı.

Peki ne oldu? Sonuç neydi?

◆ ... Odası; Oradaki yetkili kişiye dosya verildi; yönetime sunacağını söyledi. Sundu mu, sunmadı mı, sunduysa yönetim ne cevap verdi? Meçhul!

◆ ... Odası; Genel sekretere dosya sunuldu, tecrit ve eylem hakkında bilgi verildi. Yönetime sunacağını söyledi. Sonuç, meçhul!

◆ ... 6 Nolu Şube; başkana dosya verildi. Uğurlama-ya geleceğini söyledi... Fakat gelmedi.

◆ ... 2 Nolu Şube; genel sekreter ile görüşüldü, arka-daşlarına sunacağını söyledi. Sonuç, meçhul!

◆ ... 4 Nolu Şube; işlerini bitirirlerse gelebileceklerini söylediler.

◆ ... 5 nolu Şube; Başkan ile görüşüldü; yönetimden diğerleri ile görüşeceğini söyledi. Görüşme sonucu?

◆ ... 1 Nolu Şube: Başkanla görüşüldü, basın açıklamasına destek vereceklerini belirttiler... fakat gelmediler.

◆ ... 5 Nolu Şube: Başkan basın açıklamasına katılacaklarını söyledi... fakat gelmediler.

◆ ... Bölge Başkanı; dosya verildi, basın açıklamasına geleceklerini söylediler... fakat gelmediler.

◆ Yerel basın ve radyo kuruluşlarına gidildi. Birçoğu ziyareti ve sonraki gelişmeleri haber yaptılar. Sosyalist basının da hepsine gidildi. “Onlar nasıl olsa gelir”, “nasıl olsa konuyu biliyorlar” kolaycılığına girilmeden, sorumlulukla ve ciddiyetle hepsi ziyaret edilerek dosyalar verildi, eyleme davet iletildi; geleceklerini söylediler. Eylemde muhabir olarak birkaçı vardı sadece.

◆ Yaklaşık 70 avukata dosyalar verildi, yapılacaklar doğrudan görüşmelerde anlatıldı. Bunların çoğu devrimci, demokrat, sosyalist sıfatlar taşıyan avukatlardı. Ama ne hukukçu olarak, ne taşıdıkları sıfatlarla bu mücade-

lede yeralmadılar.

♦ ... Vakfı ile görüşüldü, uğurlamaya geleceklerini belirttiler... fakat gelmediler.

♦ Bütün bu görüşmelere ek olarak eyleme iki gün kala bütün DKÖ'lere, basına, eylemin programına, otobüslerin ne zaman nereden kalkacağına kadar ayrıntıları içeren faksler çekildi. Söz konusu kurumlarda fakslarla ilgilenen biri var mıydı meçhul?

Bu tabloyu "çürüme"den başka neyle izah edebilirsiniz.

Bunun ideolojiyle, politikayla ilgisi yok.

Söz veren bir insan, onu yerine getirir. Bu ahlaki bir tutumdur. Bu da yok.

Bu nokta, devrimci özün yitirilmesinin de ötesinde, insan özelliklerinin, en temel halk değerlerinin kaybedilmeye başlandığı noktadır.

Bu gayri siyasi tarz, bu ahlak, bu çürüme kabul edilemez. Solun, devrimin, mücadelenin gelişmesini isteyen her kişi ve kurum, bu çürümeyle mücadeleyi görevi kabul etmelidir.

Bir DKÖ nedir? Ne yapar?

Yukarıdaki cevap ve tavırlar, ne yapmalıya değil ancak, "DKÖ Ne Değildir, Ne Yapmaz?"a cevap veriyor.

Bir Demokratik Kitle Örgütü (DKÖ), ülkede yaşanan katliamlar karşısında "bana ne" mi der? Aman tavır alırsam, derneğim, sendikam basılır, soruşturma açılır hesabı mı yapar?

Yoksa, bu sorun aynı zamanda benim sorunum mudur der?

Eğer ikincisini demiyorsa, o hem "demokratik" olmanın hem de "kitle örgütü" olmanın gereğinden uzaklaşmış demektir.

Solda, 80 öncesi olsun, 90'ların başlarında olsun, hemen her siyasi hareketin eğitim dizileri içinde, dergi yazılarında "Demokratik Kitle Örgütleri" sürekli ele alınan bir konuydu. Artık bu tür yayınlar, yazılar görünmüyor pek. Çünkü artık onun yerine "*sivil toplum örgütleri*" var.

Hiç tereddüt etmeden bu çürümeyle, "sivil toplumsuluk" arasında doğrudan bir bağ kurabilirsiniz. DKÖ'ler STÖ'leştikçe, çürümüş, gericileşmiştir.

Tutsak ailelerinin yaklaşık 20 yıllık örgütlülüğü TAYAD, bir DKÖ'nün nasıl olması gerektiğini de gösteriyor sola.

TAYAD, kendini "kendi gündemi"ne hapsetmemiş, nerede hangi sorun varsa, "benim sorunum" diye koşmuştur. Bu mücadeleyi sürdürürken, kapatılırsınız, tutuklanırsınız, coplanırsınız hesapları yapmamıştır. Bu hesap ve kaygılarla DKÖ olunamaz zaten. Faşizmin olduğu bir ülkede demokratik mücadeleden söz ediyoruz. Faşizmin olduğu bir ülkedeki DKÖ, gerektiğinde saldırıları göğüsleyecek, gerektiğinde kapatılmayı, tutuklanmaları, meydanlarda çatışmaları, ölümleri göze almasını bile-

cek. DKÖ böyle olur.

Afyon'daki faşist saldırı karşısında bile sesini çıkarmayan ise DKÖ değil, STÖ olur.

Aynı kesimlerin Afyon'da MHP'lilerin saldırısı karşısındaki sessizlikleri çarpıcıdır. Ülkemizdeki demokratik mücadelenin en güçlü reflekslerinden, "anti-faşist" refleksinden bile uzaklaşmışlardır. Ölüm Orucu yerine büyük taktikler önerip F tiplerini gündemine bile almayanlar, demokrasi mücadelesinin hiç bir yerine bu faşist saldırıyı da sığdıramıyor. Bu da çürümenin sonuçlarından biridir.

F tipleri ilgilendirmiyor. 1000 günlük direniş ilgilendirmiyor. MHP'lilerin saldırısı ilgilendirmiyor. Peki onu ne ilgilendirir? Bu soru büyüyor.

Oysa yapılması gereken çok basit!

Önceki sayımızda "aynı safta olmanın asgari ilkeleri"ni ve bu sayımızda da "çürüme"yi TAYAD'lıların yürüyüşünün gösterdikleri ışığında tartıştık. Bunun iki nedeni var; birincisi süreç açısından genel olandı. İkincisi; bu yürüyüş kimsenin sağa sola çekemeyeceği bir zeminde yapılıyor.

Yani, kimseden ölüm orucuna katılması istenmiyor. F tiplerindeki tecrite karşı bir tavır bu. Direniş doğru bulup bulmamakla da bir ilgisi yok. Dolayısıyla, kimsenin kaçacağı bir yer de yok. Demokrati, solcuyum, devrimciyim, sosyalistim diyenin, tecrite karşıym diyenin bu eylemi desteklememek için hiç bir bahanesi yok.

Ama işte gördüğünüz gibi, bahane yerine "söz verip yapmamak" var.

Oysa, devrimci, demokrat, çok çeşitli biçimlerde ortaya koyabilir dayanışmasını ve desteğini. Yazıda aktardığımız çürümenin yanında, bu basit ama bir o kadar önemli dayanışma örneklerinden ikisini aktarmak istiyoruz.

TAYAD'lılar, Manisa girişinde polis tarafından çevrildiler. Polis Manisa'ya sokmayacağını, herkesi gözaltına alacaklarını söyleyerek tehditlerde bulundu. Polisle tartışma sürerken Manisa DEHAP yöneticileri, TAYAD'lıları karşılamaya gelerek, TAYAD'lıların kendileriyle randevusu olduğunu ve görüşeceklerini belirtince, polisin oyunu bir anda bozuldu. Bu kadar!

Salihli'de ÖDP binası önünde polis TAYAD'lılara saldırıyor. ÖDP yöneticisi, "olayın kendileri ile bir ilgisi olmadığını ve orada olanlarla ilgili olarak sorumluluk kabul etmeyeceklerini" söylerken, o gece Salihli'de kaldıkları evlerde jandarmanın "teröristleri barındırıyorsunuz" tehditlerine karşılık, ev sahipleri "onlar bizim misafirimiz siz karşılamazsınız" cevabını vererek keyfi baskının önünde barikat oldular.

Sayı 72

41

10 Ağustos
2003

CİDDİYETSİZLİK

Sınıf Teorisi adlı derginin Haziran-Temmuz 2003 tarihli ikinci sayısında MKP (Maoist Komünist Partisi) 1. Kongre Belgeleri'nden bir yazı aktarılıyor; yazının başlığı şöyle: **“20 Ekim 2000 Ölüm Orucu ve sonuçları üzerine genel bir yorum:”**

Başlıkta *“Genel bir yorum”* denilmişse de, yüzeysel biçimde de olsa, direnişin her aşamasına, her kararına ilişkin bir çok *“tespit”* yapılıyor bu yazıda.

“Genel bir yorum”dan öte, “yüzeysel bir yorum”la karşı karşıyayız. Öyle ki, kendilerine dair son derece önemli eksiklik tespitleri, veya direnişe dair son derece ağır ithamlar, öylesine adeta çalاکalem yapılıyor ve geçiştiriliyor. Baştan, direniş ilişkin böyle yüzeysel bir değerlendirmeyi, direniş başlatmanın sorumluluğunu üstlenen iki siyasi hareketten biri olmanın sorumluluğuyla, bu direnişte şehitler veren bir hareket olmanın ağırlığıyla bağdaştıramadığımızı belirtmeliyiz.

‘ÖNDERLİĞİN’ YÜKLEDİĞİ SORUMLULUK

Direnişin “TKP(ML) ve DHKP-C önderliğinde” olduğunu, “direnişin asli güçleri”nin TKP(ML) ve DHKP-C olduğunu belirten bir siyasi hareket, en başta, **“önderi, asli gücü”** olduğu bir direnişin kaderi noktasında bugün nerede olduğuna dair kapsamlı, tutarlı bir açıklama getirmek durumundadır. Hemen her konuda bir tespitin yapıldığı bu yazıda, tam da bu noktanın cevabı yoktur.

Sözkonusu değerlendirmeye göre, başlama kararı doğrudur, zamanlama, eylem biçimi, talepler, her şey doğrudur, *“diğer siyasetlerin katılmama gerekçesi soyut ve subjektiftir”*; ama her ne olmuştaysa olmuş, direnişin **“önderi ve asli gücü”**, yola birlikte çıktığı siyasi hareketi yalnız bırakarak, direnişe katılmama gerekçeleri *“soyut ve subjektif”* olan siyasi hareketlerle birlikte davranıp, direnişten çekilmiştir.

Üstelik yazıda kendilerinin “politik öncülüğünü” kanıtlamak için şu tesbit yapılıyor:

“Maoist komünistler devletin bu stratejik yönelimini 2000 yılının başlarında görerek hazırlıklarını buna uygun yaptı. Bu stratejik saldırı ancak stratejik bir duruşla geri püskürtülebilir öngörüsüne vardılar.”

Peki sonuç? Hazırlıkların hiç de *“devletin stratejik saldırısına uygun olmadığı”* görülmemiş midir? “Stratejik duruş”, nasıl olmuş da “soyut ve subjektif” hareketlerin duruşuyla aynılaştırmıştır?

Açıklanması gereken en temel nokta budur.

“KENDİMİZİ YAKARIZ”IN CİDDİYETİ VE TKP(ML)NİN CİDDİYETSİZLİĞİ

MKP, 19 Aralık’a kadar *“taktik bir hata yapılma-*

dığını” belirtirken, devletin saldırı tehdidine karşı TKP(ML) ile DHKP-C tutsaklarının ortak imzasıyla yapılan *“saldırısanız kendimizi yakarız”* açıklamasının **“yanlış, hatalı sorumsuz ve ciddiyetsiz”** olduğunu belirtiyor.

“Her ne kadar intihar eylemlerini savunmasak da, ancak savunulmayan bu tür anlayışların tehdit amaçlı da olsa yazılması doğru bir siyaset değildi. Nitekim, geleceği göremeyen bu ciddiyetsiz ve sorumsuz yaklaşım partimizin değerli üyesi Ali İhsan ÖZKAN yoldaşı, kendisini yakma eyleminde (bağlantı kopukluklarının da payıyla) yitirmemize neden olmuştur. ...bu ciddiyetsiz yaklaşımın birinci derecede sorumlusu Cezaevleri Parti Komitesi’dir.”

İki partinin tutsaklar örgütlenmesinin imzasıyla bir karar alıyor ve bunu tüm ülke, dünya halklarına açıklıyorsunuz.

Bu karar doğrultusunda onlarca tutsak zulmü durdurmak için bedenini tutuşturuyor, bunların içinden 11 tutsak şehit düşüyor. Sonra bu partilerden biri kalkıp diyor ki, biz onu “tehdit” amacıyla yapmıştık. Yani “blöf” yapmıştık. Sonra da diyor ki, zaten bu karar yanlış, hatalı, sorumsuz, ciddiyetsizdi!

Onlarca şehit verilen bir karardan bu şekilde söz etmekten daha büyük ciddiyetsizlik olur mu?

“Ciddiyetsizlik”; reformistler bile, eylemi külliyen yanlış buldukları halde, bu olağanüstü cüret ve fedakarlık karşısında, bu kavramla konuşmadılar.

MKP, kararın ciddiyetsizliğini, yanlışlığını değil, kendi ciddiyetsizliğini ve “karar” denilen olaydaki sakat bakış açısını sorgulamalıydı.

Devrimciler blöf yapmaz. Biz yapmadık.

Taktikler üzerine ahkam kesebilirsiniz. Fakat insan yaşamının sözkonusu olduğu yerde, şehitlerin olduğu yerde, bu kararın ciddiyetini tartışamazsınız. En fazlası, kararın değil, kendi ciddiyetinizi veya ciddiyetsizliğinizi tartışabilirsiniz.

Karar ciddidir, sorumluluk ve cüretle alınmış ve aynı ciddiyet, sorumluluk ve cüretle de yerine getirilmiştir. Yoldaşınız Ali İhsan ÖZKAN da aynı ciddiyet ve sorumlulukla davranmış, kararınızı uygulamıştır. Açıklama getirilmesi gereken Ali İhsan ÖZKAN’ın tavrı değil, öteki yerlerdeki karar çığneme tavidir. Nasıl bir partisiniz ki, karar alıyor ve uygulamıyorsunuz? Bunun cevabı var mı? Yoksa “bağlantınızın” olduğu yerler, bu kararın **“blöf”** olduğunu biliyor muydu? Peki bu nasıl bir siyaset, nasıl bir ittifak, nasıl bir dostluk anlayışı? Yanın sizinle ortak bir karara imza atanlar, *“ya bunlar blöf yapıyorsa, kararın gereğini yerine getirmezlerse...”* diye mi düşünmeli?

Bu bakış açısı, direniş de doğru kavramadığını-

ızı gösteriyor. Siz, direnişi de blöf olarak kavramışsınız. Öyle kavramasaydınız, bırakmazdınız. Saldırı stratejiktir diyordunuz ama buna da fazla inanmıyordunuz demek ki. Devlet tehdit ediyor, yüzlerce ölüm orucu direnişçisiyle karşınıza çıkınca, geri adım atarlar düşüncesiyle yapmışsınız hazırlığınızı. Kolay zafer beklentisi gerçekleşmeyince, çekildiniz.

MKP “feda eylemleri”ni mahkum ederken 19 Aralık kahramanlığına övgüler düzüyor. O kadar ki “her alanda yeni 19 Aralıklar yaratmaya ihtiyacımız var” diyor. Boş bir ajitasyon; onlarca tutsağın zulmü durdurmak için bedenini tutuşturmalarını çıkarırsanız, 19 Aralık kahramanlığını doğru anlayamazsınız zaten. Oradaki davaya bağlılığı anlayamazsınız. MKP bugün Ali İhsan Özkan’ın şehit düşmüş eylemi mahkum ediyor. Yarın, 19 Aralık’ın bütününü de mahkum etmesi sürpriz olmaz. Böyle düşünmemize yolaçan yeni “teori”ler var MKP’de. Mesela Ulucanlar katliamı değerlendirmesi. Aynı yazıdan aktarıyoruz:

“Özellikle 96 Ölüm Orucu sonrası hapishanelerde zafer sarhoşluğu üzerinden sol maceracı politik-taktik çizgi izlenmiştir. Ulucanlar katliamının politik arka planında yatan gerçeklik de yine bu sol taktik çizgidir.”

Bu değerlendirme PKK’nın (ve tabii reformizmin de) değerlendirmesidir. MKP, aktardığımız cümlelerin başına “PKK’nın da belirttiği gibi” cümlesini eklemeliydi. PKK da, Ulucanlar katliamında ve aynı zamanda 19 Aralık’ta devrimci tutsakların “sağduyulu” davranmayarak, “oranın bir cezaevi olduğunu unutarak” katliamın zeminini yarattığını söylemişti. MKP de şimdilik Ulucanlar’la sınırlı olsa da, böyle düşündüğüne göre, bu kafa yapısı, esas olarak 19-22 Aralık direnişini de mahkum etmek zorundadır. Ulucanlar’la 19 Aralık arasında, ne devletin amacı, geliş biçimi, ne de devrimci tutsakların direnişi açısından öde bir farklılık yoktur. Bu kafa yapısı değişmezse, yarın bir gün MKP, 19 Aralık’ı da mahkum edecek, “sol maceracı” diye nitelendirecektir.

ANLAŞMA KOŞULLARI VAR MIYDI?

MKP, 19 Aralık’ın hemen sonrasına ilişkin ise şöyle bir değerlendirme yapıyor:

“19 Aralık sonrası anlaşmanın zemini vardı. ... operasyonu takip eden ilk günlerde Türkiye’de ve dünyada direnişi sahiplenme güçlü oldu. Devlet... gerek ulusal gerekse uluslararası tepkilerin yoğunluğundan dolayı anlaşma yollarını arıyordu... Devletin gönderdiği çeşitli he-

yetler üzerinden ‘üç kapı üç kilit temellinde anlaşmaya gidileceği’ni dillendirmekteydi. O koşullarda bunu kabul ettirme avantajımız vardı.... Ancak direnişin önderliğini yapan partiler bu gelişmeleri göremedi... Partimiz ile DHKP-C sol bir inatlaşmaya girdi. Her ilerleyen gün gelişmeler bakımından aleyhimize döndü.”

Bu satırları okuyunca, bir an bu “genel yorum”un direnişi yaşamayan, kulaktan dolma bilgilere sahip biri tarafından kaleme alındığını düşündük. Çünkü burada bir çok açıdan “yaşamayan bir süreç” anlatılmıştır.

Belli ki, bu değerlendirmede asıl olan, **reformizmle paralellik** kurmaktır. Seçilen kavramlardan (“inatlaşma”) varılan sonuca kadar (sol sekteklik yüzünden direniş bitirilmedi, yani bırakıncılar haklıydı) söylenen öz olarak reformizmin söyledikleridir.

Ama yine de yapılan değerlendirme, gerçeğe o kadar aykındır ki, reformizmin söylemediğini bile söylüyor. Evet, reformistler bile bugüne kadar “19 Aralık’ın hemen ertesinde anlaşma zemini vardı da, anlaşmadınız” demedi.

Hatırlatalım: İstanbul, İzmir, Ankara, Antalya Baro başkanlarının “üç kapı üç kilit çağrısı” 19 Aralık’ın hemen sonrası değil, Kasım ayının sonundadır. Üstelik de **2000’in değil, 2001 Kasımının** sonunda. Yani 19 Aralık katliamından tam tamına **13 ay sonra**. Diyelim Kasımların yılını karıştırdılar; peki bu “genel yorum”u kaleme alanlar, hemen 19 Aralık sonrası o günlerde dışarıda nasıl bir destek ve sahiplenme olduğuna yeniden baksınlar. Dışarıda ortada kimler vardı diye bir araştırınsınlar. 19 Aralık sonrası direnişi sahiplenme aşaması çok çok kısa bir süredir. Ve süreç hemen sonrasında tersine dönmüş, aleni bir kaçış ve geri çekilme yaşanmıştır. O koşullarda devlet nasıl anlaşma yolları arıyormuş bilemiyoruz. En azından bizim bildiğimiz böyle bir arayış yoktu. Tersine, direnişi yok sayma, direnişçileri muhatap almama politikası, en katı haliyle uygulanmaktadır. (MKP’nin bu döneme ilişkin farklı bilgi ve ilişkileri sözkonusuysa, açıklarlar, biz de öğrenmiş oluruz ve tabii o zaman bunları niye zamanında bizle paylaşmadıklarını da sorma hakkımız olur.)

Fakat biliyoruz ki, MKP’nin “hala anlaşma koşulları var” dediği üç beş sivil toplumcunun direnişin bir an önce bitirilmesi, daha doğru bir ifadeyle, direnişçilerin her ne olursa olsun “bırakması” amacıyla ortaya attığı spekülasyonlardan daha fazlası olamaz. Böylesine önemli bir sürecin değerlendirmesini bu spekülasyonlara dayanarak yapmaksak, ciddi-yetsizlikten ve beynini reformizme kaptırmış olmak-tan başka bir anlam ifade etmez.

Reformizm MKP’nin dilini ele geçirmiş; devrimci, komünist bir parti, her halükarda kendi tavrını “**inatlaşma**”yla açıklayamaz. Bu öyle bir “inatlaşma” ki, onlarca şehide maloluyor. MKP, sürece ilişkin yanlış bilgi bir yana, yanlış kavramlarla konuşup tartışıyor.

Reformistler, kafasında emperyalizm, faşizm, sınıf olmayan AB'ciler, 9 Aralık'tan bu yana direnişi "inatlaşma"yla açıklıyorlar ve biz o günden beri, inatlaşmanın sınıflar mücadelesi açısından hiç bir anlamı olmayan bir kavram olduğunu anlatıyoruz. Direnişin başlatılmasında bizimle birlikte olan bir partinin, reformizme değil, direniş adına sürdürülen bu ideolojik mücadeleye kulak vermiş olmasını dilerdik. Kimin diliyle konuştuğunu görmek için o tartışmalara dönüp bakmalı MKP.

TAHLİYELER "KAZANIM" MIYDI, RÜŞVET Mİ? MKP'NİN PRATİĞİ HANGİSİNE GÖRE BİÇİMLENDİ?

MKP'nin onca "tespit"e rağmen, açıklama getiremediği konulardan biri de "tahliye"lerdir. Çünkü, bir değil, birden çok tutarsızlıkla doludur tahliye karşısındaki politikaları.

"Tahliye edilmeleri de direnişin kazanımları arasında saymak gerek. Çünkü talepler arasında bu da vardı."

Tahliye kazanımdır diyorsunuz.

Elbette, direnişin kararlılığı ve kitleselliği zorlamıştır devleti buna. Ama bu tek başına ne ifade eder? Tahliyeler, direnişi sonuçlandıran bir anlaşmanın parçası olarak yaşansaydı böyle değerlendirilecekti. Oysa, oligarşi tahliyeleri ne için yaptığını bağıra bağıra açıkladı. Peki siz ne yaptınız bu taktik saldırı karşısında? Dışarıda niye başlamadınız aylarca? Başladığınızda bir tek şehit bile vermeden niye bıraktınız? Sizden cevabı beklenen sorular bunlar. Ciddiyeti tartışacaksanız, burada tartışın.

Devlet direnişi kırmak için tahliye manevrasına başvuruyor. Direnişe önderlik, direnişin asli gücü olmak, işte tam da böyle zamanlarda belli olur. Direnişin zaferini esas alan bir hareket, bu manevrayı boşa çıkaracak bir politika geliştirir.

Nitekim devrimci hareket bu manevraya tahliye edilen tutsakların dışarıda ölüm orucunu sürdürmesiyle cevap verdi. Bu politikayla, direnişin F tiplerinde boğulmak istenen sesi, dışarıda çok güçlü bir yankı buldu. Direniş dışarı taşındı adeta.

Peki MKP? Siz, hangi tezlerle aylar boyunca dışarıda ölüm orucu yapmadınız? Tahliye rüşvetine niye boyun eğdiniz? Tahliyelere karşı bu dönemde şu politikayı izledik diyebilir misiniz? (Sakin o dönem çeşitli grupların yaptığı gibi "tahliyecilerin DKÖ'leri dolaşmasını bir "taktik" gibi sunmayın) Armutlu direniş sürecini hatırlayın; reformizmden ne farkınız vardı o dönem boyunca. Reformizmden farklı olarak, seyretmekten başka ne yaptınız?

İzmir'de Armutlu'da tahliyeciler direnişi sürdürüp şehit düşerken alenen seyrettikten sonra, ne oldu, koşullarda ne değişti de siz de dışarıda ölüm orucuna başladınız?

Ve sonra? Sonra **ne oldu da** şehit bile vermeden bıraktınız? Bırakma açıklamanızda geçen gerekçe-

leri hatırlayın; *"Dostların ısrarı"* gibi bir gerekçeyi, böyle bir direnişin bırakılmasının gerekçeleri arasında saymak bile, o bırakmanın sağlam, tutarlı bir politik zeminden yoksun olduğunu gösterir.

"Genel Bir Yorum" yazınızda da bırakmaya getirdiğiniz açıklama, bundan daha güçlü bir dayanağa sahip değil. Bu yazıda hem içeride, hem dışarıdaki bırakma nedeni şöyle açıklanıyor:

"Bu çok yönlü olumsuz gelişmelere karşın 2001-2002 arası 'üç kapı-üç kilit' formülasyonunun dillendirilmesi direnişi sahiplenmeye önemli bir ıme kattı. Fakat bu tepkiler ve talebin kendisi devleti geriletemedi. devlet... stratejik politikasında ısrar etmeye devam etti."

Bu ısrar karşısında Maoist komünistlerin manevra yapması gündeme geldi. Gelmek de zorundaydı. ... Taktik manevra yapmanın bilincinden hareketle ilk olarak dışarıda Partimiz tarafından sürdürülen ölüm orucu direnişine 11 Ocak 2002 tarihinde son verildi."

Mayıs ayı sonlarında ise diğer ölüm oruçcusu parti ve gruplarla birlikte (DHKP-C ve TKP/L hariç) hapishanelerde ölüm orucu direnişine son verildi."

"Geri çekilmek" kararı alınıyor ve dışarıdakiler ölüm orucunu bırakıyor. Peki o zaman içeridekiler niye sürdürüyor? Dikkatinizi çekeriz ki, dışarıdaki ölüm orucunun bitirilmesiyle, içeridekilerin bırakması arasında dört aydan fazla zaman geçiyor. Arada TKP(ML)'den direnişçi de dahil, şehitler verilmeye devam ediliyor. Daha ocakın başında geri çekilme kararı almışsanız (ki dışarıdaki ölüm orucunun bırakılmasının bu karar sonucu olduğu söyleniyor) 28 Mayıs'a kadar içeride ölüm orucunu sürdürmenin anlamı, amacı neydi?.. Bütün bunların bir tutarlılık içinde açıklanabilmesi pek mümkün değildir.

Deniyor ki; *"Devlet stratejik politikasında ısrar etti."* İşte bütün mesele burada; devlet öyle yaparken, siz kendi stratejik politikanızda ısrar edemiyorsunuz.

'YENİLGİ', DİRENİŞE DEĞİL SİZE AİTTİR; YENDİ-YENİLDİ DEĞERLENDİRMESİ YAPACAK DURUMDA DEĞİLSİNİZ!

MKP, direnişin sonucunu "başarısız", "yenilgi" olarak tesbit ediyor. Birincisi, sürmekte olan bir direnişe dair böyle bir belirleme yapılamaz, ikincisi, MKP, bıraktığı noktadan itibaren böyle bir belirleme yapma hakkını da kaybetmiştir.

"Yenilgi" değerlendirmesini ancak kendiniz açıktan yapabilirsiniz. "Ben yenildim" diyebilirsiniz. Yenildi veya yenilmedi değerlendirmesini artık siz yapabilecek durumda değilsiniz.

Direnişin bitirilmesine ilişkin MKP'nin yaptığı bu değerlendirmeye bakan biri sadece şu sonucu çıkarır: **"boşu boşuna o kadar insan kırdırılmış!"**

Bir kez daha reformizmin teziyle karşımızda MKP. Öyle ya; "Genel bir yorum" başlıklı yazıya gö-

re, “nasıl olsa hiç bir yoldaşımız ciddiye almaz, kendini yakmaz” diye kararlar alınmış ama biri kendini yakmış, sık sık “çözüm” şansı çıkmış, devlet sık sık anlaşmaya yanaşmış ama, “sol subjektif siyaset”, “sol inatlaşma” nedeniyle bir türlü devlet bizimle anlaşma yapamamış, yeni taktikler devreye sokulamamış, zamanında manevralar yapılamamış, “fırsatlar kaçırılmış” vs. vs. ve tabii bu arada da insanlar ölmeye devam etmiş!

Değerlendirme, örgütsel, pratik bir yenilgiden çok, moralman bir yenilgiyi yansıtır ne yazık ki! Reformizmin daha 19 Aralık’ın ertesinde içine girdiği düşünce tarzı, biraz gecikerek MKP’ye hakim olmuştur... *Fırsatları kaçırdık, zamanında manevra yapamadık* dediği süreçlerin kanıtları, göstergeleri yok yazıda. Böyle bir kanıt, gösterge de yok zaten gerçekte. Sadece reformizmin, sivil toplumcuların “kaynattıkları” spekülasyonlar var. Somuta girmeye kalkınca bu yüzden çelişkiden çelişkiye savruluyor MKP.

Mesela, 150. günlerden sonrası. Hatırlayalım, bu dönem peşpeşe şehitlerin verildiği dönemdir. Sadece Nisan ayı içinde direniş 20 şehit vermiştir. MKP şöyle diyor bu dönem için:

“Ölümlerin peşpeşe gelmesi de devleti 19 Aralık öncesi talepler üzerinde anlaşmaya zorlamaya yetmedi. Devlet ölümlerin artışıyla birlikte hem zorla müdahale, hem aileler üzerinden, hem de tahliye politikası üzerinden direnişçilerin dökülmesini hızlandırdı.”

Bu satırların hemen 5 satır sonrası başlayan paragrafta ise şöyle diyor MKP:

“Bu dönem itibarıyla hala ‘üç kapı-üç kilit’ üzerinden bir anlaşma zemini güçlüydü. Fakat bizim sol subjektif siyasetimiz sonucu bu fırsatları da kaçırdık.”

Alt alta yer alan iki paragraf da aynı dönemi anlatıyor. Birinci paragrafa göre, koşullar, onca ölüme rağmen devleti zorlamaya yetmiyor, üstelik devlet direnişte dökülmeleri hızlandırarak üstünlük sağlamış; ama nasıl oluyorsa, ikinci paragrafa göre bu dönemde yine de “güçlü bir anlaşma zemini var!”

Peki bu açık çelişkilere, tutarsızlıklara neden düşüyor MKP? “Geri çekilme” kararını ve “bırakma”yı haklı göstermek için süreci böyle anlatıyor. *“Fırsatları kaçırdık, artık zafer kazanmamız da mümkün değil!”* düşüncesini yaratmak istiyor. Ama bir çok sorunun cevapsız bırakıldığı, bunca çelişkinin, tutarsızlığın içiçe geçtiği yerde, bütün bunları sıralamak MKP’nin “bırakma” kararını ne kadar aklar bilemeyiz ama; bunların çok açık bir tutarsızlığı, cidiyetsizliği gösterdiği açık. Yüzlerce insanın ölüm ihtimalinin olduğu ve insanların beşer onar öldüğü bir direnişte, oligarşiyle halk arasındaki mücadelede bu kadar büyük roller yüklediğiniz bir direnişte, sanki sıradan bir eylemden sözeder gibi bu kadar çok yanlış, cidiyetsizlik yapılıyorsa, orada çok daha ciddi bir sorun vardır.

DİRENİŞ YENİLDİ Mİ, DEVAM MI EDİYOR? EDİYORSA, NASIL?

”Saldırısı “stratejik” gördünüz; saldırının nasıl göğüsleneceği noktasında tutsakların önemli bir rolü olacağını düşündünüz ve Cepheli tutsaklarla birlikte direnişe başladınız. Peki ne oldu da diğer siyasetlerle birlikte bıraktınız? “Genel Bir Yorum” yazısı-nın sonunda şöyle deniliyor:

“Direnişi farklı eylem biçimleriyle sürdürmek kaydıyla yeni bir sürece girildi. Geline aşamada direniş, DHKP-C tarafından ölüm orucu biçiminde sürdürülürken, partimiz ve diğer direnişçi parti ve örgütler tarafından ise farklı eylem biçimleriyle desteklenmektedir.”

Yoktur böyle bir şey. Doğru değil. Var diyorsanız, ne yaptığınızı Türkiye halklarına açıklamalısınız. Dışarıya devredilmişti bayrak. Bir de böyle söylenmişti. Kimse göremedi o bayrağı.

Biz hala ölmeye devam ediyoruz.

Bıraktığınızdan bu yana, dışarıda reformizmden farklı ne yapıyorsunuz? Süreci anlamamakla eleştirdiğiniz öteki siyasetlerden farklı ne yapıyorsunuz? “Önderlik” iddiasında bulunduğunuz bir direnişe karşı bugünkü konumunuz şaşırtıcı değil mi? Önderlik, “başını çektiğin” direnişi yüzüstü bırakıp çekilmek midir?

“Direnişi değişik biçimlerde sürdürüyoruz” sözleriyle direnişi terkettiğiniz gerçeğini, direnişi içeride olduğu gibi dışarıda da bıraktığınız gerçeğini perdeleyemezsiniz.

“Geri çekilme” daha nereye kadar sürecek?

Gündeme gelen TTE gibi konularda da yine “güçler dengeleri... ricat taktikleri” mi yol gösterecek size?

Bu yolla, yazınızın sonunda belirttiğiniz “davaya bağlılıktaki zayıflığı” güçlendiremezsiniz, bu bakış açısıyla kadro ve taraftarlarınızı “daha ciddi bir ideolojik donanım”a kavuşturamazsınız. Tersine, reformizmin ideolojisi giderek daha fazla hakim olur.

Sonuç olarak şunu belirtelim ki; “Genel Bir Yorum” başlığıyla yapılan değerlendirme, direnişin başlatma sorumluluğunu taşıyan bir siyasi hareketin sorumluluğuna ve 107 şehit verilen bir direnişin cidiyetine denk bir değerlendirme değildir. Değerlendirmeye “Bırakma”yı haklı gösterme baskılanması ve reformizmin kuşatması damgasını vurmuştur. Elbette eksiklerimiz varsa, onları da tartışacağız, ama bütün bunlar “ya zafer, ya ölüm” kararlılığından sapılmadığı, reformizmin tezleriyle değil, devrimcilerin bakış açısından yapıldığında bir anlam taşır ve iletici bir rol oynarlar. Daha önemlisi, MKP, direniş karşısındaki bugünkü konumunu tartışmalıdır esas olarak. Çünkü asıl büyük gedik buradadır.

Ahmet Fırat

Munzur Festivali Ve Dersim

Dördüncü Munzur Doğa ve Kültür Festivali aralarında Grup Yorum'un da bulunduğu bir çok grup ve sanatçının katıldığı konserler, paneller ve çeşitli etkinliklerin ardından sona erdi.

Festivalin ikinci günü sahneye çıkan Grup Yorum, marşları ve türküleri ile binlerce kişinin coşkulu alkışları ve sloganlarıyla karşılandı. "Yiğitle-rin odağı" Dersim dağlarının özgürlük rüzgarı Yorum'un türküleri ile kucaklandı.

Aynı gün sahneye çıkan bir başka sanatçı da Ferhat Tunç idi. Tunç Dersim türkülerinin yanı sıra sevilen türküleriyle, coşkuyla izlenen sanatçı-lar arasındaydı. Konserler beklendiği gibi türkü-nün sloganlara karıştığı, zafer işaretlerinin hiç in-mediği bir coşkuya sahne oldu. Buna karşın pa-neller ise daha düşük katılımlı gerçekleşti.

Munzur'u kurtarma adına yapılan etkinlikler-de yarı çıplaklı "eylem" biçimleri ise festivalin bir başka dikkat çeken yanıydı.

Dersim Kültürü

İsyanlar toprağı Dersim'in tarihini anlatmaya-çağz, bu bilinir. Ancak onyıllardır bilinçli bir po-litika sonucu bugünkü Dersim'in isyanın, özgür-lük tutkusunun kenti Dersim olduğunu söylemek de o kadar kolay değildir. Bu nedenle festival kapsamında yozlaşmaya, dejenerasyona, çete-

leşmeye karşı bir tek panelin, eğitici bir etkinliğin dahi yer almamasını, bir eksiklik ötesinde bir ka-bulleniş ya da festival komitesinin farklı kaygıla-rı olup olmadığı tartışılmalıdır.

Festivali izleyenlerin üzerinde hemfikir olduk-ları, dayanışmanın, paylaşımın, kültürene, de-ğerlerine sahip çıkmanın, yaşatmanın ifadesi ol-ması gerekirken, kültüre dair, hatta adını aldığı doğaya dair de ciddi bir etkinlik yoktu. Bilinir ki, bir çok yerde festival adıyla şarkılı türkülü etkin-likler düzenlenir. Munzur'u farklı kılan gerçekten Dersim halkının öz kültürünü yansıtmak olmalı. Bu yılki festival bu konuda ciddi bir sorgulama ihtiyacını da ortaya çıkardı.

Devrimci kültüre uzak olmadığı herkesçe bili-nen Dersim halkı, eksikliklerden gereken dersle-ri çıkaracaktır. Bu her şeyden önce, bütün derdi Tunceli Valisi'nin "hoşgörü sınırlarına" göre hare-ket etmek olanların değil, Dersim'deki devrim-cilerin görevidir.

"Polislere güvenim kalmadı"

Temel Haklar, 16 Temmuz günü Bağcılar'da polis tarafından başına silah dayayarak katledilen **İbrahim Demircan**'ın Bağcılar'daki evine taziye ziyaretinde bulundu.

Komşuları mahallede sevilen biriydi diye başla-dılar İbrahim'i anlatmaya. Ve ardından polisin haksız olduğunu söyleyerek "Madem suçu var, gö-türsün yargılasın" dediler. Annesi Zeynep DEMİR-CAN, "ne demek çocuğumu suçsuz yere öldürü-yor. Polislere de güvenim kalmadı" diye tepkisini dile getirirken, ablası Nuran, "Polisin suçlu da ol-sa, suçsuz da olsa öldürmeye hakkı yok. Peşlerini bırakmayacağız" dedi ve bunu yapana gerekli ce-za verilmediğinde bir daha yapacağını söyleyerek, ülkemizde yaşanan infazlar sonrası ödüllendirilen polislerin başka infazlarda da karşımıza çıkması gerçeğini kendi diliyle hatırlatmış oldu.

Temel Haklar üyeleri aileye başsağlığı dileyek, kendilerinin de olayın takipçisi olacaklarını belirttiler.

Sincan F Tipinde Görüş Engeli

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde yeni uygulamaya konulan bir genelge ile hükümlülerin görüş yapma-sı engelleniyor. Sorun geçen hafta hiçbir avukatın görüş yapamaması sonucu ortaya çıktı. Yetkililer, "avukatın hükümlü ile görüş yapabilmesi için 'gerek-çe göstermesi' gerektiği"ni belirtirken, vasilik belge-si bulunanların da aynı uygulamaya tabii olduklarını belirttiler. Genelgenin 25.06.2000 tarihli bir genel-ge olduğu ve Sincan F Tipi Hapishanesi'nde de uy-gulanmaya başlandığı avukatlarca belirtilirken, bu uygulamanın tecrit koşullarının gün geçtikçe ağırlaş-tırılmasına hizmet ettiği vurgulandı.

Dışarı ile tek bağı savunma avukatları olan birçok hükümlüden bu uygulama ile aylarca haber alınama-ması dahi olanaklı. Keza bu güne kadar yaşanan ha-pishanelere yönelik saldırı ve katliamlarda zarar gö-ren tutsakların pek çoğunun hükümlü statüsünde bulunması, bir çoğu sağlık ve hukuki sorunları olan tutsakların daha zor koşullara mahkum edilmesi an-lamına geliyor.

Alman Hukuku Nasıl “Delil” Toplar; HEYVA SOR DAVASI

Alman hukukunun nasıl çalıştığına ilişkin Haziran 2000’de basına yansıyan **Thomas Dienel** olayı, hatırlanacağı gibi ajan faaliyetini gözler önüne seriyor, devrimci örgütler hakkında bir Nazi ajanının hazırladığı raporların kullanıldığını ortaya koyuyordu.

Alman hukukunun nasıl çalıştığının son örneği Kürt yardım örgütü **Heyva Sor a Kurdistane** hakkında açılan davada kullanılan bir itirafçının itirafları oldu. Önce tehdit, şantaj ve vaatlerle itirafçılığa zorlanan **Engin Sönmez**’in anlatımlarına kulak verelim:

“1998’de gözaltına alındım. Federal Kriminal Dairesi’ne götürdüler. Türkiye’ye ve Alman yasalarına karşı suç işlediğimi söylediler. Onlara yardımcı olmazsam başıma kötü şeyler geleceği tehdidinde bulundular. Önceden hazırlanan soru ve cevaplardan oluşan ifadeleri kabul edip imzalamam istendi. Bir aydan fazla süren, Türk istihbaratından **Haydar Zorlu** ve **Mehmet** isminde iki kişinin de katıldığı sorgulama sonucunda” önüne getirilen her şeyi imzaladığını belirten Sönmez, ormanlık bir alanda ölümle tehdit edildiğini ve “seni öldürüp buraya atacağız, olayı da PKK’nin üzerine atacağız.” dediklerini, daha sonra pasaport temin ettiklerini, itirafçılığı ailesinden de gizlediğini anlatıyor ve Heyva Sor davasında nasıl kullanıldığına geliyor;

“Soruşturma sırasında yüzlerce sayfalık ifadeyi ve yüzlerce kişinin resmini gösterdiler. Bunlar sadece bilgi almak için topladıklarını, kullanmayacaklarını söylüyorlardı.

Ama Heyva Sor hakkında açılan dava başlamadan kısa süre önce mahkeme çağrısı geldi. Tanık olarak. Mahkemeye gelmemem durumunda başıma kötü şeyler geleceğini söyledi polis. Heyva Sor hakkında da bilgim yoktu ve ne yazdıysa imzalamıştım. Heyva Sor ile yetinmeyeceklerini de biliyorum. Alman vatandaşlık pasaportu alma işlemim sırasında “önünde bazı davalar var, onlardan sonra alırsın” dediler. Polis 24 Temmuz 2003’deki Heyva Sor davasına götürmek için beni bir gün önce uyardı ve ‘Almanya genelinde büyük davalar olacak artık. Seni bu davalarda da görmemiz gerekecek’ dedi...” (Özgür Gündem, 5 Ağustos 2003)

Dava halen sürüyor. Alman hukukunun baskı, şantaj, tehdit, rüşvet ile ajanlaştıran “delil” toplamasının son örneği sadece ortaya çıkan bir örnektir. Yasadışı yolları kullanmayı meşrulaştıran sistem ne demokratiktir ne de tek bir örnekle ya da sadece bir kesime yönelik kullanır.

Heyva Sor davası **Koblenz** eyalet mahkemesinde görülüyor. Evet bu ismi, dergimizin “**delil topluyoruz**” diyerek basılması talimatı veren Koblenz savcılığından tanırıyorsunuz.

Devrimci, yurtsever örgütler işte böyle toplanan “delillerle” ya da bizzat Anayasa Koruma Örgütü ajanlarının provokasyonları sonucunda yasaklanıyor, yüzlerce insan hakkında bu yasadışı yollarla davalar açılıyor. Demokratik kurumlar, yayınlar işte bu yöntemler sonucu yasaklanıyor, kapatılıyor.

Aydınlık Yol: “Yeniden Silahlı Mücadele”

PERU: Aydınlık Yol Örgütü bir açıklama yaparak silahlı mücadelenin yeniden başladığını ilan etti. 2001 yılından itibaren silahlı mücadelesini sonlandıran Aydın Yol Örgütü, uzun süre sonra haziran ayında devlet güçleriyle çatışmaya girmiş ve 6 askeri öldürmüştü.

Aydınlık Yol yaptığı açıklamada, iktidarı eleştirerek, silahlı mücadelenin yeniden başlamasının sorumlusunun baskı ve imha temelindeki politikalar olduğunu belirtti.

Guzman İzolasyona Karşı Açık Grevinde

Bu arada tutuklu bulunan Aydınlık Yol lideri Abumael Guzman, hapis hane koşullarını, izolasyonu protesto etmek amacıyla açlık grevine başladı. Guzman’ın avukatı tarafından yapılan açıklamada, “Guzman, ziyaretçi görüşmesinden sonra iki kez hücrelerine geri dönmeyi reddettiği için avukatları dışında 2 hafta hiç kimse ile görüşmeme cezasına çarptırıldı. Diğer tutuklularla ilişkisi kesildi ve kendisine gazeteler verilmeyip, elindeki radyosu alındı” denildi.

ETA’dan Turizm Boykotu

Bask ülkesinin İspanya’da bağımsızlığı kazanması için savaştan ETA bir açıklama yaparak turistlerin İspanya’ya gelmemesini, aksi taktirde can güvenliklerinin tehlikede olacağını belirtti. Gara Gazetesi’nde yayınlanan açıklamada, ‘savaş bölgesine girenlerin yaralanmayacağını garanti edemeyiz’ denildi ve son dönemde turistik tesislere yönelik yapılan eylemler üstlenildi.

Sayı 72

47

10 Ağustos
2003

“Cezaevi yerine üniversite” **Bir Haber ve Halk Nasıl** **Aldatılır, Yönlendirilir?**

Bütün Gazete ve TV’lerde bir haber:

“Terör örgütlerinin uzun yıllar eğitim merkezi olarak kullandığı, isyanlarla ve örgüt içi infazlarla adını duyuran Bayrampaşa Cezaevi üniversite olacak...”

Tamamen devletin diliyle, bakış açısıyla hazırlanan bir haber. Bakalım, bir haberle kime ne mesajlar veriliyor:

Aldatma ve Yönlendirme 1- Türkiye öyle çağdaş bir ülke, iktidar öyle demokrat ki, hapishaneleri kapatıp üniversite yapıyor; yalan, Türkiye’nin dört bir yanında yeni F tipleri, D Tipleri yapılıyor.

Aldatma ve Yönlendirme 2- Hapishanelerde ölüm orucu, 107 ölüm, tecrit diye bir sorun yok; ya bahçeler çiçekleniyor, ya “mahkumlar spor yapıyor” dizilerine yeni bir ekleme.

Aldatma ve Yönlendirme 3-

Bayrampaşa haberde tarif edilenlerle mi anılı-

SİVİL POLİSLERİN KÜRKÇÜLER HAPİSHANESİ’NİN YÖNETİM ODASINDA NE İŞİ VAR?

Adana İnsan Hakları Derneği 6 Ağustos 2003 günü, itirafçılaştırma Yasası ve Kürkçüler Hapishanesi’nde yaşanan olayla ilgili açıklama yaptı. Açıklamada “AKP Hükümeti sermayenin direktifleriyle işçi ve emekçilere yönelik baskı politikalarını artırarak sürdürüyor. AKP Hükümeti iktidara gelmeden önce seçim meydanlarında iktidara geldiklerinde toplumun ve demokratik kitle örgütlerinin istekleri doğrultusunda hareket edeceklerini, anti-demokratik uygulamalara son vereceklerini söylemişlerdi. Ancak AKP iktidara geldikten sonra kendisinden önceki hükümetler gibi toplumun demokratik istem ve taleplerini görmezden gelerek IMF ve ABD’nin istemleri doğrultusunda

hareket etmiştir.

Sözde Topluma Kazandırma Yasası meclisten geçer geçmez, koluk güçleri de harekete geçerek başta tutuklu aileleri olmak üzere birçok cezaevindeki tutuklulara itirafçı olmaları yönünde baskı yapıldığı haberleri gelmeye başladı.

Bölgemizde bulunan Kürkçüler Cezaevi’nde tutuklu bulunan Eser Yangın’ın ailesinin derneğimize yaptığı başvuruda, geçtiğimiz hafta içinde sivil polislerin Kürkçüler Cezaevi’ne giderek cezaevi yönetiminin odasına Eser Yangın’ı çağırdıklarını, burada Eser Yangın’a itirafçı olması için baskı yapıldığı ve Yangın’ın itirafçılığı reddetmesinden dolayı halen psikolojik baskıya maruz kaldığını” belirttiler.

Pişmanlık ve Medya

Pişmanlık Yasası’nın çıkmasıyla birlikte medya cephesinden tam destek ve büyük bir kampanya yapılıyor. Üç-beş gün öncenin haberleri yeniden yeniden yayınlanıyor, teslim olan üç hainin haberi büyük puntolarla AN AN veriliyor. Hatta bu konuda öyle işgüzar ki kimi TV kanalları, İçişleri Bakanı “daha yasa yeni çıktı kim nereden teslim olsun” demesine karşın, yüzlerce kişinin teslim olduğundan söz ediyor. Medyaya göre zaten “Van sınırında yüzlerce KADEK’li bekliyor”. Ama ne hikmetse aynı haber üç gün tekrarlanmasına rağmen bir türlü bekleyiş bitmiyor!

Dönelerle dolmuş medyanın ihaneti bu kadar alkışlaması çok da anormal değil elbette.

yor? Peki o hapishanenin dört duvarları arasında, 19 Aralık 2000 tarihinde 6 kadını diri diri yakılmadı, 6’sı kurşunlarla, alevlerle katledilmedi mi? Neymiş o zaman; Bayrampaşa’yı kimileri DİRİ DİRİ YAKTILAR’da simgeleşen devletin katliamıyla anıyor, sakın ola siz bunlara inanmayın, “örgüt”ün “suçları”na bakın!

Peki tüm bu gerçeklerden sonra siz bu habere, haber diyebilir misiniz? Ama sanmayın ki, bu haber bir istisnadır; burjuva medya, özellikle devrimcilere karşı bütün haberlerinde devletin gözlükleriyle bakar, faşizmin diliyle konuşur!

50 kişinin katıldığı açıklamaya Adana Gençlik Derneği, TAYAD ve birçok kurum destek verdi. “İtirafçılığa zorlamak tamamen insan hak ve özgürlüklerine aykırıdır denilen açıklama” “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganları ile sona erdi.

BAĞCILAR ŞEHİTLERİ ANILDI

3 Ağustos Pazar günü Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi’nde 4 Ağustos 1994’te şehit düşen Özlem Kılıç, Güner Şar ve Hüseyin Arslan’ın anması yapıldı. Saygı duruşu ile başlayan anma Üç Karanfiller’i anlatan konuşma ile devam etti. Direniş şiirleri ve marşlarının ardından Bağcılar Direnişi’nin sahnelendiği kısa bir canlandırma gerçekleştirildi. Anmaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

kahramanlar Ölmez

Vehbi MELEK
Nurten ACAR
13 Ağustos 1992

Ankara Maltepe'de üslerini kuşatan ölüm mangalarına karşı savaşıarak şehit düştüler.

Vehbi, 1990 yılından itibaren SDB'lerde görev aldı. SDB komutanıydı. 1962 Tunceli Hozat doğumlu ve Kürt milliyetindendir. Nurten, Erzurum Hınıs'ta 1965 yılında doğdu. Kürt milliyetindendi. SDB savaşçısı olarak şehit düştü.

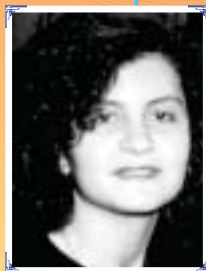

İbrahim DOĞAN
11 Ağustos 2001

Maraş Elbistan doğumludur. Devrimci mücadeleye lise yıllarında başladı. Yüksek okul öğrencisi olarak bulunduğu Ankara'da Dev-Genç içinde yer aldı, Kültür Sanatta Tavır Dergisi'nde ve Ankara Halk Sahnesi'nde çalıştı. Tutsak düştü. 1996'da Ölüm Orucu Direnişçilerinden biri oldu. 69 gün süren direniş sonrasında ciddi sağlık problemleri oluştu. 1999 Aralık'ında sağlık durumunun ağırlaşması nedeniyle şartlı tahliye edildi. Tedavisi için yurtdışına çıktı. Sağlık durumunda büyük iyileşmelerin yaşandığı bir dönemde, Atina'da tedavi gördüğü hastanede kalleşçe elleri arkadan bağlı bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu.

KAYIP
Erdoğan ŞAKAR
Perpa katliamına bağlı operasyonda gözaltına alındı ve kaybedildi.

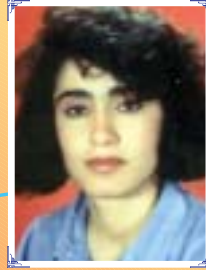
Selma ÇITLAK

Arslan ARI
13 Ağustos 1992

Ankara Küçükcesat'taki üslerinde kuşatıldıklarında, çatışarak ve kanlarıyla duvara Devrimci Sol/SDB yazarak şehit oldular.

Arslan, 1963 Bursa Gemlikli doğumlu. 1991 Mayıs'ından itibaren SDB savaşçısı olarak görev yaptı. 1969 doğumlu Nurhayat, 1992 başlarından itibaren SDB savaşçısıydı. Eyüphan, 1966 Sivas Zara doğumlu olup, Kürt milliyetindendir.

Nurhayat BEYHAN

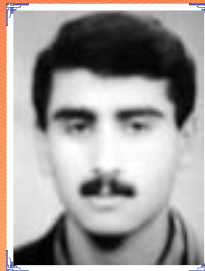
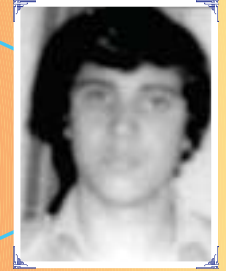
Eyüphan POLAT

Nuri ASLAN

Metin KÖSE

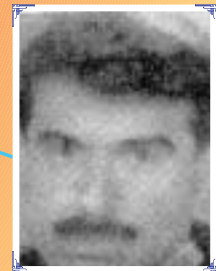
Aybastı'da iki köy arasında çıkan çelişkinin giderilmesi için düzenlenen barış toplantısına giderken geçirdikleri trafik kazasında kaybettik.

Mehmet SALGIN

Hakan KASA

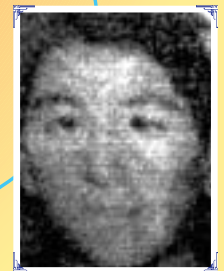
Nebi AKYÜREK

13 Ağustos 1993

İstanbul Okmeydanı **PERPA**'da bir işyerinde, savunmasız halde ölüm mangaları tarafından infaz edildiler.

Mehmet Salgın ve Hakan Kasa Devrimci Sol Milis üyesiydiler. Nebi Akyürek, Devrimci Sol taraftarıydı.

Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış ise devrimci hareketle ilişkileri olmayan insanlardı.

Sabri ATILMIŞ

köyün ! Delisi

Patates imha uzmanları

Ankara'da bombalı çantayı açarken havaya uçmalarının ardından polisler gördükleri her çantayı patlatmaya başladılar. Şu ana kadar patlatılan çantalardan, helva, gan-yan kuponu, boş karton, iç çamaşır gibi malzemeler çıkmış.

"Terörle mücadelede uzmandır Türk Polisi"; arada bir patatesle bombayı, deterjanla patlayıcıyı karıştırdıkları olur, ama olsun, o kadar olacak!

Allah kimseyi paranoya yapmasın. Bu arada halkımız; aman ha dikkat edin paranoyanın bir sonraki aşaması sokakta elinizdeki çantaları da patlatmak olacaktır! Irak'ta ki abilerinin halini görüyorsunuz!

Kalıtıl Hanedanlık

Devlet Bakanı M. Ali Şahin boyling oynarken ayakkabılarını korumalarına taşıttı. Bunların piri de

korumalarına ayaklarını yıkatırdı. Yeni pirlere karısı sultan kaftanlarıyla dolaşılıyor. Hanedanlık kültürü kalıtıl bir hastalık galiba.

Damdan düşen Amerikalı'ya öğüt

Irak'ta karşılaştıkları direnişle damdan düşmüş dönen Amerikan askerlerinden biri Musul'da damdan düşerek öldü.

İşgalci bütün Amerikalı'lara öğüdümüz:

Çıkmayın başkasının damına düşersiniz, işgal etmeyin başkasının ülkesini her sokak başında ölümü görürsünüz.

Tayyip'in rüyasındaki yönetim ve yaşam tarzı

Görev Tamam!

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Hani'de 2 öğrencinin yüzüne dışkı sürüp sokakta dolaştırma olayını araştırıp raporunu hazırladı. Şöyle:

"Bu şekilde bir iddianın ileri sürülmesi, halihazır-daki huzur ortamını bal-talamaya yönelik olup bi-

rilerine rant sağlama amaçlıdır. İddialar asılsız olup, iddianın 40 gün sonra gündeme getirilme-si düşündürücüdür."

Sanki, bu ülkede polisin ihlallerinde şikayetçi olmanın yeniden gözaltı demek olduğunu bilir komisyon, ama görevini yapıyor; işkenceciyi aklama komisyonu iş başında.

Sayı 72

50

10 Ağustos
2003

ÇİZGİYLE

